

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 4 października 2024 r.*

Spis treści

Ramy prawne	4
Rozporządzenie (WE) nr 139/2004	4
Rozporządzenie (WE) nr 802/2004	8
Wytyczne w sprawie koncentracji horyzontalnych	8
Okoliczności powstania sporu i sporna decyzja	11
Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok	13
Żądania stron	14
W przedmiocie odwołania	14
W przedmiocie zarzutu pierwszego	15
W przedmiocie części pierwszej zarzutu pierwszego	15
– Argumentacja stron	15
– Ocena Trybunału	16
W przedmiocie części drugiej zarzutu pierwszego	23
– Argumentacja stron	23
– Ocena Trybunału	24
W przedmiocie zarzutu drugiego	26
W przedmiocie części pierwszej zarzutu drugiego	26
– Argumentacja stron	26

* Język postępowania: angielski.

– Ocena Trybunału	26
W przedmiocie części drugiej zarzutu drugiego	29
– Argumentacja stron	29
– Ocena Trybunału	30
W przedmiocie części trzeciej zarzutu drugiego	32
– Argumentacja stron	32
– Ocena Trybunału	32
W przedmiocie części czwartej zarzutu drugiego	32
– Argumentacja stron	32
– Ocena Trybunału	33
W przedmiocie zarzutu trzeciego	34
W przedmiocie części pierwszej zarzutu trzeciego	34
– Argumentacja stron	34
– Ocena Trybunału	35
W przedmiocie części drugiej zarzutu trzeciego	37
– Argumentacja stron	37
– Ocena Trybunału	39
W przedmiocie części trzeciej zarzutu trzeciego	44
– Argumentacja stron	44
– Ocena Trybunału	45
W przedmiocie części czwartej zarzutu trzeciego	45
– Argumentacja stron	45
– Ocena Trybunału	46
W przedmiocie części piątej zarzutu trzeciego	48
– Argumentacja stron	48
– Ocena Trybunału	49
W przedmiocie części szóstej zarzutu trzeciego	54

– Argumentacja stron	54
– Ocena Trybunału	54
W przedmiocie zarzutu czwartego	55
Argumentacja stron	55
Ocena Trybunału	56
W przedmiocie zarzutu piątego	57
Argumentacja stron	57
Ocena Trybunału	57
W przedmiocie kosztów	60

Odwołanie – Konkurencja – Rozporządzenie (WE) nr 139/2004 –
Koncentracja przedsiębiorstw – Decyzja uznająca koncentrację za niezgodną z rynkiem
wewnętrznym oraz z funkcjonowaniem porozumienia EOG – Określenie rynków właściwych –
Znacząca przeszkoda w skutecznej konkurencji – Stworzenie lub umocnienie pozycji
dominującej – Nieskoordynowane skutki – Standard dowodowy – Pojęcia „ważnej siły
konkurencyjnej” i „bliskich konkurentów” – Bliskość konkurencji między stronami
koncentracji – Wskaźnik Herfindahla-Hirschmanna – Żądania udzielenia informacji –
Przeinaczenie

W sprawie C-581/22 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 1 września 2022 r.,

thyssenkrupp AG, z siedzibą w Duisburgu i Essen (Niemcy), którą reprezentowali M. Klusmann, O. Schley i J. Ziebarth, Rechtsanwälte

strona wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest:

Komisja Europejska, którą reprezentowali początkowo G. Conte, T. Franchoo, C. Sjödin oraz I. Zaloguín, a następnie G. Conte, T. Franchoo oraz I. Zaloguín, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: A. Arabadjiev (sprawozdawca), prezes izby, T. von Danwitz, P.G. Xuereb, A. Kumin i I. Ziemele, sędziowie,

rzecznik generalny: A. Rantos,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 W odwołaniu thyssenkrupp AG wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 22 czerwca 2022 r., thyssenkrupp/Komisja (T-584/19, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”, EU:T:2022:386), w którym Sąd oddalił skargę tej spółki o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2019) 4228 final z dnia 11 czerwca 2019 r. uznającej koncentrację za niezgodną z rynkiem wewnętrznym i z porozumieniem EOG (sprawa M.8713 – Tata Steel/thyssenkrupp/JV) (zwanej dalej „sporną decyzją”).

Ramy prawne

Rozporządzenie (WE) nr 139/2004

- 2 Motyw 25 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. 2004, L 24, s. 1) przewiduje:

„(25) Mając na względzie konsekwencje, jakie mogą mieć koncentracje dla struktur rynku oligopolistycznego, jeszcze bardziej konieczne jest zachowanie skutecznej konkurencji na takich rynkach. Wiele rynków oligopolistycznych prezentuje zdrowy poziom konkurencji. Jednakże w niektórych sytuacjach koncentracje prowadzące do eliminacji znacznej presji konkurencyjnej, jaką wywierały na siebie łączące się strony, jak również redukcji presji konkurencyjnej na pozostałych konkurentów, nawet gdy nie zachodzi prawdopodobieństwo współpracy pomiędzy członkami oligopolu, mogą doprowadzić do znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji. Jednakże sądy Wspólnoty dotychczas wyraźnie nie interpretowały rozporządzenia [Rady] (EWG) nr 4064/89 [z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. 1989, L 395, s. 1)] jako nakładającego wymóg uznawania koncentracji, które powodują takie nieskoordynowane skutki, za niezgodne ze wspólnym rynkiem. Z tego też względu, w interesie pewności prawnej, należy wyjaśnić, iż niniejsze rozporządzenie dopuszcza skuteczną kontrolę wszystkich takich koncentracji, przewidując, że wszelka koncentracja, która mogłaby w znaczący sposób przeszkadzać w skutecznej konkurencji na wspólnym rynku lub znacznej jego części, powinna zostać uznana za niezgodną ze wspólnym rynkiem. Zwrot »znacząca przeszkoda w skutecznej konkurencji« w art. 2 ust. 2 i 3 powinien być interpretowany jako wykraczający poza pojęcie dominacji jedynie odnośnie do antykonkurencyjnych skutków koncentracji, wynikających z nieskoordynowanych zachowań przedsiębiorstw, które nie miałyby pozycji dominującej na rynku, o którym mowa”.

3 Artykuł 2 rozporządzenia nr 139/2004, zatytułowany „Ocena koncentracji”, stanowi:

„1. Koncentracje objęte zakresem niniejszego rozporządzenia są oceniane zgodnie z celami niniejszego rozporządzenia oraz z następującymi przepisami zmierzającymi do stwierdzenia, czy są one zgodne czy nie ze wspólnym rynkiem.

Dokonując tej oceny, Komisja [Europejska] uwzględnia:

- a) potrzebę zachowania i rozwoju skutecznej konkurencji na wspólnym rynku, z punktu widzenia między innymi struktury wszystkich danych rynków oraz rzeczywistej lub potencjalnej konkurencji ze strony przedsiębiorstw zlokalizowanych we Wspólnocie lub poza nią;
- b) pozycję rynkową zainteresowanych przedsiębiorstw oraz ich siłę ekonomiczną i finansową, możliwości dostępne dla dostawców i użytkowników, ich dostęp do zaopatrzenia lub rynków, wszelkie prawne lub inne bariery wejścia na rynek, trendy podaży i popytu w stosunku do właściwych dóbr i usług, interesy konsumentów pośrednich i końcowych oraz rozwój postępu technicznego i gospodarczego, pod warunkiem że dokonuje się on z korzyścią dla konsumentów i nie stanowi przeszkody dla konkurencji.

2. Koncentrację, która nie przeszkadzałaby znacząco skutecznej konkurencji na wspólnym rynku lub znacznej jego części, w szczególności w wyniku stworzenia lub umocnienia pozycji dominującej, uznaje się za zgodną ze wspólnym rynkiem.

3. Koncentrację, która przeszkadzałaby znacząco skutecznej konkurencji na wspólnym rynku lub znacznej jego części, w szczególności w wyniku stworzenia lub umocnienia pozycji dominującej, uznaje się za niezgodną ze wspólnym rynkiem.

4. W stopniu, w jakim utworzenie wspólnego przedsiębiorstwa stanowiące koncentrację zgodnie z art. 3 ma na celu lub skutkuje koordynacją zachowań konkurencyjnych przedsiębiorstw, które pozostają samodzielne, koordynacja taka oceniania jest zgodnie z kryteriami art. [101] ust. 1 i 3 [TFUE], w celu stwierdzenia, czy działanie to jest zgodne czy nie ze wspólnym rynkiem.

5. Dokonując tej oceny, Komisja bierze pod uwagę w szczególności, czy:

- dwie lub więcej firm macierzystych utrzymuje, w znaczącym stopniu, swoją działalność na tym samym rynku co wspólne przedsiębiorstwo lub na rynku, który stanowi poprzednie lub następne ogniwo rynku w stosunku do tego wspólnego przedsiębiorstwa, lub na rynku sąsiednim ściśle powiązanym z tym rynkiem,
- koordynacja, będąca bezpośrednim wynikiem utworzenia wspólnego przedsiębiorstwa, daje zainteresowanym przedsiębiorstwom możliwość eliminowania konkurencji w zakresie znacznej części produktów lub usług, o których mowa”.

4 Artykuł 3 tego rozporządzenia, zatytułowany „Definicja koncentracji”, przewiduje w ust. 1 lit. b) i w ust. 4:

„1. Uznaje się, że koncentracja występuje w przypadku, gdy trwała zmiana kontroli wynika z:

[...]

b) przejęcia, przez jedną lub więcej osób już kontrolujących co najmniej jedno przedsiębiorstwo albo przez jedno lub więcej przedsiębiorstw, bezpośredniej lub pośredniej kontroli nad całym lub częścią jednego lub więcej innych przedsiębiorstw, czy to [w] [...] drodze zakupu papierów wartościowych lub aktywów, czy to w drodze umowy lub w jakikolwiek inny sposób.

[...]

4. Utworzenie wspólnego przedsiębiorstwa pełniącego w sposób trwały wszystkie funkcje samodzielnego podmiotu gospodarczego stanowi koncentrację w rozumieniu ust. 1 lit. b)”.

5 Artykuł 4 tego rozporządzenia, zatytułowany „Uprzednie zgłoszenie koncentracji i odesłanie na wniosek zgłaszających stron poprzedzające zgłoszenie”, stanowi w ust. 1:

„Koncentracje o wymiarze wspólnotowym określone w niniejszym rozporządzeniu zgłasza się Komisji przed ich wykonaniem i po zawarciu umowy, ogłoszeniu publicznej oferty przejęcia lub nabyciu kontrolnego pakietu akcji.

Zgłoszenia można również dokonać, gdy zainteresowane przedsiębiorstwa przedstawiają Komisji szczerą intencję zawarcia umowy lub, w przypadku publicznej oferty przejęcia, gdy podały do publicznej wiadomości zamiar wprowadzenia takiej oferty, pod warunkiem że zamierzona umowa lub oferta doprowadziłaby do koncentracji o wymiarze wspólnotowym.

Dla celów niniejszego rozporządzenia zwrot »zgłoszona koncentracja« obejmuje również zamierzone koncentracje zgłoszone zgodnie z akapitem drugim. Dla celów ust. 4 i 5 niniejszego artykułu zwrot »koncentracja« obejmuje zamierzone koncentracje w rozumieniu akapitu drugiego”.

6 Artykuł 6 tego rozporządzenia, zatytułowany „Badanie zgłoszenia i wszczęcie postępowania”, stanowi w ust. 1 lit. c):

„Komisja bada zgłoszenie niezwłocznie po jego otrzymaniu.

[...]

c) Jeżeli, bez uszczerbku dla przepisów ust. 2, Komisja stwierdza, że zgłaszana koncentracja podlega zakresowi niniejszego rozporządzenia i wzbudza poważne wątpliwości co do zgodności ze wspólnym rynkiem, podejmuje decyzję o wszczęciu postępowania. Bez uszczerbku dla przepisów art. 9 takie postępowanie zostaje zakończone na mocy decyzji, o której mowa w art. 8 ust. 1–4, chyba że zainteresowane przedsiębiorstwa udowodniły Komisji, iż odstąpiły od koncentracji”.

7 Ustępy 2 i 3 art. 8 rozporządzenia nr 139/2004, zatytułowanego „Kompetencje decyzyjne Komisji”, mają następujące brzmienie:

„2. W przypadku gdy Komisja stwierdza, że po zmianach przeprowadzonych przez zainteresowane przedsiębiorstwa zgłaszana koncentracja spełnia kryterium ustanowione w art. 2 ust. 2, oraz, w przypadkach, o których mowa w art. 2 ust. 4, spełnia kryteria ustanowione w art. [101] ust. 3 [TFUE], wydaje decyzję uznającą koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem.

Komisja może do swej decyzji załączyć warunki i obowiązki zmierzające do zapewnienia, że zainteresowane przedsiębiorstwa spełniają zobowiązania podjęte wobec Komisji zapewniające, iż koncentracja jest zgodna ze wspólnym rynkiem.

Decyzja uznająca koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem obejmuje również ograniczenia bezpośrednio związane i niezbędne dla dokonania koncentracji.

3. W przypadku gdy Komisja stwierdza, że koncentracja spełnia kryterium ustanowione w art. 2 ust. 3, oraz, w przypadkach, o których mowa w art. 2 ust. 4, nie spełnia kryteriów ustanowionych w art. [101] ust. 3 [TFUE], wydaje decyzję uznającą koncentrację za niezgodną ze wspólnym rynkiem”.

- 8 Artykuł 11 tego rozporządzenia, zatytułowany „Wniosek o udzielenie informacji”, stanowi w ust. 1:

„Komisja w celu wykonania zadań powierzonych jej w niniejszym rozporządzeniu może za pośrednictwem prostego wniosku lub decyzji uzyskać wszystkie konieczne informacje od rządów i właściwych władz państw członkowskich, od osób określonych w art. 3 ust. 1 lit. b) oraz od przedsiębiorstw i związków przedsiębiorstw”.

- 9 Artykuł 14 wspomnianego rozporządzenia, zatytułowany „Grzywny”, przewiduje w ust. 1 lit. c):

„Komisja może w formie decyzji nałożyć na osoby określone w art. 3 ust. 1 lit. b), przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw, grzywny w wysokości nieprzekraczającej 1 % łącznego obrotu danego przedsiębiorstwa lub związku przedsiębiorstw, w rozumieniu art. 5, w przypadku gdy umyślnie lub nieumyślnie [w wyniku niedbalstwa]:

[...]

c) udzielają one informacji nieprawidłowych, niekompletnych lub wprowadzających w błąd w odpowiedzi na wniosek złożony poprzez decyzję podjętą zgodnie z art. 11 ust. 3 lub nie podają informacji w wyznaczonym terminie”.

- 10 Artykuł 15 omawianego rozporządzenia, zatytułowany „Okresowe kary pieniężne”, stanowi w ust. 1 lit. a):

„Komisja może w drodze decyzji nałożyć na osoby określone w art. 3 ust. 1 lit. b), przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw okresowe kary pieniężne w wysokości nieprzekraczającej 5 % średniego łącznego obrotu dziennego zainteresowanego przedsiębiorstwa lub związku przedsiębiorstw, w rozumieniu art. 5 za każdy roboczy dzień zwłoki liczony od dnia podanego w decyzji, w celu przymuszenia do:

a) udzielenia kompletnych i prawidłowych informacji wymaganych decyzją wydaną zgodnie z art. 11 ust. 3;

[...]”.

Rozporządzenie (WE) nr 802/2004

- 11 Artykuł 13 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 802/2004 z dnia [21] kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 (Dz.U. 2004, L 133, s. 1), zmienionego rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 1269/2013 z dnia 5 grudnia 2013 r. (Dz.U. 2013, L 336, s. 1), ma następujące brzmienie:

„Komisja przekazuje swe zastrzeżenia stronom zgłaszającym na piśmie.

Przekazując swoje zastrzeżenia, Komisja określa termin, w jakim strony zgłaszające mogą poinformować Komisję o swoich uwagach na piśmie.

Komisja pisemnie informuje o tych zastrzeżeniach inne strony uczestniczące.

Komisja określa również termin, w jakim te inne strony uczestniczące mogą poinformować Komisję o swoich uwagach na piśmie.

Komisja nie jest zobowiązana do uwzględniania uwag otrzymanych po upływie wyznaczonego terminu”.

Wytyczne w sprawie koncentracji horyzontalnych

- 12 Punkty 14, 16, 19–21, 28, 32–35, 37 i 38 obwieszczenia Komisji, zatytułowanego „Wytyczne w sprawie oceny horyzontalnego połączenia przedsiębiorstw na mocy rozporządzenia Rady w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw” (Dz.U. 2004, C 31, s. 5, wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 8, t. 3 s. 10) (zwanego dalej „wytycznymi w sprawie koncentracji horyzontalnych”), przewidują:

„III. Udział w rynku i poziomy koncentracji

14. Udział w rynku oraz poziomy koncentracji dostarczają pierwszych przydatnych wskazówek dotyczących struktury rynku oraz znaczenia konkurencyjności [znaczenia z punktu widzenia konkurencji] zarówno stron łączących się, jak i ich konkurentów.

[...]

16. Ogólny poziom koncentracji na rynku może również dostarczyć przydatnych informacji o sytuacji dotyczącej konkurencji. Aby zmierzyć poziomy koncentracji, Komisja stosuje często wskaźnik koncentracji HHI (Herfindahl-Hirschman index) [...]. Wskaźnik ten oblicza się jako sumę kwadratów poszczególnych udziałów w rynku wszystkich przedsiębiorstw na rynku [...]. Wskaźnik koncentracji HHI daje proporcjonalnie większą wagę udziałom w rynku większych przedsiębiorstw. Chociaż najkorzystniej jest włączyć do obliczeń wszystkie przedsiębiorstwa, brak informacji o niewielkich przedsiębiorstwach może nie być istotny, ponieważ przedsiębiorstwa takie nie mają znaczącego wpływu na wskaźnik koncentracji HHI. Podczas gdy bezwzględny poziom wskaźnika może być zwiastunem presji konkurencyjnej na rynku po połączeniu, zmiana wskaźnika (znana jako »delta«) jest przydatnym czynnikiem zapowiadającym zmianę [stopnia] koncentracji spowodowaną bezpośrednio przez połączenie [...].

[...]

Poziomy wskaźnik koncentracji HHI

19. Nie jest możliwe, aby Komisja zidentyfikowała problemy związane z konkurencją horyzontalną po połączeniu na rynku, kiedy wskaźnik koncentracji HHI wynosi poniżej 1000. Rynki takie zwykle nie wymagają obszernej analizy.
20. Nie wydaje się także możliwe, aby Komisja zidentyfikowała problemy związane z konkurencją horyzontalną w przypadku połączenia, kiedy wskaźnik koncentracji HHI [...] wynosi po połączeniu od 1000 do 2000, zaś delta wynosi mniej niż 250, czy też w przypadku połączenia, kiedy wskaźnik koncentracji HHI po połączeniu wynosi powyżej 2000, zaś delt[a] poniżej 150, z wyjątkiem szczególnych okoliczności, np. wystąpienie jednego lub więcej z następujących czynników:
- a) połączenie obejmuje przedsiębiorstwo mogące wejść na rynek lub takie, które niedawno weszło na rynek z niewielkim udziałem w rynku;
 - b) jedna lub więcej stron biorących udział w połączeniu jest ważnym innowatorem posługującym się metodami, które nie odbiły się jeszcze na udziałach w rynku;
 - c) wśród uczestników rynku istnieją znaczące wzajemne udziały [...];
 - d) jedna z łączących się przedsiębiorstw [stron] jest niezależna i istnieje wysokie prawdopodobieństwo, że zakłóci ona skoordynowane działanie;
 - e) istnieją oznaki dawnej lub trwającej koordynacji lub praktyk ułatwiających działanie;
 - f) jedna z łączących się przedsiębiorstw ma udział w rynku przed połączeniem w wysokości 50 % lub więcej [...].
21. Każdy z tych poziomów wskaźnika koncentracji HHI w połączeniu z właściwymi deltami może zostać użyty jako początkowy wskaźnik braku problemów związanych z konkurencją. Nie dają one jednak podstaw do założenia istnienia lub braku takich problemów.

[...]

IV. Możliwe efekty antykonkurencyjne połączeń horyzontalnych

Łączące się przedsiębiorstwa są bliskimi konkurentami

28. Produkty mogą być różnicowane [...] w zakresie rynku właściwego w taki sposób, że niektóre z nich są bliższymi substytutami niż inne [...]. Im wyższy poziom substytucyjności pomiędzy produktami łączących się przedsiębiorstw, tym bardziej prawdopodobne, iż przedsiębiorstwa te znacznie podniosą ceny [...]. Na przykład połączenie pomiędzy dwoma przedsiębiorstwami oferującymi produkty, które znacząca liczba klientów uważa za towary wybierane w pierwszej lub drugiej kolejności, może doprowadzić do znacznego wzrostu cen. Dlatego fakt, iż wzajemna rywalizacja pomiędzy stronami jest ważnym źródłem konkurencji na rynku, może być głównym czynnikiem w analizie [...]. Również wysokie marże przed połączeniem [...] mogą zwiększyć prawdopodobieństwo znacznego wzrostu cen. Bardziej prawdopodobne jest, że łączące się przedsiębiorstwa stłumią swą chęć podnoszenia cen, kiedy przedsiębiorstwa konkurencyjne produkują bliskie substytuty produktów łączących się przedsiębiorstw, niż w przypadku gdy oferują one dalsze substytuty [...]. Dlatego też istnieje mniejsze prawdopodobieństwo, iż połączenie znacząco przeszkodzi w skutecznej konkurencji, zwłaszcza poprzez stwarzanie lub umacnianie pozycji dominującej, kiedy istnieje wysoki stopień substytucyjności pomiędzy produktami łączących się przedsiębiorstw oraz produktami dostarczanyymi przez przedsiębiorstwa konkurencyjne.

[...]

Nie jest prawdopodobne zwiększenie dostaw przez konkurentów w przypadku wzrostu cen

32. Kiedy warunki rynkowe sprawiają, że nie jest prawdopodobne znaczne zwiększenie dostaw przez konkurentów przedsiębiorstw biorących udział w połączeniu [...] w przypadku wzrostu cen, łączące się przedsiębiorstwa mogą mieć motywację do redukcji produkcji poniżej poziomu odpowiadającemu łącznej produkcji obu przedsiębiorstw sprzed połączenia, podnosząc jednocześnie ceny rynkowe [...]. Połączenie zwiększa zachętę do zmniejszenia produkcji, dając połączonym przedsiębiorstwom wyższy poziom sprzedaży, od którego można uzyskiwać wyższe marże wynikające ze wzrostu cen wywołanego zmniejszeniem produkcji.
33. Natomiast, gdy warunki rynkowe sprawiają, że konkurencyjne przedsiębiorstwa mają wystarczające zdolności produkcyjne i uważają, że zwiększenie produkcji będzie opłacalne, nie jest prawdopodobne, aby Komisja uznała, że połączenie stworzy lub wzmocni pozycję dominującą czy też w inny sposób znacznie przeszkodzi skutecznej konkurencji.
34. Takie zwiększenie produkcji jest szczególnie nieprawdopodobne, kiedy konkurencja staje w obliczu czynników ograniczających jej zdolność produkcyjną i zwiększenie tej zdolności jest kosztowne [...], lub też gdy istniejąca nadwyżka zdolności produkcyjnej jest znacznie bardziej kosztowna niż zdolność obecnie wykorzystywana.
35. Chociaż bardziej prawdopodobne jest, iż ograniczenia zdolności produkcyjnych są ważniejsze w przypadku stosunkowo homogenicznych produktów, mogą one okazać się również istotne, kiedy przedsiębiorstwa oferują zróżnicowane produkty.

[...]

Połączenie eliminuje znaczącą siłę konkurencji

37. Niektóre przedsiębiorstwa mają większy wpływ na proces konkurencyjności, niż mógłby sugerować ich udział w rynku lub podobne mierniki. Połączenie obejmujące takie przedsiębiorstwo może zmienić dynamikę konkurencyjności w sposób znaczący i antykonkurencyjny, zwłaszcza gdy rynek jest już skoncentrowany [...]. Na przykład przedsiębiorstwo mogło niedawno wejść na rynek i oczekuje się, iż w przyszłości będzie wywierało znaczącą presję konkurencyjną na inne przedsiębiorstwa na rynku.
38. Na rynkach, na których innowacja stanowi ważną siłę konkurencyjną, połączenie może zwiększyć zdolność przedsiębiorstwa i zachęcić ją [je] do wprowadzenia innowacji na rynek oraz tym samym narzucenie presji konkurencyjnej na rywali, którzy zmuszeni będą wprowadzać na rynek innowacje. Skuteczną konkurencję może też utrudnić połączenie dwóch ważnych innowatorów, np. połączenie dwóch przedsiębiorstw, które dostarczają produkty z łańcucha sprzedaży związanego z rynkiem danego produktu [produkty będące w trakcie opracowywania w ramach rynku danego produktu]. Tak samo przedsiębiorstwo ze stosunkowo małym udziałem w rynku może jednak okazać się ważną siłą konkurencyjną, jeśli ma obiecujące produkty, z łańcucha sprzedaży [jeśli jego produkty będące w trakcie opracowywania są obiecujące] [...].”

Okoliczności powstania sporu i sporna decyzja

- 13 Okoliczności powstania sporu zostały przedstawione w pkt 1–23 zaskarżonego wyroku i można je streścić w następujący sposób.
- 14 thyssenkrupp jest niemiecką spółką prowadzącą działalność w zakresie produkcji wyrobów płaskich ze stali węglowej, usług materiałowych, technologii wind, rozwiązań przemysłowych i technologii komponentów. Przedsiębiorstwo to jest jednym z wiodących europejskich producentów płaskiej stali węglowej, a prowadzona przez nie działalność obejmuje cały łańcuch wartości płaskiej stali węglowej, począwszy od produkcji stali pierwotnej aż po powlekane produkty końcowe. Produkuje ono i dostarcza szereg wyrobów płaskich ze stali węglowej, w tym ze stali walcowanej na gorąco, stali walcowanej na zimno, stali powlekanej metalem i stali walcowanej przeznaczonej do pakowania, stali galwanizowanej, stali powlekanej organicznie, stali elektrotechnicznej o ziarnach zorientowanych (zwanej dalej „GOES”) oraz stali elektrotechnicznej bez ziaren zorientowanych. Działalność thyssenkrupp skupia się na Niemczech, a wszystkie zintegrowane zakłady tej spółki znajdują się w Duisburgu (Niemcy), przy czym posiada ona również zakłady wykończeniowe w Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG), w szczególności we Francji, Niemczech i Hiszpanii.
- 15 Tata Steel Ltd (zwana dalej „TSE”) jest indyjską spółką prowadzącą działalność w zakresie wydobywania węgla i rudy żelaza, produkcji wyrobów stalowych i ich sprzedaży na całym świecie. TSE produkuje ponadto żelazostopy i pokrewne minerały oraz wytwarza pewne inne produkty, takie jak sprzęt rolniczy i łożyska. W szczególności TSE produkuje i sprzedaje szereg produktów ze stali węglowej, w tym ze stali walcowanej na gorąco, stali walcowanej na zimno, stali powlekanej metalem oraz stali walcowanej przeznaczonej do pakowania, stali galwanizowanej i stali powlekanej organicznie, a także GOES i stali elektrotechnicznej bez ziaren zorientowanych. TSE wytwarza również inne produkty niższego szczebla, takie jak rury ze stali węglowej i elementy stalowe dla budownictwa. Fabryki TSE znajdują się głównie w Zjednoczonym Królestwie i Niemczech, ale posiada ona również pewną liczbę zakładów wykończeniowych w innych częściach Europy, w szczególności w Belgii, Francji, Niemczech i Szwecji.
- 16 W dniu 25 września 2018 r. thyssenkrupp i TSE (zwane dalej łącznie „stronami planowanej koncentracji”) zgłosiły Komisji, zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004, plan koncentracji (zwanej dalej „planowaną koncentracją”), w wyniku którego miały przejąć wspólną kontrolę nad nowo utworzonym wspólnym przedsiębiorstwem (zwanym dalej „JV”) w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) i art. 3 ust. 4 tego rozporządzenia.
- 17 Zgodnie z planowaną koncentracją JV miało prowadzić działalność w zakresie produkcji płaskiej stali węglowej i wyrobów ze stali elektrotechnicznej. Każda ze stron planowanej koncentracji miała przenieść na JV swoją działalność i swe aktywa związane z produkcją płaskiej stali węglowej i stali elektrotechnicznej w Europie. Usługi thyssenkrupp w zakresie produkcji stali również miały zostać przeniesione na JV. Ponadto każda ze stron planowanej koncentracji miała posiadać 50 % akcji JV. Żadna ze stron nie otrzymałaby prawa weta, którego nie miałaby druga strona, a zatem wspólnie kontrolowałyby wspólne przedsiębiorstwo. JV pełniłoby w sposób trwały wszystkie funkcje autonomicznego podmiotu gospodarczego obecnego samodzielnie zarówno na rynku wyższego, jak i niższego szczebla. JV byłoby zatem wspólnym przedsiębiorstwem o pełnym zakresie funkcji.

- 18 Decyzją z dnia 20 października 2018 r. Komisja uznała, że planowana koncentracja wzbudza poważne wątpliwości co do jej zgodności z rynkiem wewnętrznym i postanowiła wszcząć postępowanie w sprawie szczegółowego badania zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 139/2004.
- 19 W dniu 13 lutego 2019 r. Komisja przyjęła pismo w sprawie przedstawienia zarzutów, w którym stwierdziła, że planowana koncentracja przeszkodziłaby znacząco skutecznej konkurencji na znacznej części rynku wewnętrznego w rozumieniu art. 2 rozporządzenia nr 139/2004.
- 20 W dniu 27 lutego 2019 r. strony planowanej koncentracji przedstawiły Komisji swoją odpowiedź na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów. Potwierdziły one, że nie wnoszą o ich wysłuchanie.
- 21 W dniu 20 marca 2019 r. Komisja wysłała do nich pismo, w którym przedstawiła okoliczności faktyczne i dowody potwierdzające zastrzeżenia sformułowane w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów. W dniu 25 marca 2019 r. strony planowanej koncentracji przedstawiły swoje uwagi w przedmiocie tego pisma.
- 22 W dniu 1 kwietnia 2019 r. strony planowanej koncentracji przedstawiły zobowiązania zgodnie z art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 139/2004 w celu rozwiązania problemów w zakresie konkurencji wskazanych w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów.
- 23 W dniu 23 kwietnia 2019 r. strony te przedstawiły zmienione zobowiązania.
- 24 W toku postępowania administracyjnego Komisja – poza tym, że skierowała do stron planowanej koncentracji żądania udzielenia informacji – skontaktowała się z szeregiem uczestników rynku, w szczególności z klientami i konkurentami stron planowanej koncentracji, i zwróciła się do nich, zgodnie z art. 11 rozporządzenia nr 139/2004, o udzielenie informacji. Doszło też do szeregu kontaktów i spotkań między stronami planowanej koncentracji a Komisją. Ponadto Komisja przekazała tym stronom szereg dokumentów i udzieliła im wielokrotnie dostępu do akt sprawy.
- 25 W dniu 11 czerwca 2019 r. Komisja przyjęła na podstawie art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 sporną decyzję, w której uznała, że planowana koncentracja jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym i EOG.
- 26 W decyzji tej Komisja przedstawiła rozważania dotyczące w szczególności rynków właściwych, skutków planowanej koncentracji w zakresie konkurencji oraz zobowiązań stron planowanej koncentracji.
- 27 Jeśli chodzi o właściwe rynki produktowe, w motywie 256 spornej decyzji Komisja doszła do wniosku, że stal galwanizowana na gorąco (zwana dalej „HDG”) i stal elektrogalwanizowana (zwana dalej „EG”) stanowią prawdopodobnie odrębne rynki produktowe, przy czym nie ma potrzeby formułowania wniosków w tej konkretnej kwestii.
- 28 W motywie 257 tej decyzji Komisja stwierdziła w istocie, że produkcja i dostawy HDG dla przemysłu motoryzacyjnego (zwanej dalej „Auto HDG”) stanowią rynek produktowy odrębny od rynku produkcji i dostaw HDG do innych zastosowań.
- 29 W motywie 301 rzeczony decyzji Komisja doszła do wniosku, że produkcja i dostawy blachy białej (zwanej dalej „TP”) oraz stali powlekanej elektrolitycznym chromem (zwanej dalej „ECCS”), przeznaczonych do pakowania, stanowią odrębne rynki produktowe.

- 30 W motywie 302 owej decyzji Komisja stwierdziła ponadto, że produkcja i dostawy stali walcowanej przeznaczonej do pakowania również stanowią odrębny rynek produktowy.
- 31 Jeśli chodzi o właściwe rynki geograficzne, w motywie 456 spornej decyzji Komisja uznała w istocie, że właściwy rynek geograficzny produkcji i dostaw Auto HDG obejmował co najwyżej EOG oraz że istnieją ponadto dowody na zróżnicowanie geograficzne w obrębie EOG.
- 32 W motywie 457 spornej decyzji Komisja stwierdziła, że właściwe rynki geograficzne produkcji i dostaw TP, ECCS i stali walcowanej, przeznaczonych do pakowania obejmowały co najwyżej EOG.
- 33 Jeśli chodzi o wpływ planowanej koncentracji na konkurencję, Komisja uznała w motywach 1250 i 1669 spornej decyzji, że koncentracja przeszkodziłaby znacząco skutecznej konkurencji w zakresie produkcji i dostaw Auto HDG w EOG ze względu na nieskoordynowane skutki horyzontalne wynikające z wyeliminowania znacznej presji konkurencyjnej.
- 34 W motywach 1416, 1417, 1419 i 1670 spornej decyzji Komisja uznała też, że planowana koncentracja doprowadziłaby do powstania znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji w zakresie produkcji i dostaw w EOG TP i stali walcowanej, przeznaczonych do pakowania, ponieważ stworzyłaby pozycję dominującą na rynkach właściwych. W tym względzie Komisja wyjaśniła, że w każdym razie planowana koncentracja wywołałaby również nieskoordynowane skutki horyzontalne w zakresie produkcji i dostaw w EOG TP i stali walcowanej, przeznaczonych do pakowania w wyniku wyeliminowania znacznej presji konkurencyjnej.
- 35 W motywach 1418, 1419 i 1671 spornej decyzji Komisja stwierdziła, że planowana koncentracja przeszkodziłaby znacząco skutecznej konkurencji w zakresie produkcji i dostaw w EOG ECCS przeznaczonej do pakowania ze względu na nieskoordynowane skutki horyzontalne wynikające z wyeliminowania znacznej presji konkurencyjnej.
- 36 Jeśli chodzi o zobowiązania zaproponowane przez strony planowanej koncentracji, Komisja stwierdziła w motywach 1668 i 1672 spornej decyzji, że zobowiązania te nie eliminują całkowicie znaczących przeszkód w skutecznej konkurencji wynikających z planowanej koncentracji w odniesieniu, po pierwsze, do stali powlekanej metalem (TP i ECCS) oraz stali walcowanej, przeznaczonych do pakowania, w EOG, a po drugie, do Auto HDG w EOG, oraz że nie są one ani kompletne, ani skuteczne we wszystkich aspektach. Ponadto Komisja uznała, że nie jest możliwe stwierdzenie z wymaganym stopniem pewności, iż działalność JV będzie rentowna w ramach planowanej struktury zaradczej.
- 37 W konsekwencji Komisja uznała planowaną koncentrację za niezgodną z rynkiem wewnętrznym.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 38 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 22 sierpnia 2019 r. thyssenkrupp wniosła skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji.
- 39 Na poparcie tej skargi thyssenkrupp podniosła osiem zarzutów.

- 40 Zarzut pierwszy był oparty na błędach proceduralnych, naruszeniach prawa i oczywistych błędach w ocenie dotyczących określenia rynków Auto HDG oraz stali przeznaczonej do pakowania. Zarzut drugi był oparty na błędach proceduralnych, naruszeniach prawa i oczywistych błędach w ocenie dotyczących określenia rynków geograficznych Auto HDG oraz stali przeznaczonej do pakowania. Zarzut trzeci był oparty na błędach proceduralnych, naruszeniach prawa i oczywistych błędach w ocenie w odniesieniu do wniosku dotyczącego istnienia znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji na podnoszonym rynku Auto HDG. Zarzut czwarty był oparty na błędach proceduralnych, naruszeniach prawa i oczywistych błędach w ocenie w odniesieniu do wniosku dotyczącego istnienia znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji na podnoszonych rynkach TP, ECCS i stali walcowanej, przeznaczonych do pakowania. Zarzut piąty dotyczył błędów proceduralnych i oczywistych błędów w ocenie środków zaradczych zaproponowanych przez strony planowanej koncentracji. Zarzut szósty dotyczył braku uzasadnienia spornej decyzji w odniesieniu do GOES. Zarzut siódmy dotyczył błędu proceduralnego polegającego na niewymaganiu od uczestników rynku odpowiedzi na żądania udzielenia informacji. Zarzut ósmy był oparty na błędach w ocenie dotyczących analizy koncentracji, która doprowadziła do wydania decyzji z dnia 7 maja 2018 r. w sprawie COMP/M.8.444 ArcelorMittal/Ilva (zwanej dalej „sprawą AM/Ilva”) w następstwie podnoszonego niepowodzenia tej koncentracji.
- 41 W zaskarżonym wyroku Sąd oddalił wszystkie te zarzuty i w konsekwencji oddalił skargę w całości.

Żądania stron

- 42 Spółka thyssenkrupp wnosi do Trybunału o:
- uchylenie zaskarżonego wyroku;
 - stwierdzenie nieważności spornej decyzji;
 - ewentualnie, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania zgodnie z wyrokiem Trybunału, oraz
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez wnoszącą odwołanie przed Sądem i Trybunałem.
- 43 Komisja wnosi do Trybunału o:
- oddalenie odwołania oraz
 - obciążenie thyssenkrupp wszystkimi kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

- 44 Na poparcie odwołania thyssenkrupp podnosi pięć zarzutów.
- 45 Zarzut pierwszy jest oparty na szeregu naruszeń prawa dotyczących w szczególności określenia odrębnego rynku produktowego dla Auto HDG, określenia właściwego rynku geograficznego, oceny motywacji ArcelorMittal (zwanej dalej „AM”) do wywierania presji konkurencyjnej na

wzrost cen po koncentracji, ewentualnego istnienia znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji, a także standardu dowodowego mającego zastosowanie do Komisji. Zarzut drugi dotyczy w istocie tego, że przede wszystkim Sąd dopuścił się szeregu naruszeń prawa w odniesieniu do określenia rynków Auto HDG i stali walcowanej. Następnie Sąd niesłusznie oddalił niektóre argumenty thyssenkrupp jako bezskuteczne. Wreszcie Sąd nie rozstrzygnął w przedmiocie niektórych zarzutów szczegółowych skargi w pierwszej instancji, ponieważ nie zrozumiał prawidłowo zastrzeżeń przedstawionych przez thyssenkrupp. Zarzut trzeci jest oparty, po pierwsze, na błędnej wykładni art. 2 rozporządzenia nr 139/2004 oraz motywu 25 tego rozporządzenia oraz na tym, że Sąd błędnie uznał, iż Komisja mogła oprzeć się na tych samych czynnikach w celu uzasadnienia swoich dwóch teorii naruszenia konkurencji. Po drugie, Sąd dokonał w istocie błędnej wykładni pojęcia „ważnej siły konkurencyjnej”. Po trzecie, dokonał on błędnej wykładni pojęcia „bliskich konkurentów”. Po czwarte, Sąd popełnił szereg błędów dotyczących ewentualnego zachowania AM po przeprowadzeniu planowanej koncentracji oraz kwestii tego, czy przedsiębiorstwo to można by uznać za stanowiące realną alternatywę dla nabywców TP lub ECCS. Po piąte, Sąd popełnił szereg błędów dotyczących wpływu na konkurencję przywozu produktów Auto HDG i stali przeznaczonej do pakowania. Po szóste, Sąd przeinaczył niektóre dowody i naruszył prawo, gdy przeprowadził sądową kontrolę obliczenia wskaźnika HHI w odniesieniu do rynków HDG, TP i ECCS. Zarzut czwarty dotyczy, po pierwsze, tego, że Sąd, przeinaczyszy niektóre dowody, nie orzekł w przedmiocie argumentacji thyssenkrupp, a po drugie, tego, że Sąd naruszył prawo, gdy stwierdził, iż Komisja nie naruszyła prawa thyssenkrupp do obrony. Zarzut piąty dotyczy zasadniczo tego, że Sąd nie orzekł w przedmiocie zarzutu siódmego skargi w pierwszej instancji, ponieważ nie zrozumiał prawidłowo tego zarzutu.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

W przedmiocie części pierwszej zarzutu pierwszego

– Argumentacja stron

- 46 thyssenkrupp podnosi, że Sąd dopuścił się w zaskarżonym wyroku szeregu naruszeń prawa, które można podzielić na pięć różnych kategorii prawnych. Po pierwsze, Sąd nie przeprowadził pełnej i prawidłowej kontroli sądowej spornej decyzji. Po drugie, ograniczył się on do powtórzenia i opisanie oceny Komisji zawartej w tej decyzji. Po trzecie, Sąd przyjął ocenę Komisji i nie dokonał własnej oceny. Po czwarte, Sąd przytoczył dowody bez ich zbadania. Po piąte, Sąd nie wypowiedział się w przedmiocie istotnych kwestii lub zarzutów.
- 47 thyssenkrupp przedstawia w tym zakresie tabelę wskazującą w formie schematu ponad siedemdziesiąt punktów zaskarżonego wyroku, odpowiednie kategorie błędów oraz zagadnienie, którego dotyczy każdy zarzucany błąd.
- 48 W tym kontekście, podając w istocie pięć konkretnych przykładów naruszeń prawa, jakich Sąd miał się dopuścić, thyssenkrupp podnosi pięć zarzutów szczegółowych.
- 49 Po pierwsze, thyssenkrupp podnosi, że w pkt 58–63 zaskarżonego wyroku, które dotyczą określenia niektórych rynków właściwych, Sąd nie dokonał oceny niektórych motywów spornej decyzji, lecz ograniczył się do wielokrotnego powtórzenia tych motywów. Sąd nie zbadał zatem, czy rozumowanie Komisji było prawidłowe, ani też nie uzasadnił tego braku oceny.

- 50 Po drugie, odrzucając w pkt 80–85 zaskarżonego wyroku argumentację thyssenkrupp, za pomocą której przedsiębiorstwo to zmierzało do wykazania, że Komisja powinna była zastosować test „Small but Significant and Non-transitory Increase in Price (SSNIP)”, to znaczy test oparty na niewielkim, ale znaczącym i nieprzejściowym wzroście cen (zwany dalej „testem SSNIP”), w celu oceny substytucyjności po stronie podaży na rynkach HDG, Sąd nie zbadał oceny Komisji w tym zakresie, lecz po prostu ją powtórzył.
- 51 Po trzecie, w pkt 186–189 zaskarżonego wyroku Sąd ograniczył się do streszczenia uzasadnienia Komisji zawartego w spornej decyzji, bez dokonania własnej oceny, co doprowadziło go do błędnego wniosku, że istnieje szereg dowodów świadczących o tym, iż dokonane przez Komisję ustalenia są zasadne, oraz że instytucja ta w sposób dorozumiany uwzględniła zastrzeżenia thyssenkrupp.
- 52 Po czwarte, thyssenkrupp uważa, że w pkt 279 i 283 tego wyroku Sąd błędnie uznał, iż Komisja nie jest zobowiązana ani do oceny przedstawionych jej dowodów ekonomicznych, ani do udowodnienia swojej teorii naruszenia konkurencji. thyssenkrupp podnosi, że w każdym razie Sąd naruszył prawo, gdy uznał w pkt 279 zaskarżonego wyroku, iż można było pominąć konkretne i dostępne dowody ekonomiczne dotyczące przyszłych skutków planowanej koncentracji. Sąd nie może uznać, że w świetle zasady swobody dowodzenia w prawie Unii brak analiz ekonomicznych, określających prawdopodobny rozwój sytuacji na rynku właściwym i wskazujących na istnienie zachęty dla uczestników rynku oraz podmiotu powstałego w wyniku koncentracji do zachowania się w określony sposób, nie jest sam w sobie rozstrzygający.
- 53 Jest tak również nawet w sytuacji, w której interes handlowy przedsiębiorstwa powinien być brany pod uwagę w celu sprawdzenia, czy ów interes przemawia w przeważającej mierze za danym zachowaniem. W istocie „interes handlowy przedsiębiorstwa” stanowi sam w sobie kwestię zasadniczo ekonomiczną, która wymaga analizy dowodów ekonomicznych, a Sąd nie może oddzielić tej czysto ekonomicznej kwestii od analizy dostępnych dowodów ekonomicznych. Ponadto braki w dowodach o charakterze ekonomicznym w ocenach Komisji i Sądu stanowią przeinaczenie dowodów, którego dopuścili się odpowiednio Komisja i Sąd.
- 54 Po piąte, zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd nie przeprowadził pełnej kontroli spornej decyzji, ponieważ – jak wynika z pkt 279–290 zaskarżonego wyroku – ograniczył się on do zbadania konkretnych kwestii.
- 55 Posiłkowo thyssenkrupp podnosi, że Sąd naruszył ciężący na nim obowiązek uzasadnienia we wszystkich punktach zaskarżonego wyroku przytoczonych w tabeli przedstawionej przez tę spółkę.
- 56 Komisja kwestionuje zarówno dopuszczalność, jak i zasadność argumentacji thyssenkrupp.

– Ocena Trybunału

- 57 Co się tyczy dopuszczalności argumentacji thyssenkrupp przedstawionej w formie schematu w tabeli wskazującej punkty zaskarżonego wyroku, odpowiednie kategorie błędów oraz zagadnienie, którego dotyczy każdy zarzucany błąd, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem z art. 256 ust. 1 akapit drugi TFUE, art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i art. 168 § 1 lit. d) regulaminu postępowania przed Trybunałem wynika, iż odwołanie musi dokładnie wskazywać zakwestionowane części wyroku,

o którego uchylenie się wnosi, oraz argumenty prawne, które szczegółowo uzasadniają to żądanie, pod rygorem niedopuszczalności odwołania lub danego zarzutu (wyrok z dnia 28 września 2023 r., QI i in./Komisja i EBC, C-262/22 P, EU:C:2023:714, pkt 71).

- 58 Nie spełnia tych wymogów i powinien zostać uznany za niedopuszczalny w szczególności zarzut oparty na argumentacji, która nie jest jasna i precyzyjna w stopniu wystarczającym, by pozwolić Trybunałowi na sprawowanie kontroli zgodności z prawem, zwłaszcza dlatego że istotne elementy, na których opiera się ten zarzut, nie wynikają w sposób wystarczająco spójny i zrozumiały z treści tego odwołania, które zostało sformułowane w sposób niejasny i niejednoznaczny w tym zakresie. Trybunał orzekł też, że należy odrzucić jako oczywiście niedopuszczalne odwołanie pozbawione spójnej struktury, które ogranicza się do ogólnych twierdzeń i nie wskazuje dokładnie punktów zaskarżonego orzeczenia, w których miano się dopuścić naruszenia prawa (wyrok z dnia 28 września 2023 r., QI i in./Komisja i EBC, C-262/22 P, EU:C:2023:714, pkt 72).
- 59 Tymczasem należy stwierdzić, że o ile w niniejszej sprawie thyssenkrupp precyzyjnie wskazuje w swojej tabeli punkty zaskarżonego wyroku, które zamierza zakwestionować w ramach zarzutu pierwszego, o tyle przedsiębiorstwo to nie przedstawia w sposób precyzyjny i szczegółowy naruszeń prawa, jakich Sąd miał się dopuścić w tych punktach.
- 60 Samo abstrakcyjne i schematyczne wskazanie ponad siedemdziesięciu punktów zaskarżonego wyroku, odpowiednich kategorii błędów oraz zagadnienia, którego dotyczy każdy zarzucany błąd, nie odpowiada wymogom określonym w pkt 57 i 58 niniejszego wyroku. W konsekwencji wszystkie zarzuty szczegółowe, które nie zostały szczegółowo poparte argumentami prawnymi, należy odrzucić jako niedopuszczalne.
- 61 Za dopuszczalne można zatem uznać jedynie pięć zarzutów szczegółowych, w ramach których thyssenkrupp dokładnie wskazała kwestionowane części zaskarżonego wyroku i przedstawiła argumenty prawne, które szczegółowo uzasadniają jej twierdzenia.
- 62 Co się tyczy zasadności pierwszego zarzutu szczegółowego podniesionego przez thyssenkrupp, w ramach którego spółka ta podnosi, że w pkt 58–63 zaskarżonego wyroku Sąd nie dokonał własnej oceny argumentów thyssenkrupp, lecz poprzestał na wielokrotnym powtórzeniu niektórych motywów spornej decyzji, bez uzasadnienia tego braku oceny, należy stwierdzić, że ów zarzut szczegółowy opiera się na błędnym zrozumieniu zaskarżonego wyroku.
- 63 W pkt 58–70 tego wyroku Sąd zbadał argumentację thyssenkrupp, w ramach której spółka ta zakwestionowała ustalenia Komisji, zgodnie z którymi, po pierwsze, „EG i HDG stanowią prawdopodobnie odrębne rynki”, a po drugie, „wynik oceny z punktu widzenia konkurencji byłby taki sam, niezależnie od tego, czy uzna się, że istnieje odrębny rynek HDG, czy też ogólny rynek stali galwanizowanej (HDG + EG)”. Jak wynika z pkt 52 tego wyroku, którego thyssenkrupp nie kwestionuje, spółka ta podniosła przed Sądem, że owe ustalenia są błędne z trzech powodów. Po pierwsze, konkurenci dysponują znacznymi rezerwowymi zdolnościami produkcyjnymi w zakresie EG, których włączenie zmniejszyłoby udziały w zdolnościach produkcyjnych stron koncentracji. Po drugie, takie włączenie pokazałoby, że rezerwowe zdolności produkcyjne nie są niewielkie i po koncentracji nie znajdują się w dużej mierze w rękach AM i stron planowanej koncentracji. Po trzecie, nic nie uzasadnia niewłączenia EG do rynku właściwego Auto HDG.
- 64 Wprawdzie przy ocenie tych argumentów Sąd odniósł się do niektórych motywów spornej decyzji, to uczynił to jednak w ramach własnego badania tej decyzji i zawartych w niej rozważań Komisji.

- 65 Po pierwsze, w pkt 58 i 59 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że zawarty w motywie 132 spornej decyzji wniosek Komisji, zgodnie z którym nie było konieczne ustalenie, czy HDG i EG stanowiły odrębne od siebie rynki produktowe lub czy istniał ogólny rynek stali galwanizowanej, opiera się na dwóch okolicznościach przedstawionych w motywach 133–136 tej decyzji. Z jednej strony Komisja wskazała, że TSE nie była obecna na rynku EG, a z drugiej strony instytucja ta uznała, że włączenie EG do tego samego rynku co HDG zwiększyłoby łączny udział w tym rynku posiadany przez strony planowanej koncentracji. Niemniej jednak, biorąc pod uwagę niewielki wolumen EG w stosunku do HDG i niewielki udział stali galwanizowanej, zdaniem Komisji wynik oceny konkurencji byłby prawdopodobnie taki sam. Sąd stwierdził, że uzasadnienie to nie zostało zakwestionowane przez thyssenkrupp. W tych okolicznościach Sąd orzekł w pkt 59 zaskarżonego wyroku, że w związku z tym nie można zarzucać Komisji, iż nie uzasadniła swojego wniosku sformułowanego w motywie 132 spornej decyzji.
- 66 Po drugie, z pkt 60–62 zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd zbadał ocenę Komisji dotyczącą substytucyjności między HDG a EG. Sąd stwierdził bowiem w pkt 60 tego wyroku, że „substytucyjność między HDG a EG po stronie podaży nie może mieć miejsca, ponieważ – jak wynika z motywu 138 [spornej] decyzji odnoszącego się do wewnętrznego dokumentu TSE, którego [thyssenkrupp] nie zakwestionowała – procesy produkcyjne HDG i EG różnią się od siebie i nie ulega wątpliwości, że urządzeń używanych do produkcji jednego z tych rodzajów stali nie można wykorzystać do produkcji drugiego. W związku z tym, jak stwierdzono w motywie 144 tej decyzji, po stronie podaży przejście z HDG na EG nie jest wystarczająco szybkie i ekonomiczne”.
- 67 Jeśli chodzi o substytucyjność po stronie popytu między HDG a EG, Sąd oparł się na motywach 137 i 144 spornej decyzji, aby wywnioskować w pkt 61 zaskarżonego wyroku, że nawet przy założeniu, iż substytucyjność między HDG a EG, która jest możliwa tylko w jednym kierunku, to znaczy z EG na HDG, może uzasadniać rozszerzenie definicji rynku właściwego, to jednak nie wszystkie rezerwowe zdolności produkcyjne dostępne dla EG można by wykorzystać w celu zaspokojenia popytu ze strony klientów HDG.
- 68 Na podstawie tych względów, których thyssenkrupp nie zakwestionowała wyraźnie, Sąd uznał w pkt 62 zaskarżonego wyroku, że ewentualne uwzględnienie rezerwowych zdolności produkcyjnych w zakresie EG nie miałoby żadnego wpływu na stwierdzenie Komisji zawarte w motywie 132 spornej decyzji.
- 69 Po trzecie, Sąd stwierdził w pkt 63 zaskarżonego wyroku, że thyssenkrupp nie uzasadniła swojego twierdzenia, zgodnie z którym konkurenci stron planowanej koncentracji inni niż AM dysponowali znacznymi rezerwowymi zdolnościami produkcyjnymi w zakresie EG.
- 70 W tych okolicznościach nie można zarzucać Sądowi, że nie dokonał własnej oceny rozumowania Komisji i poprzestał na przytoczeniu niektórych motywów spornej decyzji.
- 71 W związku z tym pierwszy z pięciu zarzutów szczegółowych podniesionych w ramach części pierwszej zarzutu pierwszego odwołania należy oddalić jako bezzasadny.
- 72 W ramach drugiego zarzutu szczegółowego thyssenkrupp podnosi w istocie, że Sąd, oddalając w pkt 80–85 zaskarżonego wyroku jej argumentację zmierzającą do wykazania, iż Komisja powinna była zastosować test SSNIP w celu dokonania oceny substytucyjności po stronie podaży na rynkach HDG, nie dokonał własnej oceny argumentów thyssenkrupp, lecz po prostu powtórzył ocenę Komisji.

- 73 Tymczasem należy stwierdzić, że ów zarzut szczegółowy również opiera się na błędnym zrozumieniu zaskarżonego wyroku, a w szczególności pkt 74–85 tego wyroku.
- 74 Z pkt 74–76 tego wyroku wynika, że po przypomnieniu treści pkt 15 obwieszczenia Komisji w sprawie definicji rynku właściwego do celów wspólnotowego prawa konkurencji (Dz.U. 1997, C 372, s. 5, zwanego dalej „komunikatem w sprawie definicji rynku”) Sąd uznał, że Komisja nie jest związana żadnym testem w celu określenia ewentualnej substytucyjności odnośnych produktów i że zachowuje ona prawo wyboru – spośród dowodów pozwalających ocenić zakres, w jakim może mieć miejsce substytucyjność – tych dowodów, które uzna ona za najbardziej odpowiednie w każdym przypadku. W konsekwencji Sąd stwierdził, że instytucja ta nie była zobowiązana do zastosowania testu SSNIP.
- 75 W pkt 78 tego wyroku Sąd wskazał, że określenie „rynku właściwego” nie wymaga od Komisji przestrzegania sztywnej hierarchii różnych źródeł informacji lub różnych rodzajów dowodów, lecz – przeciwnie – jest ona zobowiązana do dokonania całościowej oceny i może uwzględnić różne dowody.
- 76 W tym kontekście należy wskazać, że wbrew temu, co twierdzi thyssenkrupp, w pkt 79–84 zaskarżonego wyroku Sąd przeprowadził własne badanie argumentów tej spółki w celu sprawdzenia, czy i w jaki sposób Komisja zbadała stopień substytucyjności po stronie podaży w odniesieniu do Auto HDG, w tym w zakresie zdolności produkcyjnych HDG wykorzystywanych obecnie dla klientów spoza sektora motoryzacyjnego.
- 77 Po przeprowadzeniu tego badania Sąd stwierdził w pkt 85 tego wyroku, że Komisja nie popełniła żadnego błędu, gdy oparła swoje wnioski dotyczące określenia odrębnego rynku Auto HDG na dokonanej przez siebie ocenie zebranych dowodów, bez zastosowania testu SSNIP, wobec czego należy oddalić zarzut szczegółowy drugi podniesiony przez thyssenkrupp przed Sądem w ramach części pierwszej zarzutu pierwszego.
- 78 W tych okolicznościach nie można zarzucać Sądowi, że nie dokonał własnej oceny argumentów thyssenkrupp i powtórzył po prostu ocenę Komisji. W konsekwencji drugi z pięciu zarzutów szczegółowych podniesionych w ramach części pierwszej zarzutu pierwszego należy oddalić jako bezzasadny.
- 79 W ramach zarzutu szczegółowego trzeciego thyssenkrupp utrzymuje, że w pkt 186–189 zaskarżonego wyroku Sąd ograniczył się do powtórzenia uzasadnienia Komisji zawartego w spornej decyzji i nie dokonał własnej oceny podniesionych przed nim argumentów, co doprowadziło go do błędnego uznania, że istnieje szereg dowodów wymienionych w tej decyzji, które wykazują, iż ustalenia Komisji są słuszne, oraz że Komisja uwzględniła w sposób dorozumiany zastrzeżenia sformułowane przez thyssenkrupp.
- 80 W tym względzie należy przypomnieć, że w pkt 186–189 zaskarżonego wyroku Sąd zbadał przedstawioną przez thyssenkrupp argumentację, zgodnie z którą w ramach analizy pewnych dokumentów wewnętrznych thyssenkrupp i TSE Komisja nie wzięła pod uwagę przedstawionych przez te spółki w toku postępowania administracyjnego wyjaśnień, z których wynika, że owe dokumenty nie pozwalają na wykazanie tego, iż zasięg geograficzny rynków Auto HDG i stali przeznaczonych do pakowania ogranicza się do EOG.

- 81 Tymczasem wbrew temu, co twierdzi thyssenkrupp, Sąd przedstawił powody, dla których uznał, iż nie można uwzględnić argumentacji tej spółki, o której mowa w poprzednim punkcie niniejszego wyroku.
- 82 Przeprowadzając szczegółową analizę tej decyzji, Sąd uznał bowiem przede wszystkim w pkt 186 zaskarżonego wyroku, że elementy uwzględnione przez Komisję obejmują nie tylko dokumenty wewnętrzne stron planowanej koncentracji, ale również oświadczenia konkurentów zebrane w toku prowadzonego przez tę instytucję badania.
- 83 Następnie Sąd orzekł w pkt 187 zaskarżonego wyroku, że thyssenkrupp nie wykazała, iż Komisja odczytała wewnętrzne dokumenty stron planowanej koncentracji w sposób oczywiście sprzeczny z ich brzmieniem.
- 84 Ponadto w pkt 188 tego wyroku Sąd przeprowadził własną analizę argumentacji thyssenkrupp dotyczącej dokonanej przez Komisję oceny tych dokumentów i uznał, że wyjaśnienia tej spółki nie są na tyle przekonujące, aby pozbawić wiarygodności oceny Komisji zawarte w motywach 351–361 spornej decyzji.
- 85 Wreszcie w pkt 189 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że nie można zarzucać Komisji, iż pominęła argumentację stron planowanej koncentracji, zważywszy, że instytucja ta ustosunkowała się do tej argumentacji w sposób dorozumiany, lecz niebudzący wątpliwości, gdy uznała, iż przedstawione przez thyssenkrupp i TSE wyjaśnienia nie są w stanie zmienić oceny przyjętej przez nią w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów.
- 86 Wobec tego nie można zarzucać Sądowi, że nie dokonał własnej oceny argumentów thyssenkrupp i powtórzył po prostu rozważania Komisji.
- 87 W konsekwencji trzeci z pięciu zarzutów szczegółowych podniesionych w ramach części pierwszej zarzutu pierwszego należy oddalić jako bezzasadny.
- 88 W ramach zarzutu szczegółowego czwartego thyssenkrupp podnosi, że w pkt 279 i 283 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie uznał, iż Komisja nie jest zobowiązana ani do oceny przedstawionych jej dowodów ekonomicznych, ani do udowodnienia teorii naruszenia konkurencji, na której instytucja ta oparła się, aby zakazać planowanej koncentracji. W każdym razie Sąd błędnie uznał w pkt 279 zaskarżonego wyroku, że można pominąć konkretne i dostępne dowody ekonomiczne dotyczące przyszłych skutków planowanej koncentracji. Ponadto thyssenkrupp uważa, że braki w dowodach o charakterze ekonomicznym w ocenach Komisji i Sądu stanowią przeinaczenie dowodów, którego dopuścili się Komisja i Sąd.
- 89 W tym względzie należy stwierdzić, że ów zarzut szczegółowy opiera się na błędnym rozumieniu zaskarżonego wyroku, a w każdym razie jest bezzasadny.
- 90 Jak wynika bowiem z pkt 277 tego wyroku, Sąd orzekł, że Komisja powinna oprzeć się na wiarygodnych i spójnych dowodach oraz że wszystkie te dowody powinny stanowić zbiór istotnych danych, które należy wziąć pod uwagę przy ocenie złożonej sytuacji.
- 91 W pkt 278 rzeczonego wyroku Sąd wskazał też, że kontrola koncentracji przez Komisję wymaga przeprowadzenia analizy prospektywnej, która polega na zbadaniu, w jaki sposób taka koncentracja mogłaby zmienić czynniki wpływające na stan konkurencji na danym rynku

i stanowić w konsekwencji znaczącą przeszkodę w skutecznej konkurencji. Wyjaśnił on, że ta perspektywna analiza wymaga wyobrażenia sobie szeregu powiązanych ze sobą przyczyn i skutków celem wyboru jedynie tych, których prawdopodobieństwo wystąpienia jest największe.

- 92 Ponadto w pkt 279 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że „do Komisji należy przedstawienie mocnych dowodów co do prawdopodobieństwa wystąpienia tych powiązań. W niektórych przypadkach takimi dowodami mogą być analizy ekonomiczne określające prawdopodobny rozwój sytuacji na rynku właściwym i wskazujące na istnienie zachęty dla uczestników rynku oraz podmiotu powstałego w wyniku koncentracji do zachowania się w określony sposób. Jednakże w świetle zasady swobody dowodzenia w prawie Unii brak tego rodzaju dowodów nie jest sam w sobie rozstrzygający. W szczególności w sytuacji, gdy jest oczywiste, że interes handlowy przedsiębiorstwa przemawia w przeważającej mierze za danym zachowaniem, Komisja nie popełnia oczywistego błędu w ocenie, gdy uznaje, iż rzeczywiste przyjęcie zachowania przewidzianego przez uczestników rynku lub podmiot powstały w wyniku koncentracji jest prawdopodobne. W takim przypadku zwykle realia gospodarcze i handlowe konkretnej sprawy mogą stanowić takie mocne dowody”.
- 93 W świetle tych motywów Sąd zbadał podniesiony przez thyssenkrupp zarzut szczegółowy oparty na oczywistym błędzie w ocenie w odniesieniu do motywacji AM do wywierania presji na wzrost cen po przeprowadzeniu planowanej koncentracji.
- 94 Otóż w pkt 283 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że „w celu ustalenia prawdopodobnego rozwoju sytuacji na rynku właściwym oraz oceny istnienia zachęty dla uczestników rynku lub podmiotu powstałego w wyniku koncentracji do zachowywania się w określony sposób Komisja nie jest zobowiązana do oparcia się na złożonych analizach ekonomicznych”. Stwierdził on, że „może ona oprzeć się na względach związanych z rzeczywistym podjęciem zachowania przewidzianego przez tych uczestników lub ten podmiot, jeżeli oczywiste jest, że interes handlowy przedsiębiorstwa przemawia w przeważającej mierze za danym zachowaniem, co Komisja wykazała w niniejszej sprawie”. Na tej podstawie doszedł do wniosku, że „Komisja mogła w szczególności oprzeć się w tym względzie na zwykłych realiach gospodarczych i handlowych danej sprawy”.
- 95 Należy stwierdzić, że z wyżej wymienionych punktów zaskarżonego wyroku w żaden sposób nie wynika, by Sąd uznał, że Komisja nie była zobowiązana ani do oceny przedstawionych jej przez zainteresowane strony dowodów ekonomicznych, ani do udowodnienia swojej teorii naruszenia konkurencji.
- 96 Sąd podkreślił bowiem w pkt 279 i 280 tego wyroku, że do Komisji należy przedstawienie mocnych dowodów w celu wykazania, że koncentracja może znacząco przeszkodzić skutecznej konkurencji na rynku wewnętrznym lub na znacznej jego części.
- 97 Prawdą jest, że Sąd uznał w istocie, iż w celu ustalenia prawdopodobnego rozwoju sytuacji na danym rynku oraz oceny istnienia zachęty dla uczestników rynku lub podmiotu powstałego w wyniku koncentracji do zachowywania się w określony sposób Komisja niekoniecznie musi opierać się na złożonych analizach ekonomicznych, w szczególności w sytuacji, w której z innych dowodów wyraźnie wynika, że interes handlowy przedsiębiorstwa przemawia w przeważającej mierze za danym zachowaniem.

- 98 Należy jednak zaznaczyć w tym względzie, że ani z rozporządzenia nr 139/2004, ani z orzecznictwa nie wynika, iż jedynymi dopuszczalnymi środkami dowodowymi służącymi ustaleniu prawdopodobnego rozwoju sytuacji na danym rynku i ocenie istnienia zachęty dla uczestników rynku lub podmiotu powstałego w wyniku koncentracji do zachowywania się w określony sposób są badania ekonomiczne.
- 99 Należy bowiem przypomnieć, że zasadą mającą pierwszeństwo w prawie Unii jest zasada swobodnej oceny dowodów (wyrok z dnia 10 września 2020 r., Hamas/Rada, C-386/19 P, EU:C:2020:691, pkt 73 i przytoczone tam orzecznictwo), w związku z czym Komisja może co do zasady oprzeć się na środkach dowodowych wszelkiego rodzaju, co nie uchyla wynikającego z orzecznictwa wymogu, zgodnie z którym dowody powinny być dostatecznie istotne, zbieżne, wiarygodne, spójne i materialnie prawidłowe (zob. podobnie wyrok z dnia 13 lipca 2023 r., Komisja/CK Telecoms UK Investments, C-376/20 P, EU:C:2023:561, pkt 75, 125).
- 100 W niniejszej sprawie Sąd odesłał w pkt 277 zaskarżonego wyroku do motywów zawartych w pkt 35 tego wyroku, w których przypominał, że sąd Unii powinien nie tylko zweryfikować materialną prawidłowość przytoczonych dowodów, ich wiarygodność i spójność, ale także skontrolować to, czy owe dowody stanowią zbiór istotnych danych, które należy wziąć pod uwagę przy ocenie złożonej sytuacji, oraz czy mogą one stanowić poparcie dla wniosków wyciągniętych na ich podstawie. To w szczególności w świetle wspomnianego pkt 35 Sąd dokonał ocen zawartych w pkt 282 i 283 zaskarżonego wyroku, gdy zbadał dowody, które Komisja wzięła pod uwagę w spornej decyzji, oprócz dostarczonych przez thyssenkrupp i TSE danych ekonomicznych, w celu obalenia analizy ekonomicznej przedstawionej przez te spółki w toku postępowania administracyjnego.
- 101 W tych okolicznościach nie można uznać, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa, które zarzuca mu się w odniesieniu do pkt 279 i 283 zaskarżonego wyroku.
- 102 Wreszcie, co się tyczy argumentacji dotyczącej podnoszonego przeinaczenia w ocenie Sądu, należy przypomnieć, że z art. 256 ust. 1 akapit drugi TFUE, art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz art. 168 § 1 lit. d) i art. 169 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem wynika, iż odwołanie musi dokładnie wskazywać zakwestionowane części wyroku, o którego uchylenie się wnosi, oraz argumenty prawne, które szczegółowo uzasadniają to żądanie. W związku z tym jeśli wnoszący odwołanie powołuje się na przeinaczenie dowodów przez Sąd, powinien on dokładnie wskazać, które dowody zostały jego zdaniem przeinaczone przez Sąd, oraz wykazać błędy w analizie, które w jego opinii doprowadziły Sąd do takiego przeinaczenia (wyrok z dnia 26 lipca 2017 r., Staatliche Porzellan-Manufaktur Meissen/EUIPO, C-471/16 P, EU:C:2017:602, pkt 34).
- 103 Tymczasem thyssenkrupp nie wskazuje dokładnie w swojej argumentacji dowodów, które jej zdaniem Sąd przeinaczył.
- 104 Wobec tego argumentację tę należy odrzucić jako niedopuszczalną.
- 105 W tych okolicznościach czwarty z pięciu zarzutów szczegółowych podniesionych w ramach części pierwszej zarzutu pierwszego należy w części oddalić jako bezzasadny, a w części odrzucić jako niedopuszczalny.

- 106 Wreszcie co się tyczy piątego i ostatniego zarzutu szczegółowego thyssenkrupp, w ramach którego spółka ta podnosi, że Sąd nie dokonał pełnej kontroli spornej decyzji, ponieważ w pkt 279–290 zaskarżonego wyroku Sąd ograniczył się do zbadania konkretnych kwestii, należy przypomnieć, że z przepisów regulujących postępowanie przed sądami Unii, a w szczególności z art. 21 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz z art. 76 i art. 84 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem wynika, że co do zasady strony określają spór i ustalają jego zakres oraz że sąd Unii nie może orzekać ultra petita (wyrok z dnia 13 lipca 2023 r., Komisja/CK Telecoms UK Investments, C-376/20 P, EU:C:2023:561, pkt 324).
- 107 O ile niektóre zarzuty, takie jak brak uzasadnienia bądź niedostateczne uzasadnienie danej decyzji, wchodzące w zakres istotnych wymogów proceduralnych, mogą lub wręcz powinny być podniesione z urzędu, o tyle zarzut w przedmiocie zgodności z prawem materialnym rzeczowej decyzji, dotyczący naruszenia traktatów lub jakiegokolwiek reguły prawnej związanej z ich stosowaniem w rozumieniu art. 263 TFUE, może być natomiast rozpatrywany przez sąd Unii tylko wtedy, gdy został podniesiony przez skarżącego (wyrok z dnia 13 lipca 2023 r., Komisja/CK Telecoms UK Investments, C-376/20 P, EU:C:2023:561, pkt 325).
- 108 Tym samym kontrola sądowa, jaką może sprawować Sąd, jest co do zasady ściśle związana z konkretnymi zarzutami podniesionymi w skardze w pierwszej instancji.
- 109 W konsekwencji piąty z pięciu zarzutów szczegółowych podniesionych w ramach części pierwszej zarzutu pierwszego należy oddalić jako bezzasadny.
- 110 Ponadto w świetle powyższych rozważań należy również oddalić podniesione tytułem ewentualnym twierdzenie thyssenkrupp, zgodnie z którym Sąd naruszył w odniesieniu do tych pięciu zarzutów szczegółowych ciążący na nim obowiązek uzasadnienia.
- 111 W związku z tym część pierwszą zarzutu pierwszego należy w części oddalić jako bezzasadną, a w części odrzucić jako niedopuszczalną.

W przedmiocie części drugiej zarzutu pierwszego

– Argumentacja stron

- 112 W ramach zarzutu szczegółowego pierwszego thyssenkrupp podnosi, że Sąd naruszył prawo, ponieważ nie stwierdził, iż w celu wykazania znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji Komisja powinna była przeprowadzić dwuetapowe badanie w rozumieniu pkt 51 wyroku z dnia 10 lipca 2008 r., Bertelsmann i Sony Corporation of America/Impala (C-413/06 P, EU:C:2008:392), a także pkt 113 i nast. wyroku Sądu z dnia 28 maja 2020 r., CK Telecoms UK Investments/Komisja (T-399/16, EU:T:2020:217).
- 113 Badanie to wymaga w pierwszej kolejności przeprowadzenia oceny przyszłego zachowania, które w następstwie koncentracji przyjmą podmiot powstały w wyniku tej koncentracji i inne podmioty gospodarcze, w drodze oceny zmian gospodarczych, które można przypisać tej koncentracji, a których prawdopodobieństwo wystąpienia jest największe.

- 114 Wspomniane dwuetapowe badanie oznacza w drugiej kolejności, że w drodze prospektywnej analizy rynku odniesienia należy dokonać oceny kwestii, czy to przyszłe zachowanie doprowadzi prawdopodobnie do sytuacji, w której skuteczna konkurencja na danym rynku zostanie znacząco utrudniona.
- 115 W ramach zarzutu szczegółowego drugiego thyssenkrupp podnosi, że Sąd naruszył prawo w szczególności w pkt 270–290, 304, 432 i 433, 448–453, 540–544, 551, 570, 613, 633, 737 i 754 zaskarżonego wyroku, gdy uznał, iż Komisja nie była zobowiązana do wykazania z „dużym prawdopodobieństwem” ewentualnego istnienia w niniejszym przypadku znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji.
- 116 Tymczasem z pkt 118 wyroku z dnia 28 maja 2020 r., CK Telecoms UK Investments/Komisja (T-399/16, EU:T:2020:217), wynika, że Komisja jest zobowiązana do wykazania z „dużym prawdopodobieństwem” istnienia znaczących przeszkód w skutecznej konkurencji w następstwie koncentracji i że w związku z tym wymogi dowodowe mające zastosowanie do tej instytucji są bardziej rygorystyczne niż wymóg, zgodnie z którym znacząca przeszkoda w skutecznej konkurencji jest „bardziej prawdopodobna niż nieprawdopodobna”.
- 117 Zdaniem thyssenkrupp zastosowanie niższego standardu dowodowego, takiego jak ten zastosowany przez Sąd w niniejszej sprawie, niesłusznie prowadzi do odwrócenia ciężaru dowodu, ponieważ strona zgłaszająca jest zobowiązana do wykazania z „dużym prawdopodobieństwem” braku znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji.
- 118 Ponadto thyssenkrupp uważa, że Sąd, nie wymagając od Komisji wykazania z „dużym prawdopodobieństwem”, iż planowana koncentracja doprowadzi do powstania znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji na rynku wewnętrznym, zaakceptował to, że Komisja może oprzeć się na ogólnym domniemaniu istnienia takiej przeszkody.
- 119 Komisja kwestionuje zarówno dopuszczalność, jak i zasadność argumentacji thyssenkrupp.
- 120 thyssenkrupp wyjaśnia w replice, że wbrew twierdzeniom Komisji część druga zarzutu pierwszego jest dopuszczalna, ponieważ braki w analizie koncentracji Komisji w odniesieniu do potrzeby przeprowadzenia dwuetapowego badania zostały już podniesione w pierwszej instancji, jak wynika z pkt 14 i nast., 26 i nast., 58 i nast., 63, 69, 72 i nast., 128, 135, 139 i 153 skargi w pierwszej instancji.

– Ocena Trybunału

- 121 Co się tyczy przede wszystkim dopuszczalności podniesionego przez thyssenkrupp zarzutu szczegółowego pierwszego części drugiej zarzutu pierwszego, chociaż spółka ta podnosi, że wielokrotnie podkreślała przed Sądem, iż ustalenia Komisji dotyczące Auto HDG i stali przeznaczonej do pakowania są obarczone oczywistymi błędami w ocenie i naruszeniami prawa, spółka ta nie wykazała, że podniosła w pierwszej instancji zarzuty dotyczące konkretnie ciężącego jej zdaniem na Komisji i na Sądzie obowiązku przeprowadzenia dwuetapowego badania w rozumieniu pkt 51 wyroku z dnia 10 lipca 2008 r., Bertelsmann i Sony Corporation of America/Impala (C-413/06 P, EU:C:2008:392), a także pkt 113 i nast. wyroku z dnia 28 maja 2020 r., CK Telecoms UK Investments/Komisja (T-399/16, EU:T:2020:217).

- 122 Żaden z punktów skargi wniesionej w pierwszej instancji, do których thyssenkrupp się odwołuje, aby wykazać, że podniosła ona przed Sądem zarzuty szczegółowe określone w poprzednim punkcie, nie zawiera takich konkretnych zarzutów ani argumentów.
- 123 Tymczasem wystarczy przypomnieć w tym względzie, że zgodnie z art. 170 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem odwołanie nie może zmieniać przedmiotu postępowania, które toczyło się przed Sądem. Właściwość Trybunału w postępowaniu odwoławczym jest bowiem ograniczona do oceny prawnego rozstrzygnięcia zarzutów, w przedmiocie których spierano się w pierwszej instancji. Strona nie może więc podnieść po raz pierwszy przed Trybunałem zarzutu, którego nie podniosła przed Sądem, gdyż byłoby to równoznaczne z umożliwieniem jej zwrócenia się do Trybunału, którego właściwość w postępowaniu odwoławczym jest ograniczona, ze sprawą o szerszym zakresie niż sprawa rozpoznawana przez Sąd (wyrok z dnia 25 marca 2021 r., Slovak Telekom/Komisja, C-165/19 P, EU:C:2021:239, pkt 98, 99 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 124 Ponieważ wnosząca odwołanie nie podniosła przed Sądem zarzutu szczegółowego pierwszego części drugiej zarzutu pierwszego, należy odrzucić go jako oczywiście niedopuszczalny.
- 125 Co się tyczy dopuszczalności zarzutu szczegółowego drugiego części drugiej tego zarzutu, opartego na wymogach dowodowych spoczywających na Komisji, gdy ma ona wykazać istnienie znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zarzucane naruszenie zasad obowiązujących w odniesieniu do dowodów stanowi kwestię prawną, która jest dopuszczalna na etapie odwołania (zob. w szczególności wyrok z dnia 28 listopada 2019 r., ABB/Komisja, C-593/18 P, EU:C:2019:1027, pkt 28 i przytoczone tam orzecznictwo). Tymczasem, jak przypomniano w pkt 115 niniejszego wyroku, thyssenkrupp zarzuca Sądowi, że uznał, iż Komisja nie jest zobowiązana do wykazania z „dużym prawdopodobieństwem” ewentualnego istnienia znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji. W tych okolicznościach należy uznać, że zarzut szczegółowy drugi części drugiej zarzutu pierwszego jest dopuszczalny.
- 126 Jeśli chodzi o jego zasadność, wystarczy stwierdzić, że argument thyssenkrupp opiera się na założeniu, zgodnie z którym z pkt 118 wyroku z dnia 28 maja 2020 r., CK Telecoms UK Investments/Komisja (T-399/16, EU:T:2020:217), wynika, iż Komisja jest zobowiązana do wykazania z „dużym prawdopodobieństwem” istnienia znaczących przeszkód w skutecznej konkurencji w następstwie koncentracji i że w związku z tym wymogi dowodowe mające zastosowanie do tej instytucji są bardziej rygorystyczne niż wymóg, zgodnie z którym znacząca przeszkoda w skutecznej konkurencji jest „bardziej prawdopodobna niż nieprawdopodobna”.
- 127 Tymczasem, jak orzekł Trybunał w pkt 87 i 88 wyroku z dnia 13 lipca 2023 r., Komisja/CK Telecoms UK Investments (C-376/20 P, EU:C:2023:561), założenie to jest błędne. Biorąc bowiem pod uwagę w szczególności symetryczną strukturę art. 2 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 139/2004 oraz prospektywny charakter analiz ekonomicznych Komisji w dziedzinie kontroli koncentracji, należy stwierdzić, że aby uznać, iż koncentracja jest niezgodna lub zgodna z rynkiem wewnętrznym, wystarczy, że Komisja wykaże za pomocą wystarczająco istotnych i spójnych dowodów, iż jest bardziej prawdopodobne niż nieprawdopodobne, że dana koncentracja znacząco przeszkadzałaby – lub że by nie przeszkadzała – w skutecznej konkurencji na rynku wewnętrznym lub na jego znacznej części.
- 128 W tych okolicznościach zarzut szczegółowy drugi części drugiej zarzutu pierwszego jest bezzasadny.

- 129 Z powyższego wynika, że część drugą zarzutu pierwszego należy w części odrzucić jako oczywiście niedopuszczalną, a w części oddalić jako bezzasadną.

W przedmiocie zarzutu drugiego

W przedmiocie części pierwszej zarzutu drugiego

– Argumentacja stron

- 130 thyssenkrupp podnosi, że w pkt 55–71, 74–85, 88–93, 98–107 i 112–114 zaskarżonego wyroku Sąd popełnił szereg błędów dotyczących określenia w niniejszej sprawie rynku właściwego. Sąd przeinaczył też dowody lub naruszył ciężący na nim obowiązek uzasadnienia.
- 131 W pierwszej kolejności w pkt 55–57 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie uznał, że Komisja nie oparła spornej decyzji na istnieniu odrębnego rynku Auto HDG.
- 132 W drugiej kolejności thyssenkrupp podnosi w istocie, że Komisja popełniła oczywisty błąd, gdy w pkt 9.1–9.4 spornej decyzji poprzestała na przeprowadzeniu analizy planowanej koncentracji z punktu widzenia konkurencji, opierając się wyłącznie na rynku Auto HDG, a nie również na szerszym rynku obejmującym EG i HDG. Zdaniem owej spółki Sąd powinien był wykryć i stwierdzić ten oczywisty błąd Komisji.
- 133 W trzeciej i ostatniej kolejności thyssenkrupp podnosi, że w celu określenia rynku właściwego Sąd niesłusznie sformułował, w szczególności w pkt 103 zaskarżonego wyroku, „wymóg całkowitej substytucyjności” między Auto HDG i HDG w odniesieniu do zastosowań innych niż w sektorze motoryzacyjnym. Sąd naruszył też prawo, nie wymagając od Komisji określenia kryteriów technicznych, na podstawie których niektóre łańcuchy produkcyjne na właściwym rynku produktowym mogłyby zostać włączone do celów ustalenia substytucyjności po stronie podaży. Ponadto Sąd odwrócił ciężar dowodu, wymagając od zgłaszających stron, aby wykazały, iż nie istnieje żaden czynnik mogący ograniczyć możliwości substytucji produkcji Auto HDG i HDG w zakresie zastosowań innych niż w sektorze motoryzacyjnym.
- 134 Komisja kwestionuje zarówno dopuszczalność, jak i zasadność argumentacji thyssenkrupp.

– Ocena Trybunału

- 135 Jeśli chodzi w pierwszej kolejności o dopuszczalność części pierwszej zarzutu drugiego, w ramach której wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd popełnił szereg błędów dotyczących określenia w niniejszej sprawie rynku właściwego, należy przypomnieć, że – jak wynika z orzecznictwa przytoczonego w pkt 57 i 58 niniejszego wyroku – odwołanie musi dokładnie wskazywać zakwestionowane części wyroku, o którego uchylenie się wnosi, oraz argumenty prawne, które szczegółowo uzasadniają to żądanie, pod rygorem niedopuszczalności odwołania lub danego zarzutu. Nie spełnia tych wymogów i powinien zostać uznany za niedopuszczalny zarzut oparty na argumentacji, która nie jest jasna i precyzyjna w stopniu wystarczającym, by pozwolić Trybunałowi na sprawowanie kontroli, zwłaszcza dlatego że istotne elementy, na których opiera się ten zarzut, nie wynikają w sposób spójny i zrozumiały z tego odwołania. Trybunał orzekł też,

że należy odrzucić jako oczywiście niedopuszczalne odwołanie pozbawione spójnej struktury, które ogranicza się do ogólnych twierdzeń i nie wskazuje dokładnie punktów zaskarżonego orzeczenia, w których miano się dopuścić naruszenia prawa.

- 136 Tymczasem w niniejszej sprawie sformułowane przez thyssenkrupp zarzuty szczegółowe dotyczące punktów zaskarżonego wyroku innych niż pkt 55–57 i 103 tego wyroku nie są poparte konkretnymi argumentami prawnymi, w związku z czym należy je odrzucić jako niedopuszczalne. To samo dotyczy argumentu, zgodnie z którym Sąd naruszył ciężący na nim obowiązek uzasadnienia.
- 137 W zakresie, w jakim thyssenkrupp kwestionuje pkt 55–57 zaskarżonego wyroku również z tego względu, że wbrew stwierdzeniu zawartemu w motywie 132 spornej decyzji Komisja oparła się w istocie w innych sekcjach tej decyzji na istnieniu odrębnego rynku Auto HDG, należy uznać, że thyssenkrupp kwestionuje zasadność tego stwierdzenia, w związku z czym zwraca się do Trybunału o dokonanie nowej oceny okoliczności faktycznych, co jest niedopuszczalne na etapie odwołania.
- 138 W drugiej kolejności, co się tyczy dopuszczalności argumentacji, zgodnie z którą Sąd przeinaczył niektóre dowody, należy przypomnieć, że – jak wynika z pkt 102 niniejszego wyroku – w sytuacji, gdy wnoszący odwołanie powołuje się na przeinaczenie dowodów przez Sąd, powinien on dokładnie wskazać, które dowody zostały jego zdaniem przeinaczone przez Sąd, oraz wykazać błędy w analizie, które w jego opinii doprowadziły Sąd do tego przeinaczenia.
- 139 Tymczasem thyssenkrupp nie wskazuje dokładnie w swojej argumentacji dowodów, które jej zdaniem Sąd przeinaczył.
- 140 Wobec tego argumentację tę również należy odrzucić jako niedopuszczalną.
- 141 W trzeciej kolejności, co się tyczy dopuszczalności argumentacji thyssenkrupp, zgodnie z którą Sąd powinien był w istocie wykryć i stwierdzić, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, gdy w pkt 9.1–9.4 spornej decyzji poprzestała na przeprowadzeniu analizy planowanej koncentracji z punktu widzenia konkurencji, opierając się wyłącznie na rynku Auto HDG, a nie również na szerszym rynku obejmującym EG i HDG, należy zaznaczyć, że spółka ta ograniczyła się do podniesienia przed Sądem, iż wniosek Komisji, zgodnie z którym wynik oceny z punktu widzenia konkurencji byłby taki sam dla obu rynków, jest błędny. Wbrew temu, co spółka ta podniosła w replice, stwierdzenie to znajduje potwierdzenie w pkt 14 i następnych skargi w pierwszej instancji, do których odniosła się ona w tym względzie.
- 142 Tymczasem, jak wskazano w pkt 123 niniejszego wyroku, zgodnie z art. 170 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem odwołanie nie może zmieniać przedmiotu postępowania, które toczyło się przed Sądem. Właściwość Trybunału w postępowaniu odwoławczym jest bowiem ograniczona do oceny prawnego rozstrzygnięcia zarzutów, w przedmiocie których spierano się w pierwszej instancji. Strona nie może więc podnieść po raz pierwszy przed Trybunałem zarzutu, którego nie podniosła przed Sądem, gdyż byłoby to równoznaczne z umożliwieniem jej zwrócenia się do Trybunału, którego właściwość w postępowaniu odwoławczym jest ograniczona, ze sprawą o szerszym zakresie niż sprawa rozpoznawana przez Sąd.
- 143 W związku z tym tę argumentację thyssenkrupp należy odrzucić jako niedopuszczalną.

- 144 W czwartej i ostatniej kolejności, jeśli chodzi o dopuszczalność argumentu thyssenkrupp, zgodnie z którym Sąd naruszył prawo, nie wymagając od Komisji określenia kryteriów technicznych, na podstawie których niektóre łańcuchy produkcyjne na właściwym rynku produktowym mogłyby zostać włączone lub wykluczone do celów ustalenia substytucyjności po stronie podaży, wystarczy zauważyć, że skoro thyssenkrupp nie podniosła takiego argumentu w pierwszej instancji, również tę argumentację należy uznać za „nowy zarzut” i w konsekwencji odrzucić ją jako niedopuszczalną.
- 145 Po pierwsze, co się tyczy zasadności argumentacji thyssenkrupp, w ramach której spółka ta zarzuca Sądowi, że ten niesłusznie stwierdził, iż Komisja nie oparła spornej decyzji na istnieniu odrębnego rynku Auto HDG, należy uznać, że w każdym razie argumentacja ta opiera się na błędnym rozumieniu zaskarżonego wyroku. Sąd nie dokonał takiego stwierdzenia w pkt 55–57 zaskarżonego wyroku. Stwierdził on bowiem we wspomnianych pkt 55–57, że zdaniem Komisji w niniejszej sprawie nie jest konieczne ustalenie, czy HDG i EG stanowią odrębne rynki produktowe, zważywszy, że wynik oceny z punktu widzenia konkurencji byłby taki sam, niezależnie od tego, czy chodzi o odrębny rynek HDG, czy też o ogólny rynek stali galwanizowanej (HDG + EG).
- 146 W związku z tym ten zarzut szczegółowy thyssenkrupp również należy oddalić jako bezzasadny.
- 147 Po drugie, jeśli chodzi o podniesiony przez thyssenkrupp zarzut szczegółowy, zgodnie z którym w celu określenia rynku właściwego Sąd niesłusznie sformułował, w szczególności w pkt 103 zaskarżonego wyroku, „wymóg całkowitej substytucyjności” między Auto HDG i HDG w zakresie zastosowań innych niż w sektorze motoryzacyjnym, należy uznać, że ten zarzut szczegółowy również opiera się na błędnym rozumieniu zaskarżonego wyroku.
- 148 W pkt 101–103 zaskarżonego wyroku Sąd ustosunkował się bowiem po prostu do jednego z argumentów thyssenkrupp. Z pkt 95 zaskarżonego wyroku, który zawiera wierne streszczenie tego argumentu, wynika, że thyssenkrupp podniosła przed Sądem, iż te rodzaje stali są całkowicie substytucyjne po stronie podaży i że z wyjątkiem przypadku zaawansowanej stali wysokowytrzymałej, wymagającej specjalnego oprzyrządowania, przeważająca większość łańcuchów produkcyjnych HDG znajdujących się w EOG jest w stanie produkować inne HDG dla klientów z sektora motoryzacyjnego lub może zostać w tym celu dostosowana przy niewielkich nakładach inwestycyjnych.
- 149 Ponadto w szczególności z pkt 101 i 102 zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd zbadał kwestię, czy w świetle pkt 20 komunikatu w sprawie definicji rynku dostawcy mogą z łatwością zmienić swoją gamę produktów w stopniu uzasadniającym rozszerzenie rynku na całą HDG. Z owego punktu nie wynika jednak żaden wymóg całkowitej substytucyjności.
- 150 W pkt 103 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że inwestycje niezbędne do modernizacji łańcuchów produkcyjnych w celu dostosowania ich do produkcji Auto HDG nie są w żadnym razie niewielkie. W związku z tym Sąd stwierdził, że nie można zarzucać Komisji, iż uznała, że Auto HDG i HDG do zastosowań innych niż w sektorze motoryzacyjnym nie są całkowicie substytucyjne po stronie podaży.
- 151 W tych okolicznościach zarzut szczegółowy oparty na twierdzeniu, że Sąd sformułował „wymóg całkowitej substytucyjności” Auto HDG i HDG w zakresie zastosowań innych niż w sektorze motoryzacyjnym, należy oddalić jako bezzasadny.

- 152 Po trzecie, jeśli chodzi o argumentację thyssenkrupp opartą na twierdzeniu, że Sąd odwrócił ciężar dowodu, wymagając od zgłaszających stron, aby wykazały, iż nie istnieje żaden czynnik mogący ograniczyć możliwości substytucji produkcji Auto HDG i HDG w zakresie zastosowań innych niż w sektorze motoryzacyjnym, należy stwierdzić, że argumentacja ta opiera się na błędnym rozumieniu zaskarżonego wyroku.
- 153 W pkt 79–83 tego wyroku Sąd stwierdził bowiem, że Komisja rzeczywiście dokonała oceny stopnia substytucyjności po stronie podaży i że wykazała, iż owa substytucyjność była niewystarczająca, aby uzasadnić włączenie do właściwego rynku produktowego HDG w zakresie zastosowań innych niż w sektorze motoryzacyjnym. Nie można zatem zarzucać Sądowi, że odwrócił ciężar dowodu, wymagając od zgłaszających stron, a nie od Komisji, wykazania braku czynników mogących ograniczyć możliwości substytucji produkcji Auto HDG i HDG w zakresie zastosowań innych niż w sektorze motoryzacyjnym.
- 154 W związku z tym część pierwszą zarzutu drugiego należy w części odrzucić jako niedopuszczalną, a w części oddalić jako bezzasadną.

W przedmiocie części drugiej zarzutu drugiego

– Argumentacja stron

- 155 thyssenkrupp zarzuca Sądowi, że naruszył art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004, gdy orzekł w pkt 118–122 i 127–136 zaskarżonego wyroku, iż stal walcowana przeznaczona do pakowania stanowi odrębny rynek produktowy.
- 156 W szczególności thyssenkrupp uważa w pierwszej kolejności, że ocena Sądu dotycząca substytucyjności po stronie podaży jest wadliwa ze względu na naruszenia prawa, niewystarczające uzasadnienie oraz przeinaczenia dowodów. Spółka ta podnosi, że Sąd błędnie uznał w pkt 118 zaskarżonego wyroku, iż w motywie 293 spornej decyzji Komisja stwierdziła, że podmioty działające w sektorze stali przeznaczonej do pakowania nie produkują stali walcowanej na istniejących urządzeniach wykorzystywanych do produkcji stali powlekanej organicznie.
- 157 W owym motywie 293 Komisja stwierdziła bowiem jedynie, że produkcja stali walcowanej wymaga specjalnych urządzeń produkcyjnych, co odróżnia ją od produkcji TP i ECCS. Zdaniem thyssenkrupp Sąd powinien był zbadać, czy istniejące urządzenia wykorzystywane do produkcji stali powlekanej organicznie mogą być wykorzystywane do produkcji stali walcowanej, umożliwiając w ten sposób substytucyjność po stronie podaży.
- 158 W drugiej kolejności thyssenkrupp podnosi, że w pkt 119 zaskarżonego wyroku Sąd, uznawszy, iż do spółki tej należy wykazanie szerszej substytucyjności po stronie podaży, odwrócił ciężar dowodu.
- 159 W trzeciej i ostatniej kolejności thyssenkrupp podnosi, po pierwsze, że w szczególności w pkt 132–134 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo, ponieważ nie stwierdził, iż zgodnie z wymogami wynikającymi z komunikatu w sprawie definicji rynku Komisja powinna była zastosować test SSNIP w celu określenia gamy produktów substytucyjnych.

160 Po drugie, zdaniem thyssenkrupp w pkt 132 zaskarżonego wyroku Sąd przeinaczył dowody, gdy uznał, że z odpowiedzi klientów na pytania dotyczące substytucyjności stali walcowanej i stali lakierowanej udzielonych w ramach przeprowadzonego przez Komisję badania rynku jasno wynika, że większość klientów, którzy zajęli stanowisko, w sposób przekonujący powołała się na istniejące ograniczenia substytucyjności.

161 Komisja kwestionuje argumentację thyssenkrupp.

– Ocena Trybunału

162 W pierwszej kolejności, co się tyczy argumentacji thyssenkrupp opartej zasadniczo, po pierwsze, na twierdzeniu, że w pkt 118 zaskarżonego wyroku Sąd nie przytoczył wiernie motywu 293 spornej decyzji, a po drugie, na twierdzeniu, że w celu ustalenia substytucyjności po stronie podaży Sąd nie zbadał, czy istniejące urządzenia wykorzystywane do produkcji stali powlekanej organicznie mogą być wykorzystywane do produkcji stali walcowanej, należy stwierdzić, że argumentacja ta opiera się na błędnym rozumieniu zarówno zaskarżonego wyroku, jak i spornej decyzji.

163 Z jednej strony należy stwierdzić, że Sąd wiernie przytoczył motyw 293 spornej decyzji, ponieważ z motywu tego wynika, że Komisja uznała, iż fakt, że strony planowanej koncentracji dysponują łańcuchami produkcyjnymi specyficznymi dla stali walcowanej oraz że należące do konkurentów stron koncentracji łańcuchy produkcyjne stali powlekanej organicznie nie są wykorzystywane w zakresie produkcji i dostaw stali walcowanej, podważa argument stron koncentracji, zgodnie z którym istnienie łańcuchów produkcyjnych stali powlekanej organicznie umożliwia substytucyjność po stronie podaży.

164 Z drugiej strony z pkt 118–121 zaskarżonego wyroku wynika, że w celu ustalenia substytucyjności po stronie podaży Sąd uwzględnił istniejące urządzenia wykorzystywane do produkcji stali powlekanej organicznie w odniesieniu do możliwości produkcji stali walcowanej.

165 Przede wszystkim Sąd uznał bowiem w pkt 119 tego wyroku, że wykonalność techniczna jest warunkiem koniecznym, ale nie wystarczającym, substytucyjności po stronie podaży. Następnie w pkt 120 tego wyroku Sąd wskazał, że jak wynika z pkt 23 komunikatu w sprawie definicji rynku, aby substytucyjność po stronie podaży była istotna dla celów określenia rynku produktowego, dostawcy muszą być w stanie zmienić profil produkcji, między innymi bez dużych opóźnień i bez dokonywania znacznych dodatkowych inwestycji, co jest niezgodne z potrzebą dodatkowego etapu produkcji w celu przekształcenia TP lub ECCS w stal walcowaną, który to etap wymaga dodania do TP lub ECCS dodatkowej powłoki, a mianowicie nałożenia folii z tworzywa sztucznego na metalowe podłoże. Wreszcie w pkt 121 tego wyroku Sąd uznał, że poczynione przez Komisję w motywie 293 spornej decyzji ustalenie, zgodnie z którym thyssenkrupp i TSE dysponują specjalnymi liniami walcowniczymi pozwalającymi na przeprowadzenie tego dodatkowego etapu produkcji stali walcowanej, wskazuje na to, iż musiały one ponieść znaczne dodatkowe koszty, co pozostaje w kontrze z ewentualną substytucyjnością po stronie podaży w rozumieniu pkt 23 komunikatu w sprawie definicji rynku.

166 W tych okolicznościach nie można zarzucać Sądowi, że nie zbadał, czy istniejące urządzenia wykorzystywane do produkcji stali powlekanej organicznie mogą być wykorzystywane do produkcji stali walcowanej, umożliwiając w ten sposób substytucyjność po stronie podaży.

- 167 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o argumentację thyssenkrupp, zgodnie z którą w pkt 119 zaskarżonego wyroku Sąd odwrócił ciężar dowodu, gdy uznał, że to do tej spółki należy wykazanie szerszej substytucyjności po stronie podaży, należy stwierdzić, że owa argumentacja również opiera się na błędnym rozumieniu tego wyroku.
- 168 Ze wspomnianego pkt 119 w żaden sposób nie wynika bowiem, że Sąd nałożył na thyssenkrupp obowiązek wykazania szerszej substytucyjności po stronie podaży, zwalniając jednocześnie Komisję z ciężaru dowodu, który spoczywa na niej w dziedzinie koncentracji.
- 169 Natomiast z pkt 118–121 zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd uznał, iż Komisja uzasadniła swą ocenę substytucyjności po stronie podaży w niniejszej sprawie i że thyssenkrupp nie zdołała wykazać, iż ta ocena Komisji jest obarczona błędami proceduralnymi, naruszeniami prawa lub oczywistymi błędami w ocenie.
- 170 Nie można zatem uznać, że Sąd zwolnił Komisję z ciężącego na niej obowiązku udowodnienia, że dokonanie planowanej koncentracji znacząco przeszkodziłoby – lub by nie przeszkodziło – w skutecznej konkurencji na rynku wewnętrznym lub na jego znacznej części. Sąd nie wymagał też od thyssenkrupp wykazania szerszej substytucyjności po stronie podaży.
- 171 W trzeciej i ostatniej kolejności, jeśli chodzi, po pierwsze, o zarzut szczegółowy thyssenkrupp, zgodnie z którym Sąd naruszył prawo, gdy nie stwierdził, że Komisja nie zastosowała testu SSNIP w celu określenia gamy produktów substytucyjnych, należy zauważyć, iż – jak potwierdza to pkt 15 komunikatu w sprawie definicji rynku – test SSNIP stanowi tylko „jeden ze sposobów” oceny substytucyjności odnośnych produktów. Z pkt 25 wspomnianego komunikatu wynika też, że „[i]stnieją różne dowody pozwalające na ocenę zakresu, w jakim nastąpi substytucja” oraz że „Komisja postępuje zgodnie z zasadami otwartego podejścia do dowodów empirycznych, mającego na celu skuteczne wykorzystanie wszystkich dostępnych informacji, które mogą mieć znaczenie w poszczególnych przypadkach[,] [...] [i] nie przestrzega sztywnej hierarchii różnych źródeł informacji lub rodzajów dowodów”.
- 172 Wynika z tego, że Komisja nie ograniczyła się sama w tym znaczeniu, iż zawsze będzie stosować test SSNIP w celu określenia ewentualnej substytucyjności odnośnych produktów. Dysponuje ona zatem zakresem uznania i z materiału dowodowego, o którym mowa w pkt 25 komunikatu w sprawie definicji rynku, może wybrać te dowody, które uzna za najbardziej odpowiednie w każdym indywidualnym przypadku.
- 173 Po drugie, jeśli chodzi o podniesiony przez thyssenkrupp zarzut przeinaczenia dowodów dotyczących substytucyjności stali walcowanej i stali lakierowanej, należy zaznaczyć, że spółka ta ogranicza się w istocie do twierdzenia, iż w pkt 132 zaskarżonego wyroku Sąd przeinaczył dowody, gdy uznał, że z odpowiedzi klientów na pytania dotyczące substytucyjności stali walcowanej i stali lakierowanej jasno wynika, że większość klientów, którzy zajęli stanowisko, w sposób przekonujący powołała się na ograniczenia tej substytucyjności. thyssenkrupp dodaje, że uznanie tego stanowiska za stanowisko „większości” klientów stanowi przeinaczenie dowodów. Zdaniem tej spółki, aby dojść do takiego ustalenia, konieczne jest jedynie zliczenie odpowiedzi, a nie dokonanie nowej oceny merytorycznej.
- 174 Tymczasem zamiast precyzyjnie wskazać dowody, które Sąd miał przeinaczyć, thyssenkrupp ogranicza się do odesłania do swojej skargi w pierwszej instancji i do wspomnianego w pkt 132 zaskarżonego wyroku załącznika A.4d, który liczy 592 strony i zawiera wszystkie odpowiedzi udzielone przez klientów na pytania zadane przez Komisję w ramach badania rynku.

- 175 W związku z tym ponieważ thyssenkrupp nie wskazuje dokładnie dowodów, które miały zostać przeinaczone w niniejszej sprawie, argumentację tej spółki należy odrzucić jako niedopuszczalną.
- 176 W konsekwencji część drugą zarzutu drugiego należy w części odrzucić jako niedopuszczalną, a w części oddalić jako bezzasadną.

W przedmiocie części trzeciej zarzutu drugiego

– *Argumentacja stron*

- 177 thyssenkrupp zarzuca Sądowi, że niesłusznie uznał w pkt 56 zaskarżonego wyroku, iż jej argumenty mające na celu wykazanie, że HDG i EG należą do tego samego rynku, powinno się oddalić w całości jako nieskuteczne.
- 178 Komisja kwestionuje argumentację thyssenkrupp.

– *Ocena Trybunału*

- 179 W tym względzie należy zaznaczyć, że w pkt 56 zaskarżonego wyroku Sąd uznał w istocie, iż skoro Komisja nie stwierdziła w sposób ostateczny, że HDG i EG należą do dwóch odrębnych rynków, argumenty thyssenkrupp zmierzające do wykazania, że HDG i EG należą do tego samego rynku, powinno się oddalić w całości jako bezskuteczne.
- 180 W pkt 57 tego wyroku Sąd uznał, że w każdym razie argumenty te należy też oddalić jako bezzasadne z powodów przedstawionych w pkt 58–70 tego wyroku.
- 181 Zważywszy jednak, że – jak wynika w istocie z pkt 62–70 niniejszego wyroku – thyssenkrupp nie wykazała, iż Sąd naruszył prawo w pkt 58–70 zaskarżonego wyroku, część trzecią zarzutu drugiego odwołania należy oddalić jako bezskuteczną.

W przedmiocie części czwartej zarzutu drugiego

– *Argumentacja stron*

- 182 thyssenkrupp podnosi, że Sąd nie orzekł w przedmiocie zarzutu szczegółowego pierwszego podniesionego w ramach zarzutu pierwszego skargi w pierwszej instancji i naruszył ciążący na nim obowiązek uzasadnienia, gdy błędnie odczytał sformułowany przez tę spółkę zarzut dotyczący konieczności uwzględnienia wcześniejszej praktyki decyzyjnej Komisji, a w szczególności decyzji wydanej w sprawie AM/Ilva.
- 183 thyssenkrupp podniosła bowiem w pierwszej instancji, że nie istnieje żadna podstawa faktyczna pozwalająca przyjąć istnienie odrębnego rynku Auto HDG, opierając się na pewnych elementach sprawy AM/Ilva, które według tej spółki należało uwzględnić również w niniejszej sprawie, ponieważ dotyczyły one tych samych produktów i rynków właściwych. W szczególności wspomniane elementy obejmują jej zdaniem ustalenia dotyczące substytucyjności po stronie podaży między produktami wysokiej klasy i produktami podstawowymi oraz presji cenowej

wywieranej przez produkty podstawowe, a także okoliczność, że AM miał właśnie nabyć od spółki Ilva dwie duże fabryki HDG zdolne do produkcji dużych ilości HDG i Auto HDG wysokiej jakości.

184 Komisja kwestionuje argumentację thyssenkrupp.

– Ocena Trybunału

185 W tym względzie ze skargi w pierwszej instancji jasno wynika, iż thyssenkrupp podniosła, że w sprawie AM/Ilva nie uznano Auto HDG za odrębny rynek oraz że nie można uznać, iż taki rynek istnieje w niniejszej sprawie. Zdaniem tej spółki brak takiego odrębnego rynku znajduje potwierdzenie w dwóch ogólnych względach przedstawionych przez Komisję, zawartych w motywach 295 oraz 602 i następujących decyzji w sprawie AM/Ilva.

186 Tymczasem w pkt 65–69 zaskarżonego wyroku Sąd prawidłowo zrozumiał zarzut szczegółowy thyssenkrupp, gdy oddalił jednocześnie jej argumenty.

187 W szczególności w pkt 65 tego wyroku Sąd uznał, że odniesienie do wcześniejszych decyzji Komisji dotyczących wyrobów płaskich ze stali węglowej, a w szczególności do decyzji w sprawie AM/Ilva, jest pozbawione znaczenia.

188 W pkt 66 tego wyroku Sąd stwierdził, że zgodnie z jego utrwalonym orzecznictwem w przypadku, gdy Komisja podejmuje decyzję w sprawie zgodności koncentracji z rynkiem wewnętrznym na podstawie zgłoszenia oraz akt sprawy dotyczących tej koncentracji, strona skarżąca nie jest uprawniona do kwestionowania tych ustaleń na tej podstawie, że różnią się one od ustaleń poczynionych wcześniej w innej sprawie na gruncie innego zgłoszenia i innych akt, nawet jeśli rynki właściwe w obydwu sprawach są podobne, czy wręcz identyczne. Tak więc zdaniem Sądu w zakresie, w jakim thyssenkrupp powołuje się w niniejszym przypadku na analizy przeprowadzone przez Komisję we wcześniejszej decyzji, ta część jej argumentacji jest bez znaczenia.

189 Sąd uznał ponadto w pkt 68 zaskarżonego wyroku, że w każdym razie ani Komisja, ani tym bardziej Sąd nie są w niniejszej sprawie związane ustaleniami faktycznymi i ocenami ekonomicznymi dokonanymi we wcześniejszych decyzjach Komisji dotyczących wyrobów płaskich ze stali węglowej, a w szczególności w decyzji w sprawie AM/Ilva, na które to decyzje powołuje się thyssenkrupp. Zakładając, że analiza dokonana w tej ostatniej decyzji różni się od analizy przeprowadzonej w niniejszej sprawie w spornej decyzji, a różnica ta nie jest obiektywnie uzasadniona, Sąd powinien stwierdzić nieważność spornej decyzji wydanej w niniejszym postępowaniu tylko wtedy, gdyby decyzja ta – a nie decyzja w sprawie AM/Ilva – była dotknięta błędami.

190 W związku z tym w pkt 69 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że thyssenkrupp nie może zarzucać Komisji, iż nie zastosowała w spornej decyzji swojej wcześniejszej praktyki decyzyjnej, i twierdzić, że instytucja ta nie dokonała takiej samej oceny okoliczności faktycznych niniejszej sprawy i okoliczności faktycznych wcześniejszych spraw, a w szczególności sprawy AM/Ilva, na które się powołuje.

191 Część czwartą zarzutu drugiego odwołania należy zatem oddalić jako bezzasadną.

192 Wynika stąd, że zarzut drugi odwołania należy w części odrzucić jako niedopuszczalny, a w części oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu trzeciego

W przedmiocie części pierwszej zarzutu trzeciego

– Argumentacja stron

- 193 W ramach zarzutu szczegółowego pierwszego thyssenkrupp zarzuca Sądowi, że w szczególności w pkt 561 i 562 zaskarżonego wyroku dokonał on błędnej wykładni i błędnego zastosowania art. 2 rozporządzenia nr 139/2004 oraz motywu 25 tego rozporządzenia, gdy uznał, iż Komisja mogła stwierdzić w motywie 1419 spornej decyzji, że mogłoby dojść do powstania znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji wskutek stworzenia pozycji dominującej w odniesieniu do TP i stali walcowanej przeznaczonej do pakowania oraz znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji wynikającej z nieskoordynowanych skutków horyzontalnych na rynkach TP, ECCS i stali walcowanej przeznaczonej do pakowania. Zdaniem thyssenkrupp motyw 25 rozporządzenia nr 139/2004 nie pozwala na równoległe stosowanie tych dwóch różnych pojęć. Z owego motywu w żaden sposób nie wynika, by zmiana legislacyjna wynikająca z tego rozporządzenia miała na celu ułatwienie niezawężającej wykładni kryterium znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji. Tak więc zdaniem thyssenkrupp pojęcie nieskoordynowanych skutków na rynkach oligopolistycznych może być stosowane tylko wtedy, gdy nie stwierdzono żadnej pozycji dominującej.
- 194 W niniejszej sprawie Komisja i Sąd pozostawiły otwartą kwestię, czy podmiot powstały w wyniku planowanej koncentracji stałby się podmiotem dominującym, czy też nie, i w konsekwencji błędnie obniżyły próg interwencji. Tymczasem, jak Sąd orzekł w wyroku z dnia 28 maja 2020 r., CK Telecoms UK Investments/Komisja (T-399/16, EU:T:2020:217), nic nie wskazuje na to, by art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 miał na celu wprowadzenie niższego progu interwencji.
- 195 W ramach zarzutu szczegółowego drugiego thyssenkrupp podnosi w istocie, że w pkt 564 i 565 zaskarżonego wyroku Sąd, nie dokonawszy własnej analizy, poprzestał na powołaniu się na motywy 1413–1419 spornej decyzji, aby uznać, że Komisja „wyraźnie rozróżniła elementy, na których opiera się ustalenie dotyczące stworzenia pozycji dominującej, od tych, które skłoniły ją do stwierdzenia istnienia nieskoordynowanych skutków horyzontalnych”. Zdaniem thyssenkrupp ocena skutków gospodarczych powinna być różna w zależności od tego, czy koncentracja implikuje powstanie pozycji dominującej, czy też nieskoordynowane skutki na rynku oligopolistycznym. thyssenkrupp uważa, że nawet przy założeniu, iż w pkt 565 zaskarżonego wyroku Sąd mógł uznać, że te same czynniki mogą być brane pod uwagę w celu poparcia dwóch przedstawionych przez Komisję teorii naruszenia konkurencji, nie zmienia to faktu, że nie mógł on stwierdzić, iż Komisja dokonała wystarczająco jasnego rozróżnienia między tymi dwiema teoriami i między rynkami właściwymi.
- 196 Ponadto w pkt 563 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie uznał, że thyssenkrupp nie powołała się na żaden konkretny element analizy Komisji, aby zarzucić jej, że nie dokonała rozróżnienia pomiędzy dwiema teoriami naruszenia konkurencji. Zdaniem tej spółki sama istota podniesionego przez nią zarzutu szczegółowego, zgodnie z którym Komisja nie dokonała takiego rozróżnienia, nie pozwala bowiem na opisanie, gdzie konkretnie w przeprowadzonej przez Komisję analizie doszło do zarzucanego zaniechania.

- 197 W ramach trzeciego i ostatniego zarzutu szczegółowego thyssenkrupp zarzuca Sądowi, że w pkt 567 i 568 zaskarżonego wyroku ograniczył się do streszczenia spornej decyzji bez dokonania oceny jej treści.
- 198 Komisja kwestionuje zasadność argumentacji thyssenkrupp oraz dopuszczalność zarzutu szczegółowego drugiego.

– Ocena Trybunału

- 199 Jeśli chodzi o podniesiony przez thyssenkrupp zarzut szczegółowy pierwszy, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 koncentrację, która przeszkadzałaby znacząco skutecznej konkurencji na rynku wewnętrznym lub znacznej jego części, w szczególności w wyniku stworzenia lub umocnienia pozycji dominującej, uznaje się za niezgodną z rynkiem wewnętrznym.
- 200 Jak wynika w istocie z motywu 25 tego rozporządzenia, art. 2 ust. 3 rzeczonego rozporządzenia dotyczy niezgodności z rynkiem wewnętrznym koncentracji przedsiębiorstw działających na rynku oligopolistycznym, jeżeli koncentracja ta stanowi znaczącą przeszkodę w skutecznej konkurencji, nawet jeśli podmiot powstały w wyniku tej koncentracji nie miałby pozycji dominującej na odnośnym rynku.
- 201 W szczególności z ostatniego zdania motywu 25 rozporządzenia nr 139/2004 wynika, że pojęcie „znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji” w rozumieniu art. 2 ust. 2 i 3 tego rozporządzenia należy interpretować jako obejmujące, poza pojęciem dominacji, jedynie antykonkurencyjne skutki koncentracji wynikające z nieskoordynowanych zachowań przedsiębiorstw, które nie miałyby pozycji dominującej na odnośnym rynku. Jak wskazano bowiem w zdaniu trzecim tego motywu, w niektórych sytuacjach koncentracje prowadzące do eliminacji znacznej presji konkurencyjnej, jaką wywierały na siebie łączące się strony, jak również redukcji presji konkurencyjnej na pozostałych konkurentów, nawet gdy nie zachodzi prawdopodobieństwo współpracy pomiędzy członkami oligopolu, mogą doprowadzić do znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji.
- 202 W tym kontekście należy zaznaczyć, że najbardziej wyraźne nieskoordynowane skutki horyzontalne występują, gdy podmiot powstały w wyniku koncentracji uzyskuje lub umacnia indywidualną pozycję dominującą.
- 203 Jak Sąd stwierdził w pkt 562 zaskarżonego wyroku, opierając się na pkt 51 wyroku z dnia 13 lutego 1979 r., Hoffmann-La Roche/Komisja (85/76, EU:C:1979:36), rynek może być zdominowany przez pojedyncze przedsiębiorstwo i być jednocześnie oligopolistyczny. Tymczasem również na takim oligopolistycznym rynku indywidualna pozycja dominująca takiego przedsiębiorstwa może zostać umocniona przez nieskoordynowane skutki horyzontalne koncentracji, takie jak te, o których mowa w pkt 201 niniejszego wyroku.
- 204 W tych okolicznościach Sąd nie naruszył prawa, gdy w pkt 561 i 562 zaskarżonego wyroku dokonał wykładni art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 i motywu 25 tego rozporządzenia w ten sposób, że pojęcia, po pierwsze, stworzenia lub umocnienia pozycji dominującej, a po drugie, istnienia nieskoordynowanych skutków horyzontalnych wynikających z wyeliminowania znacznej presji konkurencyjnej na rynku oligopolistycznym, są ze sobą zgodne i nie wykluczają się wzajemnie.

- 205 Zarzut szczegółowy pierwszy należy zatem oddalić jako bezzasadny.
- 206 Co się tyczy zarzucanej przez Komisję niedopuszczalności zarzutu szczegółowego drugiego ze względu na to, że thyssenkrupp nie poparła go szczegółowymi argumentami prawnymi, wystarczy wskazać, że spółka ta przedstawiła w swoim odwołaniu wystarczająco szczegółowe argumenty prawne. Za pomocą tych argumentów thyssenkrupp nie zwraca się również do Trybunału – wbrew temu, co twierdzi Komisja – o dokonanie nowej oceny okoliczności faktycznych niniejszej sprawy. W związku z tym ów zarzut niedopuszczalności należy oddalić.
- 207 Co się tyczy zasadności zarzutu szczegółowego drugiego, należy stwierdzić w pierwszej kolejności, że wbrew twierdzeniom thyssenkrupp Sąd przeprowadził własną analizę argumentacji tej spółki dotyczącej tego, czy w niniejszej sprawie Komisja oparła się na tych samych czynnikach, aby dojść do dwóch różnych wniosków.
- 208 Z pkt 564 i 565 zaskarżonego wyroku wynika bowiem, że Sąd uznał, iż w motywach 1413–1419 spornej decyzji Komisja dokonała odrębnej analizy, po pierwsze, stworzenia pozycji dominującej, a po drugie, istnienia nieskoordynowanych skutków horyzontalnych, nawet jeśli te dwie analizy były częściowo oparte na tych samych okolicznościach faktycznych. W szczególności Sąd wyjaśnił w pkt 564 tego wyroku, że „Komisja uznała tytułem głównego wniosku, na podstawie udziałów w rynku i szeregu innych elementów wymienionych w pkt 9.5.3.–9.5.9 tej decyzji, że doszło do stworzenia pozycji dominującej, zaś posiłkowo stwierdziła też, opierając się na rozważaniach przedstawionych w pkt 9.5.3.–9.5.12 tej decyzji, istnienie nieskoordynowanych skutków horyzontalnych wynikających z wyeliminowania znacznej presji konkurencyjnej”.
- 209 Jeśli chodzi o okoliczność, że analizy te oparto częściowo na tych samych okolicznościach faktycznych, Sąd uznał w pkt 565 tego wyroku, że „analizy Komisji dotyczącej pozycji dominującej oraz analizy Komisji dotyczącej nieskoordynowanych skutków horyzontalnych nie można przeprowadzić inaczej niż poprzez konieczne skupienie się na tych samych okolicznościach faktycznych, takich jak udziały w rynku i w zdolnościach produkcyjnych, import, reakcja konkurentów i siła nabywcza, które zbadano w podpunktach pkt 9.5. [spornej] decyzji, ponieważ te same elementy należy uwzględnić w obu tych analizach”.
- 210 Z tych motywów Sądu wynika więc, że Sąd sam przeprowadził badanie dokonanej przez Komisję analizy dotyczącej skutków spornej koncentracji.
- 211 W drugiej kolejności, zważywszy, że – jak wynika z pkt 202–204 niniejszego wyroku – pojęcia, po pierwsze, stworzenia lub umocnienia pozycji dominującej, a po drugie, istnienia nieskoordynowanych skutków horyzontalnych wynikających z wyeliminowania znacznej presji konkurencyjnej na rynku oligopolistycznym nie wykluczają się wzajemnie oraz że najbardziej wyraźne nieskoordynowane skutki horyzontalne występują, gdy podmiot powstały w wyniku koncentracji uzyskuje lub umacnia indywidualną pozycję dominującą, nie można zarzucać Sądowi, że naruszył prawo, gdy uznał w pkt 565 zaskarżonego wyroku, iż Komisja mogła oprzeć się w pewnym stopniu na tych samych czynnikach i poszlakach w celu wykazania, że planowana koncentracja mogłaby doprowadzić do stworzenia pozycji dominującej lub wywołać nieskoordynowane skutki horyzontalne.
- 212 W trzeciej i ostatniej kolejności, co się tyczy argumentu thyssenkrupp opartego na tym, że w pkt 563 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie uznał, iż thyssenkrupp nie odnosi się do żadnego konkretnego elementu analizy Komisji na poparcie swego zastrzeżenia, zgodnie z którym instytucja ta nie dokonała rozróżnienia pomiędzy dwiema przedstawionymi przez nią teoriami

naruszenia konkurencji, wystarczy zauważyć, że ponieważ thyssenkrupp nie wykazała, iż Sąd błędnie uznał w pkt 564 i 565 zaskarżonego wyroku, że Komisja rozróżniła elementy, na których opierają się te dwie teorie, argument ten należy oddalić jako bezskuteczny.

- 213 W tych okolicznościach zarzut szczegółowy drugi thyssenkrupp należy oddalić jako bezzasadny.
- 214 Jeśli chodzi o trzeci i ostatni zarzut szczegółowy, należy stwierdzić, że ponieważ argument thyssenkrupp przedstawiony w pkt 567 tego wyroku i zbadany w pkt 567 i 568 owego wyroku dotyczy jedynie kwestii, czy Komisja powinna przeprowadzić ocenę elementów pozwalających wykazać stworzenie lub umocnienie pozycji dominującej w sposób odmienny niż ocenę innych nieskoordynowanych skutków, nie można zarzucać Sądowi, że nie przeprowadził własnej analizy dotyczącej dokonanej przez Komisję oceny ekonomicznej, gdy miał on na celu ustosunkowanie się właśnie do tego argumentu.
- 215 W pkt 568 tego wyroku Sąd podkreślił bowiem, po pierwsze, że „w odniesieniu do rynku TP Komisja oceniła motywację AM do przeciwdziałania podwyżce cen przez podmiot powstały w wyniku planowanej koncentracji, biorąc pod uwagę w szczególności czynniki gospodarcze, takie jak oligopolistyczna struktura rynku, niska gotowość klientów do zwiększenia ich zależności od AM, fakt, że przeciwdziałanie podwyżce cen doprowadziłoby do obniżenia cen w zakresie wszystkich wolumenów, oraz brak rezerwowych zdolności produkcyjnych AM (motywy 1288 i 1289)”. Po drugie, „co się tyczy rynku ECCS, Komisja oceniła motywację AM do zrównoważenia takiej podwyżki, opierając się w szczególności na oligopolistycznej strukturze rynku i na analizie dokumentów wewnętrznych skarżącej wskazujących, zdaniem skarżącej, na prawdopodobne zachowanie AM na tym rynku (motywy 1294–1297)”. Ponadto, zważywszy, że thyssenkrupp nie wykazała, iż Sąd naruszył prawo w pkt 567 i 568 zaskarżonego wyroku, jej zastrzeżenia dotyczące pkt 566 tego wyroku są bezskuteczne.
- 216 W tych okolicznościach trzeci i ostatni zarzut szczegółowy thyssenkrupp należy oddalić jako bezzasadny, wobec czego nie można uwzględnić części pierwszej zarzutu trzeciego.

W przedmiocie części drugiej zarzutu trzeciego

– Argumentacja stron

- 217 W ramach zarzutu szczegółowego pierwszego thyssenkrupp podnosi, że Sąd błędnie zrozumiał treść zarzutu szczegółowego pierwszego części piątej zarzutu trzeciego skargi w pierwszej instancji i nie określił prawidłowo kryteriów istotnych dla oceny, czy TSE można uznać za „ważną siłę konkurencyjną”.
- 218 W ramach tego zarzutu szczegółowego thyssenkrupp twierdzi bowiem, że podniosła przed Sądem, iż w spornej decyzji Komisja ani nie wskazała kryterium prawnego mającego zastosowanie do celów uznania TSE za „ważną siłę konkurencyjną”, ani nie zbadała, czy rozpatrywana sytuacja wchodzi w zakres jednego z dwóch przypadków opisanych w pkt 37 i 38 wytycznych w sprawie koncentracji horyzontalnych. Zdaniem thyssenkrupp Komisja stwierdziła po prostu w motywie 965 tej decyzji, że przed planowaną koncentracją TSE była ważną siłą konkurencyjną, nawet w stopniu większym niż mogłoby na to wskazywać jej obecny udział w rynku, w szczególności dlatego, że aktywnie planowała rozszerzyć swoją obecność na rynku właściwym.

- 219 W tym kontekście w pkt 463 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie zinterpretował w bardzo szeroki sposób pojęcie „ważnej siły konkurencyjnej”, a zatem naruszył prawo, gdy w konsekwencji uznał, że pojęcie to pozwala na uwzględnienie sytuacji, w których udziały w rynku danego przedsiębiorstwa dają jedynie pierwszą użyteczną wskazówkę co do znaczenia uczestników rynku z punktu widzenia konkurencji.
- 220 Ponadto Sąd powinien był uwzględnić wnioski płynące z pkt 174 wyroku z dnia 28 maja 2020 r., CK Telecoms UK Investments/Komisja (T-399/16, EU:T:2020:217), zgodnie z którymi „ważna siła konkurencyjna” musi odróżniać się od swych konkurentów pod względem wpływu na konkurencję, ponieważ w przeciwnym razie każde obecne na rynku oligopolistycznym przedsiębiorstwo wywierające presję konkurencyjną można by było zakwalifikować jako „ważną siłę konkurencyjną”.
- 221 W ramach zarzutu szczegółowego drugiego thyssenkrupp podnosi sześć głównych argumentów.
- 222 Po pierwsze, ocena dokonana przez Sąd w ramach badania zarzutu szczegółowego drugiego części piątej zarzutu trzeciego skargi w pierwszej instancji narusza prawo, ponieważ Sąd nie przeprowadził skutecznej kontroli sądowej. W szczególności thyssenkrupp uważa, że między innymi w pkt 476, 478, 484 i 486 zaskarżonego wyroku Sąd poprzestał na powtórzeniu i opisanu dokonanej przez Komisję oceny zawartej w spornej decyzji i nie przedstawił powodów pozwalających zrozumieć, czy uznał on, że przedstawione przez Komisję argumenty i dowody wystarczają do poparcia dokonanych przez nią ustaleń, zgodnie z którymi w istocie TSE dokonuje ponadprzeciętnych inwestycji i skupia się na zwiększeniu swego udziału w rynku w sektorze Auto HDG.
- 223 Po drugie, thyssenkrupp uważa, że Sąd błędnie uznał w pkt 477 zaskarżonego wyroku, iż co się tyczy materiału dowodowego przedstawionego w celu wykazania, że inni dostawcy Auto HDG również dokonali w tym samym czasie inwestycji analogicznych do inwestycji poczynionych w tym sektorze przez TSE, oświadczenia owych dostawców złożone w ramach przeprowadzonego przez Komisję badania rynku powinny mieć pierwszeństwo przed dowodami dostarczonymi przez thyssenkrupp i TSE.
- 224 Po trzecie, w pkt 478 i 485 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie powołał się na motyw 1079 spornej decyzji w celu zbadania dokonanej przez Komisję oceny kwestii, czy TSE można uznać za „ważną siłę konkurencyjną”. Otóż ów motyw nie ma żadnego związku z tą oceną.
- 225 Po czwarte, thyssenkrupp uważa, że pkt 482 zaskarżonego wyroku zawiera wewnętrznie sprzeczne uzasadnienie. Z jednej strony w owym pkt 482 Sąd stwierdził, że Komisja nie popełniła błędu w ocenie, gdy uznała, iż przekazane przez thyssenkrupp i TSE dane ekonomiczne dotyczące ewolucji udziału TSE w rynku w latach 2012–2017 nie mają decydującego znaczenia dla uznania tej spółki za „ważną siłę konkurencyjną”, w szczególności dlatego, że – jak wynika z motywu 901 spornej decyzji – po dokonanych inwestycjach niektóre aktywa TSE rozpoczęłyby prawdopodobnie zmodernizowaną produkcję najwcześniej w latach 2019–2021.
- 226 Z drugiej strony Sąd uznał we wspomnianym pkt 482, że – jak wynika z motywu 901 spornej decyzji – Komisja nie przyjęła założenia, iż w latach 2019–2021 udział TSE w rynku wzrośnie.

- 227 W tym kontekście thyssenkrupp wyjaśnia, że jeśli Komisja uznała, iż udział TSE w rynku nie wzrósł znacząco w przeszłości ze względu na to, że niektóre z aktywów tej spółki nie rozpoczęły jeszcze zmodernizowanej produkcji, to powinna ona była przyjąć, że udział TSE w rynku wzrośnie z chwilą rozpoczęcia zmodernizowanej produkcji. W przeciwnym razie nie istnieje żaden argument pozwalający Komisji na zakwalifikowanie TSE jako „ważnej siły konkurencyjnej”.
- 228 Ponadto zdaniem thyssenkrupp Sąd nie wziął pod uwagę przedstawionej przez tę spółkę argumentacji, zgodnie z którą nie można domniemywać wzrostu konkurencyjności TSE po rozpoczęciu zmodernizowanej produkcji bez uwzględnienia skutków współczesnych, równoległych, równoważnych i znanych inwestycji dokonanych przez konkurentów TSE.
- 229 Po piąte, thyssenkrupp podnosi, że w pkt 487 zaskarżonego wyroku Sąd nie zbadał w niezależny sposób jej argumentacji, zgodnie z którą inwestycje TSE miały w istocie na celu jedynie dorównanie inwestycjom konkurentów tej spółki. W tym kontekście Sąd przeinaczył ponadto motyw 897 spornej decyzji, gdy stwierdził, że thyssenkrupp i TSE przyznały, iż nie dysponowały one dowodami na poparcie swego twierdzenia. thyssenkrupp i TSE przyznały bowiem jedynie, że okoliczność, na której oparły się one w tym względzie, nie została wyraźnie wskazana w przekazanych przez te dwa przedsiębiorstwa dowodach. Poza tym Sąd nie zbadał dowodów, którymi dysponował.
- 230 Po szóste, thyssenkrupp podnosi, że w pkt 490 zaskarżonego wyroku Sąd oddalił jej argumentację, zgodnie z którą Komisja pominęła przekazane przez thyssenkrupp i TSE dowody mające na celu wykazanie, że pewna liczba klientów i konkurentów nie zgadzała się z uznaniem TSE za „ważną siłę konkurencyjną”, bez przeprowadzenia własnej analizy i bez wskazania motywów spornej decyzji dotyczących oceny owych dowodów przez Komisję.
- 231 Komisja kwestionuje argumentację thyssenkrupp.

– Ocena Trybunału

- 232 Co się tyczy zarzutu szczegółowego pierwszego thyssenkrupp, opartego w istocie na twierdzeniu, że Sąd błędnie zrozumiał treść zarzutu szczegółowego pierwszego części piątej zarzutu trzeciego skargi w pierwszej instancji i nie określił prawidłowo kryteriów istotnych dla oceny, czy TSE można uznać za „ważną siłę konkurencyjną”, w pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że w pkt 454–464 zaskarżonego wyroku Sąd zbadał zarzut szczegółowy pierwszy części piątej zarzutu trzeciego skargi w pierwszej instancji.
- 233 W pkt 454–458 tego wyroku Sąd przedstawił argumentację thyssenkrupp. Z punktów tych wynika w istocie, że w ramach zarzutu szczegółowego pierwszego części piątej zarzutu trzeciego skargi w pierwszej instancji spółka ta podniosła, iż w motywach 883 i następnych spornej decyzji Komisja nie zastosowała prawidłowo określonych w pkt 37 i 38 wytycznych w sprawie koncentracji horyzontalnych kryteriów pozwalających ustalić, co stanowi „ważną siłę konkurencyjną”.
- 234 Tymczasem, jak wynika z pkt 100–102 skargi w pierwszej instancji, thyssenkrupp rzeczywiście odniosła się do dwóch przypadków opisanych w pkt 37 i 38 wytycznych w sprawie koncentracji horyzontalnych jako istotnych kryteriów i uznała, że Komisja nie zbadała w spornej decyzji możliwości zastosowania kryteriów pojęcia „ważnej siły konkurencyjnej”.

- 235 Wynika stąd zatem, że Sąd nie zrozumiał błędnie treści zarzutu szczegółowego pierwszego części piątej zarzutu trzeciego skargi w pierwszej instancji.
- 236 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o zarzut szczegółowy thyssenkrupp, zgodnie z którym w istocie, po pierwsze, Sąd nie określił prawidłowo kryteriów istotnych dla ustalenia, czy TSE można uznać za „ważną siłę konkurencyjną”, a po drugie, w pkt 463 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie zinterpretował w sposób bardzo szeroki pojęcie „ważnej siły konkurencyjnej”, należy zaznaczyć, że w pkt 460 i 461 tego wyroku Sąd przypomniał treść pkt 37 i 38 wytycznych w sprawie koncentracji horyzontalnych, które wprowadzają to pojęcie.
- 237 W pkt 462 rzeczonego wyroku Sąd stwierdził, że dwa przypadki przedstawione w pkt 37 i 38 wytycznych w sprawie koncentracji horyzontalnych, w ramach których, po pierwsze, przedsiębiorstwo, które niedawno weszło na dany rynek, będzie wywierało w przyszłości znaczącą presję konkurencyjną na inne przedsiębiorstwa obecne na tym rynku, a po drugie, przedsiębiorstwo ze stosunkowo małym udziałem w rynku może jednak okazać się ważną siłą konkurencyjną, jeśli jego produkty będące w trakcie opracowywania są obiecujące, stanowią jedynie przykłady sytuacji, w których można mówić o ważnej sile konkurencyjnej.
- 238 Ponadto w pkt 463 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że – jak wynika z pkt 37 wytycznych w sprawie koncentracji horyzontalnych – pojęcie „ważnej siły konkurencyjnej” pozwala na uwzględnienie sytuacji, w których udziały w rynku danego przedsiębiorstwa mogłyby prowadzić do niedoceniań jego znaczenia z punktu widzenia konkurencji. Zdaniem Sądu pojęcie to jest zgodne z brzmieniem pkt 14 owych wytycznych, w myśl którego udziały w rynku, choć istotne, stanowią jedynie pierwszą użyteczną wskazówkę co do znaczenia z punktu widzenia konkurencji podmiotów obecnych na rynku. Sąd uznał zatem, że do Komisji należy przeprowadzenie pogłębionej analizy warunków konkurencji z uwzględnieniem czynników innych niż udziały w rynku, takich jak wpływ koncentracji na konkurencję między stronami oraz możliwe reakcje klientów i konkurentów.
- 239 W tym kontekście w pkt 464–466 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził w istocie, że Komisja przeprowadziła taką szczegółową analizę konkurencji między stronami planowanej koncentracji oraz presji konkurencyjnej wywieranej przez TSE na rynku Auto HDG. Sąd uznał w związku z tym, że owa instytucja przeanalizowała rolę i szczególne zdolności produkcyjne TSE oraz jej pozycję w stosunku do innych podmiotów i stwierdził, że TSE odstaje od większości tych innych podmiotów.
- 240 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z lekturą pkt 26 w związku z pkt 37 i 38 wytycznych w sprawie koncentracji horyzontalnych wyeliminowanie „ważnej siły konkurencyjnej” jest co do zasady jednym z czynników, które mogą mieć wpływ na prawdopodobieństwo, że koncentracja wywoła znaczące nieskoordynowane skutki, i które pozwalają w ten sposób ocenić w szczególności, czy owa koncentracja doprowadziłaby do wyeliminowania znacznej presji konkurencyjnej, jaką wywierały na siebie łączące się przedsiębiorstwa (wyrok z dnia 13 lipca 2023 r., Komisja/CK Telecoms UK Investments, C-376/20 P, EU:C:2023:561, pkt 160).
- 241 Ponadto z orzecznictwa wynika, że pojęcie „ważnej siły konkurencyjnej” nie może być stosowane wyłącznie do przedsiębiorstw, które szczególnie agresywnie konkurują w dziedzinie cen i które zmuszałyby swoich konkurentów na rynku do dostosowania się do swych cen, lub do

przedsiębiorstw, których polityka cenowa mogłaby w istotny sposób zmienić dynamikę konkurencyjną na danym rynku (wyrok z dnia 13 lipca 2023 r., Komisja/CK Telecoms UK Investments, C-376/20 P, EU:C:2023:561, pkt 166).

- 242 W związku z tym Trybunał stwierdził już, że aby uznać przedsiębiorstwo za „ważną siłę konkurencyjną”, wystarczy – jak wskazano w pkt 37 wytycznych w sprawie koncentracji horyzontalnych – że odgrywa ono ważniejszą rolę w konkurencji, niż pozwalałyby to zakładać jego udziały w rynku lub wszelkie inne podobne wskaźniki (wyrok z dnia 13 lipca 2023 r., Komisja/CK Telecoms UK Investments, C-376/20 P, EU:C:2023:561, pkt 167).
- 243 W tych okolicznościach Sąd nie naruszył prawa, gdy określił kryteria istotne dla ustalenia, czy TSE można zakwalifikować jako „ważną siłę konkurencyjną”, gdy dokonał wykładni pojęcia „ważnej siły konkurencyjnej”, uznając, iż pojęcie to obejmuje również sytuacje, w których udziały w rynku mogłyby prowadzić do niedoceniań znaczenia przedsiębiorstwa, oraz gdy stwierdził, że do Komisji należy przeprowadzenie pogłębionej analizy warunków konkurencji, z uwzględnieniem również innych czynników, takich jak wpływ koncentracji na konkurencję między uczestniczącymi w niej stronami oraz możliwe reakcje klientów i konkurentów.
- 244 Zarzut szczegółowy pierwszy należy zatem oddalić jako bezzasadny.
- 245 Zarzut szczegółowy drugi składa się z sześciu głównych argumentów.
- 246 Jeśli chodzi o podniesiony w ramach zarzutu szczegółowego drugiego argument pierwszy, o którym mowa w pkt 222 niniejszego wyroku, należy przypomnieć, że zakres kontroli zgodności z prawem przewidzianej w art. 263 TFUE obejmuje wszystkie elementy decyzji Komisji, których pogłębioną pod względem prawnym i faktycznym kontrolę zapewnia Sąd w świetle podniesionych przez wnoszącą odwołanie zarzutów i przy uwzględnieniu wszystkich istotnych okoliczności przedstawionych przez wnoszącą odwołanie (zob. podobnie wyrok z dnia 26 września 2018 r., Infineon Technologies/Komisja, C-99/17 P, EU:C:2018:773, pkt 48).
- 247 Zakres kontroli sprawowanej przez Sąd jest zatem ograniczony zarzutami podniesionymi przez wnoszącą odwołanie, z wyjątkiem bezwzględnych przeszkód procesowych.
- 248 Tymczasem, po pierwsze, z niezakwestionowanego przez thyssenkrupp pkt 468 zaskarżonego wyroku wynika, że spółka ta ograniczyła się w pierwszej instancji do twierdzenia, iż nie jest dla niej jasne, na jakich dowodach Komisja się oparła, aby uznać, że TSE dokonała ponadprzeciętnych inwestycji i skupiła się na zwiększeniu swego udziału w rynku w sektorze Auto HDG. Ponadto thyssenkrupp zarzuciła Komisji, że w motywie 896 spornej decyzji odrzuciła dowody przedstawione przez thyssenkrupp i TSE w celu wykazania, iż inni dostawcy Auto HDG również dokonywali inwestycji podobnych do inwestycji TSE w tym sektorze, ze względu na to, że owe dowody były sprzeczne z odpowiedziami samych dostawców i klientów obecnych w tym sektorze.
- 249 Badając te zarzuty szczegółowe w pkt 475–479 zaskarżonego wyroku, Sąd uznał w istocie, że wbrew twierdzeniom thyssenkrupp sporna decyzja zawiera zbiór poszlak świadczących o tym, że TSE dokonała ponadprzeciętnych inwestycji w Auto HDG i skupiła się na zwiększeniu swego udziału w rynku w sektorze Auto HDG. W szczególności w pkt 476 tego wyroku Sąd uznał, że nie można zarzucać Komisji, iż nie przytoczyła materiału dowodowego, na którym się oparła, skoro – jak wynika w szczególności z motywów 884–892, 948 i 954 spornej decyzji – Komisja oparła się na dokumentach wewnętrznych thyssenkrupp i TSE, a także na odpowiedziach konkurentów i klientów udzielonych w ramach przeprowadzonego przez nią badania rynku.

- 250 Ponadto w pkt 477 i 478 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że co się tyczy zarzutu szczegółowego thyssenkrupp, zgodnie z którym Komisja nie mogła oddalić w motywie 896 spornej decyzji dowodów przedstawionych przez thyssenkrupp i TSE zmierzających do wykazania, że inni dostawcy Auto HDG również dokonywali inwestycji podobnych do inwestycji TSE, Komisja wskazała w tym motywie 896, że w celu ich oddalenia oparła się na przeprowadzonym przez siebie badaniu rynku.
- 251 Po drugie, w pkt 484–486 zaskarżonego wyroku Sąd zbadał zarzuty szczegółowe thyssenkrupp, zgodnie z którymi Komisja nie porównała inwestycji TSE z inwestycjami konkurentów TSE ani nie uwzględniła wydatków na badania i rozwój czy też planów strategii wewnętrznej tych konkurentów.
- 252 Z pkt 484–486 zaskarżonego wyroku wynika jednak jasno, że Sąd zbadał te zarzuty szczegółowe i wskazał, iż w niniejszym przypadku w motywach 883–966 spornej decyzji Komisja przeprowadziła szczegółową analizę roli, pozycji i szczególnych zdolności produkcyjnych TSE w porównaniu z innymi uczestnikami danego rynku i stwierdziła, że TSE odstaje od większości tych innych uczestników. W pkt 485 i 486 zaskarżonego wyroku Sąd wyjaśnił, że do celów swojej analizy Komisja uwzględniła w szczególności inwestycje i plany ekspansji czterech konkurentów TSE.
- 253 W tych okolicznościach krytyka sformułowana przez thyssenkrupp w odniesieniu do pkt 476, 478, 484 i 486 zaskarżonego wyroku jest bezzasadna.
- 254 Jeśli chodzi o podniesiony w ramach zarzutu szczegółowego drugiego argument drugi, o którym mowa w pkt 223 niniejszego wyroku, wystarczy wskazać, że thyssenkrupp nie wykazała, z jakiego powodu Sąd nie powinien był przyznać pierwszeństwa oświadczeniom dostawców innych niż TSE, podczas gdy – jak podniosła Komisja – owi dostawcy są bardziej odpowiedni niż thyssenkrupp do tego, by komentować swoje własne plany inwestycyjne.
- 255 W związku z tym tę argumentację thyssenkrupp należy oddalić jako bezzasadną.
- 256 Co się tyczy podniesionego w ramach zarzutu szczegółowego drugiego argumentu trzeciego, o którym mowa w pkt 224 niniejszego wyroku, należy zauważyć, po pierwsze, że w pkt 478 zaskarżonego wyroku Sąd zmierza do ustosunkowania się do argumentacji, w ramach której thyssenkrupp zarzuca Komisji, że instytucja ta nie przytoczyła dowodów, na których się oparła, aby zakwalifikować TSE jako „ważną siłę konkurencyjną”.
- 257 Tymczasem thyssenkrupp nie kwestionuje oceny Sądu zawartej w pkt 479 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którą wnosząca odwołanie nie wykazała, że Komisja nie była w stanie oprzeć się na zbiorze dokładnych pod względem faktycznym, wiarygodnych i spójnych poszlak, które mogłyby stanowić poparcie dla wniosków wyciągniętych w tym względzie w motywach 883–966 spornej decyzji.
- 258 Po drugie, w pkt 485 zaskarżonego wyroku Sąd zmierza do ustosunkowania się do podniesionego przez thyssenkrupp argumentu, zgodnie z którym Komisja nie dokonała porównania inwestycji TSE z inwestycjami konkurentów tej spółki w celu uznania TSE za „ważną siłę konkurencyjną”.

- 259 Tymczasem nawet przy założeniu, że Sąd nie musiał odnosić się do motywu 1079 spornej decyzji, ponieważ motyw ten nie stanowi części sekcji tej decyzji poświęconej konkretnie kwestii, czy TSE stanowi ważną siłę konkurencyjną, należy zaznaczyć, że w każdym razie Sąd oparł się na innych motywach tej decyzji, z których wynika, iż Komisja rzeczywiście dokonała takiego porównania.
- 260 Z pkt 484 zaskarżonego wyroku wynika bowiem, że w motywach 883–966 spornej decyzji Komisja przeanalizowała rolę i szczególne zdolności produkcyjne TSE oraz pozycję TSE w stosunku do innych uczestników rynku i stwierdziła, że TSE odstaje od większości tych innych uczestników.
- 261 Z motywu 896 tej decyzji, który Sąd zbadał w pkt 477 owego wyroku, wynika zaś, że Komisja przeanalizowała twierdzenie stron planowanej koncentracji, zgodnie z którym konkurenci TSE dokonywali inwestycji porównywalnych z inwestycjami TSE, i stwierdziła, iż temu twierdzeniu przeczą informacje, które otrzymała od tych konkurentów i konsumentów rozpatrywanych produktów.
- 262 W tych okolicznościach argumentację thyssenkrupp należy oddalić jako bezskuteczną.
- 263 Jeśli chodzi o podniesiony w ramach zarzutu szczegółowego drugiego argument czwarty, o którym mowa w pkt 225–228 niniejszego wyroku, wystarczy zauważyć, że argument ten odnosi się do uzupełniającego motywu zaskarżonego wyroku. Tymczasem zważywszy, że zarzuty szczegółowe skierowane przeciwko uzupełniającym motywom orzeczenia Sądu nie mogą prowadzić do uchylenia tego orzeczenia, w związku z czym są bezskuteczne (wyrok z dnia 13 lipca 2023 r., Komisja/CK Telecoms UK Investments, C-376/20 P, EU:C:2023:561, pkt 96 i przytoczone tam orzecznictwo), argumentację thyssenkrupp należy oddalić jako bezskuteczną.
- 264 Jeśli chodzi o podniesiony w ramach zarzutu szczegółowego drugiego argument piąty, o którym mowa w pkt 229 niniejszego wyroku, należy uznać, że nawet przy założeniu, iż w pkt 487 zaskarżonego wyroku Sąd nie streścił prawidłowo motywu 897 spornej decyzji, taki błąd jest bez znaczenia dla zarzutu thyssenkrupp, że Sąd nie zbadał w niezależny sposób twierdzenia tej spółki, zgodnie z którym inwestycje TSE miały na celu jedynie dorównanie inwestycjom konkurentów TSE. W pkt 488 tego wyroku, którego thyssenkrupp nie zakwestionowała, Sąd wskazał bowiem, że w każdym razie Komisja odrzuciła to twierdzenie w motywach 920–932 spornej decyzji i że thyssenkrupp nie przedstawiła żadnego wystarczająco przekonującego dowodu przeciwnego, aby uznać dokonaną przez Komisję w tych motywach ocenę za niewiarygodną.
- 265 W tych okolicznościach należy oddalić podniesiony w ramach zarzutu szczegółowego drugiego argument piąty, o którym mowa w pkt 229 niniejszego wyroku.
- 266 Co się tyczy podniesionego w ramach zarzutu szczegółowego drugiego argumentu szóstego, o którym mowa w pkt 230 niniejszego wyroku, należy stwierdzić, że ta argumentacja thyssenkrupp opiera się na błędnym rozumieniu zaskarżonego wyroku.
- 267 Jak wynika z pkt 473 i 490 zaskarżonego wyroku, zawierających streszczenie zarzutów szczegółowych thyssenkrupp, spółka ta ograniczyła się do podniesienia przed Sądem, że Komisja pominęła wspomniane dowody. Okoliczność ta znajduje potwierdzenie w treści pkt 107 skargi w pierwszej instancji.

- 268 W tym kontekście w pkt 490 zaskarżonego wyroku Sąd rozpatrzył właśnie ten zarzut szczegółowy i, powołując się na motywy 883–966 spornej decyzji, uznał, że – wbrew twierdzeniom thyssenkrupp – Komisja uwzględniła te dowody w ramach badania całego dostępnego jej materiału dowodowego, lecz uznała, że nie były one wystarczająco przekonujące, aby doprowadzić do zmiany jej oceny w tym względzie.
- 269 Nie można więc zarzucać Sądowi, że nie ocenił sam dowodów przedstawionych przez strony planowanej koncentracji lub że nie sprecyzował, w których motywach spornej decyzji Komisja zbadała te dowody.
- 270 W tych okolicznościach należy oddalić jako bezzasadny zarzut szczegółowy drugi części drugiej zarzutu trzeciego.
- 271 W związku z powyższym część drugą zarzutu trzeciego należy oddalić jako bezzasadną.

W przedmiocie części trzeciej zarzutu trzeciego

– Argumentacja stron

- 272 thyssenkrupp podnosi, że wbrew wnioskowi płynącemu z pkt 227 i następnych wyroku z dnia 28 maja 2020 r., CK Telecoms UK Investments/Komisja (T-399/16, EU:T:2020:217), Sąd nie wymagał od Komisji, aby wykazała szczególny stopień bliskości między thyssenkrupp a TSE zarówno w odniesieniu do rynku Auto HDG, jak i rynku stali przeznaczonej do pakowania. Zdaniem thyssenkrupp Sąd dokonał w ten sposób błędnej wykładni i błędnego zastosowania pojęcia „bliskich konkurentów” figurującego w pkt 28 wytycznych w sprawie koncentracji horyzontalnych.
- 273 Po pierwsze, w pkt 532 zaskarżonego wyroku, kończącym sekcję tego wyroku dotyczącą Auto HDG, Sąd powołał się na stwierdzenie Komisji, zgodnie z którym thyssenkrupp i TSE są „bliskimi” konkurentami, a nie „szczególnie” bliskimi konkurentami. Tymczasem podejście przyjęte przez Sąd w pkt 513, 520 i 521 zaskarżonego wyroku świadczy o tym, że Sąd nie wymagał od Komisji wykazania, iż te dwie spółki są szczególnie bliskimi konkurentami.
- 274 Po drugie, w całej sekcji zaskarżonego wyroku dotyczącej stali przeznaczonej do pakowania, a w szczególności w pkt 740–745 i 750–752 tego wyroku, Sąd uznał strony planowanej koncentracji za „bliskich” konkurentów. W szczególności z oceny Sądu zawartej w pkt 735, 739, 747 i 751 zaskarżonego wyroku jasno wynika, że Sąd nie uznaje, iż bliskość konkurencji w rozumieniu pkt 28 i następnych wytycznych w sprawie koncentracji horyzontalnych wymaga szczególnego stopnia bliskości. Z tych punktów zaskarżonego wyroku wynika zatem, że Sąd nie zastosował odpowiedniego kryterium szczególnego stopnia bliskości konkurencji.
- 275 Komisja kwestionuje zarówno dopuszczalność, jak i zasadność argumentacji thyssenkrupp.
- 276 thyssenkrupp podnosi w replice, że ta część zarzutu jest dopuszczalna, po pierwsze, dlatego, że choć nie posłużyła się ona wyrażeniem „szczególnie bliscy konkurenci” w skardze w pierwszej instancji, to w szczególności z pkt 161 tej skargi wynika, że odniosła się ona do pkt 28 wytycznych w sprawie koncentracji horyzontalnych, jak również do faktu, że Komisja nie zastosowała właściwego kryterium polegającego na ustaleniu, czy strony planowanej koncentracji oferują

produkty, które bardzo duża liczba klientów uważa za produkty ich pierwszego lub drugiego wyboru, co świadczy o szczególnym stopniu bliskości konkurencji. Po drugie, kwestia ta została podniesiona przez thyssenkrupp na rozprawie przed Sądem.

– Ocena Trybunału

- 277 W tym względzie należy przypomnieć, że – jak wskazano w pkt 123 niniejszego wyroku – zgodnie z art. 170 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem odwołanie nie może zmieniać przedmiotu postępowania, które toczyło się przed Sądem. Właściwość Trybunału w postępowaniu odwoławczym jest bowiem ograniczona do oceny prawnego rozstrzygnięcia zarzutów, w przedmiocie których spierano się w pierwszej instancji. Strona nie może więc podnieść po raz pierwszy przed Trybunałem zarzutu, którego nie podniosła przed Sądem, gdyż byłoby to równoznaczne z umożliwieniem jej zwrócenia się do Trybunału, którego właściwość w postępowaniu odwoławczym jest ograniczona, ze sprawą o szerszym zakresie niż sprawa rozpoznawana przez Sąd.
- 278 Tymczasem w niniejszej sprawie ze skargi w pierwszej instancji, a w szczególności z jej pkt 161 wynika, że o ile thyssenkrupp powołała się na pkt 28 wytycznych w sprawie koncentracji horyzontalnych, o tyle spółka ta nie zarzuciła Komisji błędu polegającego na tym, że przy ustalaniu bliskości thyssenkrupp i TSE instytucja ta zastosowała mniej wymagające kryterium niż to, zgodnie z którym te dwa przedsiębiorstwa należy uznać za „szczególnie bliskich konkurentów”. thyssenkrupp ograniczyła się w rzeczywistości do twierdzenia, że ocena dotycząca istnienia bliskości konkurencji polega zasadniczo na ekonomicznej ocenie stopnia substytucyjności produktów stron planowanej koncentracji oraz że pytania zadane klientom przez Komisję w celu określenia bliskości konkurencji między stronami planowanej koncentracji były błędne.
- 279 Co się tyczy argumentacji thyssenkrupp, zgodnie z którą spółka ta wyraźnie stwierdziła na rozprawie przed Sądem, powołując się na wyrok z dnia 28 maja 2020 r., CK Telecoms UK Investments/Komisja (T-399/16, EU:T:2020:217), że Komisja powinna była wykazać, iż thyssenkrupp i TSE są „szczególnie bliskimi konkurentami” zarówno w odniesieniu do rynku Auto HDG, jak i rynku stali przeznaczonej do pakowania, wystarczy stwierdzić, że thyssenkrupp nie przedstawiła żadnego dowodu na poparcie tej argumentacji.
- 280 Wynika stąd, że część trzecią zarzutu trzeciego odwołania należy oddalić jako bezzasadną.
- 281 W związku z tym część trzecia zarzutu trzeciego zostaje oddalona.

W przedmiocie części czwartej zarzutu trzeciego

– Argumentacja stron

- 282 Po pierwsze, thyssenkrupp zarzuca Sądowi w istocie, że w pkt 279–287 zaskarżonego wyroku nie zbadał argumentacji tej spółki przedstawionej w pkt 63–68 skargi w pierwszej instancji. Zdaniem owej spółki Sąd ograniczył się do powtórzenia dowodów, na których Komisja oparła się w spornej decyzji.
- 283 Po drugie, thyssenkrupp zarzuca Sądowi w istocie, że w szczególności w pkt 285 zaskarżonego wyroku potwierdził on ocenę Komisji, zgodnie z którą podstawą podwyżek cen po planowanej koncentracji byłaby jedynie groźba odwetu ze strony podmiotu powstałego w wyniku tej

koncentracji, gdyby AM nie dostosowała się do podwyżek cen. thyssenkrupp uważa, że bez ustalenia skoordynowanych skutków takie podejście pozwoliłoby Komisji na stwierdzenie istnienia znaczących przeszkód w skutecznej konkurencji we wszystkich przypadkach koncentracji. thyssenkrupp wyjaśnia, że wszystkie połączone podmioty byłyby w istocie zachęcane do podwyższenia cen, gdyby mogły w wiarygodny sposób zagrozić odwetem rywalom, którzy nie dostosują się do nich.

- 284 Po trzecie, thyssenkrupp zarzuca Sądowi, że w pkt 611, 612, 615, 617 i 619 zaskarżonego wyroku poprzestał – bez przeprowadzenia własnej analizy kwestii, czy AM stanowiłaby dla nabywców TP lub ECCS realną alternatywę – na streszczeniu spornej decyzji, stwierdzając, iż analiza ekonomiczna Komisji jest „spójna”, „bardzo wiarygodna” i „solidna”.
- 285 Ponadto zdaniem thyssenkrupp zawarta w pkt 615 zaskarżonego wyroku ocena Sądu dotycząca możliwego zachowania AM w następstwie podniesienia cen przez podmiot powstały w wyniku koncentracji jest błędna, ponieważ Sąd pominął fakt, iż konkurent odnotowałby wzrost popytu na jego produkty jedynie wówczas, gdyby nie zastosował się do (hipotetycznego) podniesienia cen przez podmiot powstały w wyniku koncentracji.
- 286 Poza tym thyssenkrupp zarzuca Sądowi, że w pkt 613 i następnych zaskarżonego wyroku nie dokonał oceny, jakie rezerwowe zdolności produkcyjne można uznać za „wystarczające”.
- 287 Komisja kwestionuje argumentację thyssenkrupp.

– Ocena Trybunału

- 288 W pierwszej kolejności, co się tyczy zarzutu szczegółowego thyssenkrupp, zgodnie z którym Sąd nie zbadał w pkt 279–287 zaskarżonego wyroku argumentacji tej spółki przedstawionej w pkt 63–68 skargi w pierwszej instancji, należy stwierdzić, że ów zarzut szczegółowy wynika z błędnego rozumienia zaskarżonego wyroku.
- 289 Zawarta w pkt 63–68 skargi w pierwszej instancji i streszczona w pkt 270 i 271 zaskarżonego wyroku argumentacja thyssenkrupp została oddalona w pkt 282–290 tego wyroku. W szczególności, jak wynika z pkt 282, 283, 285 i 287–289 tego wyroku, Sąd stwierdził, że Komisja oparła się na szeregu dowodów, na rzeczywistym i faktycznym zachowaniu AM na rynku Auto HDG, a także na danych ekonomicznych przekazanych przez thyssenkrupp i TSE, aby wykazać, że AM nie byłaby zmotywowana do zareagowania, poprzez zwiększenie swojej produkcji, na podwyższenie cen przez podmiot powstały w wyniku planowanej koncentracji. Ponadto, jak wynika z pkt 288 zaskarżonego wyroku, Sąd przychylił się do wniosków Komisji, opierając się na własnej analizie rzeczonych dowodów.
- 290 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o argumentację thyssenkrupp opartą zasadniczo na twierdzeniu, że w szczególności w pkt 285 zaskarżonego wyroku Sąd niesłusznie potwierdził wnioski Komisji, zgodnie z którymi podstawą podwyżek cen po planowanej koncentracji byłaby jedynie groźba odwetu ze strony podmiotu powstałego w wyniku tej koncentracji, gdyby AM nie dostosowała się do podwyżek cen, należy stwierdzić, że argumentacja ta również opiera się na błędnym rozumieniu zaskarżonego wyroku.
- 291 Po pierwsze, jak wynika z pkt 266 tego wyroku, Sąd zbadał argumentację thyssenkrupp, zgodnie z którą Komisja stwierdziła w sposób dorozumiany istnienie skoordynowanych skutków horyzontalnych, ponieważ zdaniem tej instytucji AM będzie koordynowała swoje ceny

z podmiotem powstałym w wyniku planowanej koncentracji, a podmiot ten będzie uwzględniał tę koordynację przy podejmowaniu decyzji cenowych po planowanej koncentracji. W pkt 268 i 269 rzeczonego wyroku Sąd oddalił tę argumentację thyssenkrupp i stwierdził w istocie, że Komisja nie wspomniała, nawet w sposób dorozumiany, o jakimkolwiek istnieniu skoordynowanych skutków horyzontalnych pomiędzy AM i podmiotem powstałym w wyniku tej koncentracji.

- 292 Po drugie, w pkt 282–290 owego wyroku Sąd oddalił argumentację thyssenkrupp, zgodnie z którą sporna decyzja jest dotknięta w istocie oczywistym błędem w ocenie w odniesieniu do dowodów uwzględnionych w celu wykazania braku motywacji AM do wywierania presji na podwyżkę cen po planowanej koncentracji, pomimo dysponowania przez AM ogromnymi zdolnościami produkcyjnymi.
- 293 W ramach swojej oceny Sąd nie stwierdził w żadnym razie, że podstawą podwyżek cen po planowanej koncentracji byłaby jedynie groźba odwetu ze strony podmiotu powstałego w wyniku tej koncentracji, gdyby AM nie dostosowała się do podwyżek cen.
- 294 W trzeciej i ostatniej kolejności, co się tyczy argumentacji thyssenkrupp przedstawionej w pkt 284–286 niniejszego wyroku, należy zaznaczyć, że jeśli chodzi o pkt 611, 612, 615, 617 i 619 zaskarżonego wyroku, odnoszą się one do badania przez Sąd części trzeciej zarzutu czwartego skargi w pierwszej instancji, dotyczącej naruszenia prawa i oczywistych błędów w ocenie w odniesieniu do możliwości zmiany dostawcy przez klientów w EOG.
- 295 Z pkt 611–620 zaskarżonego wyroku wynika wystarczająco jasno, że wbrew twierdzeniom thyssenkrupp Sąd nie tylko oddalił zarzut tej spółki, zgodnie z którym Komisja nie udowodniła w sposób wymagany prawem, że po planowanej koncentracji AM nie stanowiłaby realnej alternatywy dla nabywców TP lub ECCS, ale również dokonał własnej oceny wniosków Komisji.
- 296 Stwierdziwszy bowiem w szczególności w pkt 612 i 616 zaskarżonego wyroku, że w odniesieniu zarówno do rynku TP, jak i do rynku ECCS Komisja potwierdziła swoją prospektywną analizę motywacji AM do przeciwdziałania ewentualnemu podwyższeniu cen przez podmiot powstały w wyniku planowanej koncentracji, Sąd przede wszystkim w pkt 614 tego wyroku zbadał kwestię, czy analiza ta jest zgodna z pkt 32–35 wytycznych w sprawie koncentracji horyzontalnych, zawartymi w tytule „Nie jest prawdopodobne zwiększenie dostaw przez konkurentów w przypadku wzrostu cen”. Po przeprowadzeniu badania uznał on, że zwiększenie produkcji jest nieprawdopodobne w szczególności w sytuacji, gdy konkurenci doświadczają ograniczeń zdolności produkcyjnych, jak ma to miejsce w niniejszej sprawie w przypadku AM w zakresie TP.
- 297 Następnie, jak wynika z pkt 615 zaskarżonego wyroku, Sąd zbadał prospektywną analizę Komisji i stwierdził, że jest bardzo prawdopodobne, iż w obliczu ewentualnego podwyższenia cen przez podmiot powstały w wyniku planowanej koncentracji klienci, którzy próbowaliby zwrócić się do konkurenta, takiego jak AM, który jest jedynym innym znaczącym podmiotem na danym rynku, również stanęliby w obliczu podwyżek cen.
- 298 Zdaniem Sądu, jeżeli taki konkurent widzi wzrost popytu na swoje produkty, jest on jednostronnie zachęcany do podwyższenia cen, a nie do utrzymania ich na stałym poziomie lub do ich obniżenia w celu pozyskania nowych klientów, ponieważ byłoby to sprzeczne z optymalizacją jego zysków. W związku z tym Sąd uznał prospektywną analizę Komisji za spójną i bardzo wiarygodną i – wbrew temu, co twierdzi thyssenkrupp – nie można zarzucać Sądowi, że błędnie określił

w pkt 615 zaskarżonego wyroku możliwe zachowanie AM w przypadku podwyższenia cen przez podmiot powstały w wyniku planowanej koncentracji, biorąc pod uwagę w szczególności ograniczenia zdolności produkcyjnych tej spółki, o których mowa w pkt 613 tego wyroku.

- 299 Ponadto w pkt 617 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że przedstawione w pkt 612 i następnych tego wyroku rozumowanie dotyczące rynku TP ma w istocie zastosowanie również do rynku ECCS. Potwierdził on tym samym, że prospektywna analiza Komisji, zgodnie z którą AM nie byłaby zmotywowana do przeciwdziałania ewentualnej podwyżce cen ECCS po planowanej koncentracji, lecz raczej do podążania za nią i czerpania z niej korzyści, jest w istocie równie spójna i bardzo wiarygodna, biorąc pod uwagę również okoliczność, że oligopolistyczna struktura rynku ECCS zostałaby prawdopodobnie jeszcze bardziej wzmocniona w następstwie tej koncentracji.
- 300 Wreszcie Sąd uznał w pkt 619 zaskarżonego wyroku, że prospektywna analiza przeprowadzona przez Komisję w motywach 1288 i 1289 oraz w motywach 1294 i następnych spornej decyzji jest faktycznie oparta na solidnej analizie ekonomicznej dotyczącej reakcji AM na ewentualny wzrost cen podmiotu powstałego w wyniku koncentracji na rynkach TP i ECCS.
- 301 W tych okolicznościach nie można zarzucać Sądowi, że nie przeprowadził własnej analizy oceny Komisji dotyczącej kwestii, czy AM stanowiłaby realną alternatywą dla nabywców TP lub ECCS. Ten zarzut szczegółowy thyssenkrupp wynika zatem z błędnego rozumienia zaskarżonego wyroku.
- 302 Nie można też zarzucać Sądowi, że w pkt 613 i następnych zaskarżonego wyroku nie dokonał oceny rezerwowych zdolności produkcyjnych, które można uznać za „wystarczające”. W tym względzie wystarczy zauważyć, po pierwsze, że ani z pkt 136 skargi w pierwszej instancji, ani z pkt 601 zaskarżonego wyroku, w którym przytoczono argumentację thyssenkrupp w pierwszej instancji, nie wynika, by spółka ta podniosła taki argument przed Sądem, co sprawia, że ów zarzut jest oczywiście niedopuszczalny. Po drugie, Sąd uwzględnił rezerwowe zdolności produkcyjne AM, ponieważ – jak wynika z pkt 612, 613, 618 i 619 tego wyroku – Sąd odniósł się do motywu 1289 spornej decyzji, który zawiera oszacowanie rezerwowych zdolności produkcyjnych konkurentów podmiotu powstałego w wyniku planowanej koncentracji, a w szczególności zdolności AM.
- 303 W konsekwencji część czwartą zarzutu trzeciego należy w części odrzucić jako niedopuszczalną, a w części oddalić jako bezzasadną.

W przedmiocie części piątej zarzutu trzeciego

– Argumentacja stron

- 304 W ramach zarzutu szczegółowego pierwszego thyssenkrupp zarzuca Sądowi, po pierwsze, że nie wskazał on, iż na podstawie aktualnej strategii TSE nie można wyciągnąć wniosku, że klienci mający siedzibę w EOG nie stanowią strategicznego celu dla azjatyckich dostawców Posco, Hyundai Steel i Baosteel, jeśli nie zwrócono się bezpośredniego do tych przedsiębiorstw z pytaniem o ich strategiczny cel. Po drugie, thyssenkrupp uważa, że istnieje wewnętrzna sprzeczność w pkt 545 zaskarżonego wyroku, ponieważ w punkcie tym Sąd uznał z jednej strony, że Posco, Hyundai Steel i Baosteel były w stanie zaspokoić znaczną część zapotrzebowania niektórych klientów, a z drugiej strony, że „sami klienci wyrazili wyraźną preferencję dla

zaopatrywania się w EOG”. Po trzecie, thyssenkrupp uważa, że w pkt 545 zaskarżonego wyroku Sąd niesłusznie wymaga od tej spółki wykazania, iż wszyscy klienci mogą być w znacznej mierze zaopatrywani przez importerów. Po czwarte, thyssenkrupp podnosi, że Sąd pominął istotne dowody, gdy w pkt 545 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, iż powody uzasadniające fakt, że spółka Fiat Chrysler Automobiles NV (zwana dalej „FCA”) zaopatrywała się, korzystając z produktów importowanych, nie mogą mieć zastosowania do innych klientów.

305 W ramach zarzutu szczegółowego drugiego thyssenkrupp podnosi, po pierwsze, że w pkt 645 zaskarżonego wyroku Sąd nie przeprowadził własnej analizy argumentów thyssenkrupp dotyczących tego, że Komisja przypisała nieproporcjonalnie duże znaczenie niektórym oświadczeniom klientów dotyczącym ograniczeń, które mają wynikać ze zmienności popytu, lecz poprzestał na opisanu podejścia Komisji i na powołaniu się na odpowiedzi udzielone na kwestionariusz 13, bez przedstawienia dalszych wyjaśnień.

306 Po drugie, zdaniem thyssenkrupp w pkt 646 zaskarżonego wyroku Sąd odwrócił ciężar dowodu, gdy uznał, że podniesiony przez thyssenkrupp zarzut szczegółowy, zgodnie z którym Komisja pominęła fakt, iż same strony sprzedają znaczne ilości swej produkcji klientom mającym siedzibę poza EOG, ma jedynie bardzo ograniczone znaczenie dla analizy rynków właściwych i reakcji klientów mających siedzibę w EOG, a thyssenkrupp nie wykazała, że jest inaczej.

307 Po trzecie, thyssenkrupp podnosi z jednej strony, że w pkt 647 zaskarżonego wyroku Sąd przeinaczył dowody, którymi dysponował, i że jego uzasadnienie jest wewnętrznie sprzeczne. Uważa ona bowiem, że podczas gdy Sąd stwierdził, iż wewnętrzne dokumenty thyssenkrupp, przedstawione na ilustracjach 200 i 201 spornej decyzji, „potwierdzają” ustalenia Komisji dotyczące znaczenia terminów, błędna interpretacja tych dokumentów wewnętrznych przez Komisję siłą rzeczy wpływa na dokonaną przez tę instytucję ocenę.

308 Z drugiej strony, co się tyczy jakości przywożonych towarów, thyssenkrupp zarzuciła Komisji w istocie, że w motywach 1312–1316 spornej decyzji wybrała cytaty pochodzące z przeprowadzonego przez nią badania rynku i pominęła informacje pochodzące od stron lub z tego badania, które są z nimi sprzeczne. W tym względzie thyssenkrupp uważa, że z pkt 649 zaskarżonego wyroku wynika, iż Sąd poprzestał na powołaniu się na odpowiedzi udzielone na pytanie 63 kwestionariusza 4, bez przeprowadzenia własnej analizy.

309 Komisja kwestionuje zarówno zasadność argumentacji thyssenkrupp, jak i dopuszczalność niektórych z jej argumentów.

– Ocena Trybunału

310 Jeśli chodzi o zarzut szczegółowy pierwszy thyssenkrupp dotyczący wpływu przywozu produktów Auto HDG na konkurencję, należy zaznaczyć, że Sąd zbadał część siódmą zarzutu trzeciego skargi w pierwszej instancji w pkt 534–551 zaskarżonego wyroku.

311 Przede wszystkim w pkt 541–544 tego wyroku Sąd rozpatrzył zarzut thyssenkrupp, zgodnie z którym Komisja nie zbadała w wystarczającym stopniu kwestii, w jakim zakresie przywóz stanowiłby dla stron presję po wprowadzeniu w życie planowanej koncentracji.

312 W tym względzie Sąd uznał w istocie, że – jak wynika z motywu 974 spornej decyzji – przeprowadzone przez Komisję badanie rynku wykazało, że przyszłe możliwe przepływy przywozu Auto HDG do EOG byłyby minimalne oraz że przywóz stanowił ograniczoną presję ze

względem na czynniki strukturalne i regulacyjne, takie jak dłuższe terminy realizacji, brak reaktywności importerów, ryzyko uszkodzenia podczas transportu, brak możliwości technicznych dostawców mających siedzibę poza EOG, brak obecności handlowej w EOG oraz środki ochrony handlowej nałożone ostatnio na przywóz produktów Auto HDG.

- 313 Następnie w pkt 545 i 546 zaskarżonego wyroku Sąd uznał w istocie, że przywoływany przez thyssenkrupp rzadki przykład FCA jako klienta, który zaopatruje się, korzystając z produktów importowanych, nie może sam w sobie podważyć faktu, iż przeważająca większość klientów z sektora motoryzacyjnego nie zaopatruje się u dostawców mających siedzibę poza EOG lub czyni to w znikomym zakresie, co nie zmieni się w przyszłości, jak wynika z motywów 974 i 981 spornej decyzji, których thyssenkrupp nie zakwestionowała. W szczególności Sąd uznał, że fakt, iż dany klient z sektora motoryzacyjnego jest zaopatrywany w produkty pochodzące z importu, nie oznacza, że jest tak samo w przypadku wszystkich klientów.
- 314 Ponadto w pkt 547–549 zaskarżonego wyroku Sąd zbadał zarzut thyssenkrupp, zgodnie z którym Komisja, nie zwróciwszy się do Posco, Hyundai Steel i Baosteel z pytaniem, czy klienci mający siedzibę w EOG są ich strategicznym celem, wywnioskowała w motywie 1001 spornej decyzji na podstawie aktualnej strategii TSE, że owi klienci z siedzibą w EOG nie stanowią dla tych spółek takiego celu.
- 315 W tym względzie, po pierwsze, Sąd uznał, że wspomniane spółki nie koncentrowały swoich strategii na klientach w EOG, ponieważ transport produktów na poziomie światowym jest trudny i kosztowny. Po drugie, Sąd stwierdził, że Komisja oparła się na tabeli nr 8 spornej decyzji, opracowanej na podstawie danych dostarczonych przez strony planowanej koncentracji, aby uznać, iż ograniczona wielkość przywozu do EOG świadczy o tym, że przywóz ten stanowi ograniczoną presję dla dostawców mających siedzibę w EOG. Po trzecie, Sąd uznał, że przeprowadzone przez Komisję badanie rynku wykazało, iż sami klienci wyrazili wyraźną preferencję dla zaopatrywania się w EOG. Sąd uznał w związku z tym, że nawet przy założeniu, iż Komisja nie wywiodła z aktualnej strategii TSE, że klienci tej spółki nie stanowią strategicznego celu dla Posco, Hyundai Steel i Baosteel, instytucja ta doszłaby siłą rzeczy do tego samego wniosku, a mianowicie, że owi klienci nie stanowią dla tych spółek strategicznego celu.
- 316 Wreszcie w pkt 550 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że Posco ma minimalne znaczenie jako konkurent thyssenkrupp i TSE na rynku Auto HDG w EOG. Thyssenkrupp nie kwestionuje tego stwierdzenia przed Trybunałem.
- 317 W konsekwencji Sąd stwierdził w pkt 551 zaskarżonego wyroku, że w świetle wszystkich motywów zawartych w pkt 540–550 tego wyroku thyssenkrupp nie może skutecznie zarzucać Komisji, iż w motywach 967–1033 spornej decyzji popełniła oczywiste błędy w ocenie obciążające wniosek, zgodnie z którym przywóz stanowi ograniczoną presję konkurencyjną dla dostawców z EOG w sektorze Auto HDG wewnątrz EOG.
- 318 W tym kontekście w pierwszej kolejności należy zbadać przedstawiony w ramach zarzutu szczegółowego pierwszego thyssenkrupp argument trzeci, zgodnie z którym w pkt 545 zaskarżonego wyroku Sąd niesłusznie wymaga od tej spółki wykazania, że wszyscy klienci mogą być w znacznej mierze zaopatrywani przez importerów.
- 319 Należy uznać w tym względzie, że owo twierdzenie wynika z błędnego rozumienia tego pkt 545.

- 320 Prawdą jest, że we wspomnianym pkt 545 Sąd uznał, iż „fakt, że dany klient z sektora motoryzacyjnego jest zaopatrywany w produkty pochodzące z importu, nie oznacza, iż jest tak samo w przypadku wszystkich klientów”. Jednakże takie stwierdzenie nie oznacza, że Sąd wymaga od thyssenkrupp wykazania, iż wszyscy klienci mogą być w znacznej mierze zaopatrywani przez importerów. Sąd wyjaśnił bowiem, że „[w] każdym razie tylko jeden przykład, a nawet kilka rzadkich przykładów, nie mogą same w sobie podważyć faktu, iż przeważająca większość klientów z sektora motoryzacyjnego nie zaopatruje się u dostawców mających siedzibę poza EOG lub czyni to w znikomym zakresie”. Należy zatem uznać, że Sąd wyjaśnił po prostu, iż nie można wyciągać ogólnych wniosków z odosobnionych przykładów.
- 321 W drugiej kolejności należy zbadać podniesiony w ramach zarzutu szczegółowego pierwszego thyssenkrupp argument czwarty, zgodnie z którym w pkt 545 zaskarżonego wyroku Sąd pominął istotne dowody, gdy uznał, że powody uzasadniające fakt, iż FCA zaopatrywała się, korzystając z produktów importowanych, nie mogą mieć zastosowania do innych klientów.
- 322 W tym względzie, ponieważ thyssenkrupp nie kwestionuje co do istoty zawartej w pkt 545 zaskarżonego wyroku oceny Sądu, zgodnie z którą „tylko jeden przykład, a nawet kilka rzadkich przykładów, nie mogą same w sobie podważyć faktu, iż przeważająca większość klientów z sektora motoryzacyjnego nie zaopatruje się u dostawców mających siedzibę poza EOG lub czyni to w znikomym zakresie”, należy oddalić całą argumentację thyssenkrupp dotyczącą spółki FCA jako bezskuteczną.
- 323 W trzeciej kolejności należy zbadać podniesiony w ramach zarzutu szczegółowego pierwszego thyssenkrupp argument drugi, zgodnie z którym istnieje wewnętrzna sprzeczność w pkt 545 zaskarżonego wyroku, ponieważ Sąd uznał z jednej strony, że Posco, Hyundai Steel i Baosteel były w stanie zaspokoić znaczną część zapotrzebowania niektórych klientów, a z drugiej strony, że „sami klienci wyrazili wyraźną preferencję dla zaopatrywania się w EOG”.
- 324 Tymczasem ów argument również opiera się na błędnym rozumieniu pkt 545 zaskarżonego wyroku. W owym pkt 545 Sąd nie uznał bowiem w żadnym razie, że Posco, Hyundai Steel i Baosteel były w stanie zaspokoić znaczną część zapotrzebowania niektórych lub wszystkich klientów mających siedzibę w EOG. Wręcz przeciwnie, jak przypomniano w pkt 313 niniejszego wyroku, Sąd stwierdził w istocie, że przywołany przez thyssenkrupp rzadki przykład FCA nie może sam w sobie podważyć faktu, iż przeważająca większość klientów z sektora motoryzacyjnego mających siedzibę w EOG nie zaopatruje się u dostawców z siedzibą poza EOG lub czyni to w znikomym zakresie. W szczególności Sąd uznał, że fakt, iż dany klient z sektora motoryzacyjnego jest zaopatrywany w produkty pochodzące z importu, nie oznacza, że jest tak samo w przypadku wszystkich klientów. Stwierdzenie to jest spójne z ustaleniem, zgodnie z którym owi klienci nie stanowią strategicznego celu dla dostawców mających siedzibę poza EOG.
- 325 W czwartej i ostatniej kolejności należy rozpatrzyć podniesiony w ramach zarzutu szczegółowego pierwszego thyssenkrupp argument pierwszy, w ramach którego spółka ta podnosi, że ponieważ nie zwrócono się bezpośrednio do Posco, Hyundai Steel i Baosteel z pytaniem o ich strategiczny cel, Sąd nie mógł uznać na podstawie informacji, którymi dysponował, że klienci z EOG nie stanowią strategicznego celu dla tych azjatyckich dostawców.
- 326 Argument ten należy oddalić jako bezskuteczny. Kwestia, czy klienci mający siedzibę w EOG stanowią strategiczny cel dla Posco, Hyundai Steel i Baosteel, jest bowiem bez znaczenia, ponieważ z jednej strony – jak wynika z pkt 541–544 zaskarżonego wyroku – przeprowadzone

przez Komisję badanie rynku wykazało, że przyszłe możliwe przepływy przywozu Auto HDG do EOG byłyby minimalne oraz że przywóz stanowił ograniczoną presję ze względu na czynniki strukturalne i regulacyjne, takie jak dłuższe terminy realizacji, brak reaktywności importerów, ryzyko uszkodzenia podczas transportu, brak możliwości technicznych dostawców mających siedzibę poza EOG, brak obecności handlowej w EOG oraz środki ochrony handlowej nałożone ostatnio na przywóz produktów Auto HDG.

- 327 Z drugiej strony, jak wynika z pkt 545 i 546 zaskarżonego wyroku, Sąd stwierdził, że przeważająca większość klientów z sektora motoryzacyjnego nie zaopatruje się u dostawców mających siedzibę poza EOG lub czyni to w znikomym zakresie, co nie zmieni się w przyszłości, jak wynika z motywów 974 i 981 spornej decyzji, których thyssenkrupp nie zakwestionowała.
- 328 Tak więc nawet przy założeniu, że Komisja błędnie wywiodła z aktualnej strategii TSE wniosek, iż owi klienci nie stanowią takiego celu dla tych dostawców, taki ewentualny błąd nie może mieć wpływu na zawartą w pkt 551 zaskarżonego wyroku ocenę Sądu, zgodnie z którą w świetle wszystkich motywów zawartych w pkt 540–550 tego wyroku thyssenkrupp nie może skutecznie zarzucać Komisji, iż w motywach 967–1033 spornej decyzji popełniła oczywiste błędy w ocenie obciążające wniosek, zgodnie z którym przywóz stanowi ograniczoną presję konkurencyjną dla dostawców z siedzibą w EOG w sektorze Auto HDG wewnątrz EOG.
- 329 W związku z tym zarzut szczegółowy pierwszy należy oddalić jako bezzasadny.
- 330 Co się tyczy pierwszego z trzech argumentów podniesionych w ramach zarzutu szczegółowego drugiego, o którym mowa w pkt 305 niniejszego wyroku, należy stwierdzić, że argument ten opiera się na błędnym rozumieniu pkt 645 zaskarżonego wyroku. W owym pkt 645 Sąd wyjaśnił, że „z badania rynku przeprowadzonego przez Komisję, a w szczególności z odpowiedzi na kwestionariusz 13 (załącznik A.4h), wynika, że Komisja nie przypisała – jak twierdzi [thyssenkrupp] – nieproporcjonalnie dużego znaczenia niektórym oświadczeniom klientów. W istocie wnioski Komisji zawarte w motywach 1307–1309 [spornej] decyzji właściwie odzwierciedlają te odpowiedzi”. Sąd dodał, że „choć Komisja nie wspomniała w [spornej] decyzji o oświadczeniach klientów, którzy potwierdzili korzystanie z zapasów konsygnacyjnych w EOG, ani o okoliczności, że akceptowali oni długie terminy, nie oznacza to koniecznie, iż Komisja je pominęła. W niniejszej sprawie Komisja uznała po prostu, jak wynika w szczególności z motywu 1311 rzeczonej decyzji, że oświadczenia te nie są wystarczająco reprezentatywne lub istotne na tle wszystkich odpowiedzi klientów uzyskanych w ramach przeprowadzonego przez nią badania rynku”. Podkreślił on wreszcie, że „w świetle odpowiedzi na wspomniany kwestionariusz 13 rzeczywiście tak jest”.
- 331 Z tego punktu wystarczająco jasno wynika, że gdy Sąd odniósł się do przeprowadzonego przez Komisję badania rynku, a w szczególności do odpowiedzi na kwestionariusz 13, i uznał na jego podstawie, że Komisja nie przypisała nieproporcjonalnie dużego znaczenia oświadczeniom klientów, Sąd przeprowadził własne badanie dowodów. Okoliczność, że Sąd faktycznie przeprowadził owo badanie, znajduje ponadto potwierdzenie, po pierwsze, w zdaniu drugim pkt 645 zaskarżonego wyroku, w którym Sąd uznał, że ustalenia Komisji „właściwie odzwierciedlają te odpowiedzi”, a po drugie, w ostatnim zdaniu tego punktu, z którego jednoznacznie wynika, że Sąd dokonał własnej interpretacji tych odpowiedzi.
- 332 W tych okolicznościach argument pierwszy thyssenkrupp podniesiony w ramach jej zarzutu szczegółowego drugiego należy oddalić jako bezzasadny.

- 333 Jeśli chodzi o podniesiony w ramach zarzutu szczegółowego drugiego argument drugi, o którym mowa w pkt 306 niniejszego wyroku, wystarczy zaznaczyć, że argument ten jest następstwem błędnego rozumienia pkt 646 zaskarżonego wyroku, ponieważ – jak wynika z tego punktu – Sąd uznał w rzeczywistości, że ów zarzut szczegółowy jest praktycznie pozbawiony znaczenia dla analizy Komisji dotyczącej presji konkurencyjnej wywieranej przez przywóz na podmiot powstały w wyniku koncentracji. Argument ten należy zatem oddalić jako bezzasadny.
- 334 Jeśli chodzi o podniesiony w ramach zarzutu szczegółowego drugiego argument trzeci, o którym mowa w pkt 307 niniejszego wyroku, wystarczy stwierdzić w odniesieniu do zarzucanego przeinaczenia dowodów, że w niniejszym przypadku thyssenkrupp ogranicza się do zakwestionowania w sposób ogólny ocen Sądu, nie wykazując jednak, że rozumowanie Sądu opiera się na przeinaczeniu konkretnych dowodów, z których w oczywisty sposób wynika, iż Sąd ewidentnie przekroczył granice rozsądnej oceny. Wobec tego argumentację thyssenkrupp należy odrzucić w tym zakresie jako niedopuszczalną, ponieważ nie jest ona zgodna z wymogami przypominanymi w pkt 102 niniejszego wyroku.
- 335 W zakresie, w jakim thyssenkrupp podnosi ponadto, że zawarte w pkt 647 zaskarżonego wyroku rozumowanie jest wewnętrznie sprzeczne, należy stwierdzić, że argumentacja tej spółki wynika z błędnego rozumienia tego punktu. W rzeczonym pkt 647 Sąd uznał bowiem, że w motywach 1307–1309 i 1311 spornej decyzji Komisja należycie i wystarczająco uzasadniła swe ustalenia dotyczące znaczenia terminów dostaw jako czynnika istotnego dla oceny, czy przywóz wywierałby presję konkurencyjną na podmiot powstały w wyniku planowanej koncentracji w sektorze stali powlekanej metalem przeznaczonej do pakowania w EOG.
- 336 W związku z tym Sąd uznał, że kwestia, czy Komisja popełniła błąd w interpretacji dokumentów wewnętrznych przedstawionych na ilustracjach 200 i 201 spornej decyzji, które jedynie „potwierdzają” ustalenia Komisji, nie może mieć żadnego decydującego wpływu na analizę Komisji, która jest wystarczająco poparta innymi dowodami.
- 337 W tych okolicznościach argumentację thyssenkrupp dotyczącą wewnętrznie sprzecznego uzasadnienia w pkt 647 zaskarżonego wyroku należy oddalić jako bezzasadną.
- 338 Wreszcie co się tyczy argumentu, zgodnie z którym w pkt 649 zaskarżonego wyroku Sąd, bez przeprowadzenia własnej analizy, poprzestał na odesłaniu do odpowiedzi na pytanie zawarte w kwestionariuszu wykorzystanym przez Komisję, należy uznać, że argument ten również wynika z błędnego rozumienia tego pkt 649.
- 339 Ze wspomnianego pkt 649 wynika bowiem, że Sąd orzekł, iż należy oddalić argumentację thyssenkrupp, zgodnie z którą mniej niż połowa klientów, z którymi się konsultowano, oświadczyła, że istnieją różnice między dostawcami mającymi siedzibę w EOG a importerami znajdującymi się poza EOG, jeśli chodzi o ich zdolność zaspokojenia popytu ze strony klientów. Aby uzasadnić tę ocenę, Sąd uznał, że thyssenkrupp dokonała częściowej i stronniczej interpretacji odpowiedzi udzielonych przez klientów na odnośne pytanie. Jak wynika ze zdania trzeciego pkt 649 zaskarżonego wyroku, Sąd siłą rzeczy przeprowadził własną analizę odpowiedzi na to pytanie zawarte w owym kwestionariuszu, gdy stwierdził, że – wbrew temu, co utrzymuje thyssenkrupp – z odpowiedzi tych wynika, iż większość klientów, którzy odpowiedzieli na to pytanie, wspomniała o istnieniu takich różnic.
- 340 W konsekwencji zarzut szczegółowy drugi części piątej należy w części odrzucić jako niedopuszczalny, a w części oddalić jako bezzasadny.

341 W świetle całości powyższych rozważań część piątą zarzutu trzeciego należy w części odrzucić jako niedopuszczalną, a w części oddalić jako bezzasadną.

W przedmiocie części szóstej zarzutu trzeciego

– Argumentacja stron

342 thyssenkrupp podnosi, że w pkt 377–384 i 594–597 zaskarżonego wyroku Sąd przeinaczył dowody, którymi dysponował, oraz naruszył prawo podczas sądowej kontroli dokonanego przez Komisję obliczenia wskaźnika HHI w odniesieniu do rynków HDG, TP i ECCS.

343 W niniejszej sprawie thyssenkrupp uważa, że wskaźniki HHI obliczone przez Komisję dla każdego z rynków właściwych zostały sztucznie podwyższone, a Sąd powinien był uznać, iż tych ewidentnie błędnych danych liczbowych nie można było wykorzystać w celu wykazania istnienia ewentualnej znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji na tych rynkach. Sąd błędnie bowiem uznał, że te wskaźniki HHI nie miały żadnego wpływu na ocenę Komisji i że zastosowanie prawidłowych wskaźników HHI doprowadziłoby tę instytucję do tego samego rezultatu, a mianowicie do stwierdzenia znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji.

344 Komisja kwestionuje argumentację thyssenkrupp.

– Ocena Trybunału

345 W pierwszej kolejności, co się tyczy rynku HDG, należy zaznaczyć, że w pkt 370–384 zaskarżonego wyroku Sąd zbadał zarzuty thyssenkrupp dotyczące obliczenia wskaźnika HHI przed wprowadzeniem w życie planowanej koncentracji i po jej wprowadzeniu w życie.

346 W ramach swego badania Sąd uznał zasadniczo w pkt 379 i 381 tego wyroku, że nawet gdyby przyjąć zaproponowane przez thyssenkrupp obliczenie, które sugerowało, iż wskaźnik HHI dla rynku HDG wynosił 1821 przed planowaną koncentracją i 2013 po jej przeprowadzeniu, z deltą wynoszącą 192, to poziomy i wzrost wskaźnika HHI dla rynku HDG przekraczałyby progi określone w pkt 19–21 wytycznych w sprawie koncentracji horyzontalnych, poza którymi mogą pojawić się horyzontalne problemy w zakresie konkurencji na danym rynku, co również ma miejsce w przypadku obliczenia Komisji.

347 Ponadto z pkt 381 rzeczonego wyroku wynika, że Sąd podkreślił, iż zarówno w obliczeniu Komisji, jak i w obliczeniu thyssenkrupp delta jest identyczna, co oznacza, że również w tym względzie nie ma różnicy między dwoma obliczeniami wskaźnika HHI.

348 W drugiej kolejności, co się tyczy rynków TP i ECCS, z pkt 594–596 zaskarżonego wyroku wynika, że thyssenkrupp zarzuciła w istocie Komisji popełnienie tego samego błędu w obliczeniach co błąd popełniony w odniesieniu do rynku Auto HDG, zaś Sąd oddalił ów zarzut jako bezskuteczny z tych samych powodów.

349 W tych okolicznościach Sąd mógł uznać, nie naruszając przy tym prawa, że argumentację thyssenkrupp dotyczącą błędów w obliczeniu wskaźnika HHI należy oddalić jako bezskuteczną.

- 350 Z pkt 16 i 21 wytycznych w sprawie koncentracji horyzontalnych wynika bowiem, że bezwzględny poziom wskaźnika HHI może stanowić pierwszą wskazówkę co do presji konkurencyjnej, jaka będzie wywierana na rynku po przeprowadzeniu planowanej koncentracji. Ponadto delta jest wykorzystywana przez Komisję jako przydatny wskaźnik zapowiadający zmianę stopnia koncentracji, która będzie wynikać bezpośrednio z tej operacji. W każdym razie owe wartości nie dają podstaw do założenia istnienia lub braku takich problemów.
- 351 Tymczasem w zakresie, w jakim wartości wskaźnika HHI i delta przekraczają progi określone w pkt 20 wytycznych w sprawie koncentracji horyzontalnych, okoliczność ta może zostać wykorzystana jako wskaźnik potencjalnych antykonkurencyjnych skutków danej koncentracji.
- 352 Wobec tego ponieważ thyssenkrupp nie kwestionuje faktu, że niezależnie od zastosowanej metody obliczeniowej (w tym metody obliczeniowej zaproponowanej przez thyssenkrupp) wskaźniki HHI oraz delta przekraczają progi określone w pkt 20 wytycznych w sprawie koncentracji horyzontalnych, część szóstą zarzutu trzeciego należy oddalić jako bezskuteczną.
- 353 Co się tyczy argumentu thyssenkrupp dotyczącego przeinaczenia niektórych dowodów zawartych w aktach sprawy, którymi dysponował Sąd, należy go odrzucić jako niedopuszczalny, ponieważ spółka ta nie wskazała precyzyjnie tych dowodów.
- 354 W konsekwencji część szóstą zarzutu trzeciego należy w części odrzucić jako niedopuszczalną, a w części oddalić jako bezzasadną.
- 355 W świetle całości powyższych rozważań zarzut trzeci należy w części odrzucić jako niedopuszczalny, a w części oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu czwartego

Argumentacja stron

- 356 W ramach zarzutu szczegółowego pierwszego thyssenkrupp zarzuca Sądowi, że w pkt 300–303 zaskarżonego wyroku przeinaczył niektóre dowody i w konsekwencji nie rozstrzygnął w przedmiocie jej argumentacji objętej zarzutem szczegółowym trzecim części drugiej zarzutu trzeciego skargi w pierwszej instancji, opartej na twierdzeniu, że Komisja poinformowała strony planowanej koncentracji o swojej nowej analizie ekonomicznej, przedstawionej w motywie 1095 spornej decyzji, dopiero na etapie decyzji końcowej.
- 357 thyssenkrupp podnosi zasadniczo, że Sąd przeinaczył dowody zawarte w aktach sprawy w sposób, który jest ewidentnie sprzeczny z prawidłową interpretacją tego motywu. Spółka ta zauważa, że w pkt 301 i 302 zaskarżonego wyroku Sąd odniósł się jedynie do pisma przedstawiającego okoliczności faktyczne i błędnie stwierdził, iż Komisja w żaden sposób nie zmieniła analizy ekonomicznej przedstawionej przez nią w tym motywie.
- 358 W ramach zarzutu szczegółowego drugiego thyssenkrupp podnosi, że ponieważ motyw 1095 spornej decyzji zawiera nową analizę ekonomiczną Komisji, którą przekazano tej spółce po raz pierwszy wraz ze sporną decyzją, Sąd naruszył prawo w pkt 300–303 zaskarżonego wyroku, gdy stwierdził, że Komisja nie naruszyła prawa thyssenkrupp do obrony. W szczególności spółka ta nie miała w toku postępowania administracyjnego możliwości przedstawienia swoich zastrzeżeń

w przedmiocie tej analizy, co zdaniem thyssenkrupp stanowi naruszenie jej prawa do obrony wynikającego z art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 i art. 13 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 802/2004, zmienionego rozporządzeniem wykonawczym nr 1269/2013.

359 Komisja kwestionuje argumentację thyssenkrupp.

Ocena Trybunału

- 360 Co się tyczy zarzutu szczegółowego pierwszego thyssenkrupp opartego na przeinaczeniu niektórych dowodów znajdujących się w aktach sprawy, którymi Sąd dysponował, należy przypomnieć, że – jak wskazano w pkt 102 niniejszego wyroku – odwołanie musi dokładnie wskazywać zakwestionowane części wyroku, o którego uchylenie się wnosi, oraz argumenty prawne, które szczegółowo uzasadniają to żądanie. W związku z tym jeśli wnoszący odwołanie powołuje się na przeinaczenie dowodów przez Sąd, powinien on dokładnie wskazać, które dowody zostały jego zdaniem przeinaczone przez Sąd, oraz wykazać błędy w analizie, które w jego opinii doprowadziły Sąd do takiego przeinaczenia.
- 361 Tymczasem w niniejszym przypadku thyssenkrupp ogranicza się w istocie do zarzucenia Sądowi, że przeinaczył dowody zawarte w aktach sprawy i w konsekwencji błędnie uznał w pkt 300–302 zaskarżonego wyroku, iż motyw 1095 spornej decyzji nie zawiera żadnej nowej analizy ekonomicznej Komisji.
- 362 Spółka ta nie wskazuje jednak błędów w analizie, które w ramach oceny dokumentu, o którym mowa w odwołaniu, doprowadziły Sąd do podnoszonego przeinaczenia. Ogranicza się ona do ogólnej krytyki ustaleń poczynionych przez Sąd, nie wykazując jednak, że jego rozumowanie opiera się na konkretnym przeinaczeniu dowodów ani że jest oczywiste, iż Sąd w sposób ewidentny przekroczył granice rozsądnej oceny.
- 363 W związku z tym zarzut szczegółowy pierwszy podniesiony w ramach zarzutu czwartego należy odrzucić jako niedopuszczalny.
- 364 Co się tyczy zarzutu szczegółowego drugiego thyssenkrupp, opartego na twierdzeniu, że prawo do obrony tej spółki zostało naruszone, ponieważ w toku postępowania administracyjnego nie miała ona możliwości przedstawienia swoich zastrzeżeń w przedmiocie nowej jej zdaniem analizy ekonomicznej zawartej w motywie 1095 spornej decyzji, z pkt 302 zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd uznał, iż motyw ten nie zawiera żadnej nowej analizy ekonomicznej Komisji.
- 365 W konsekwencji, ponieważ – jak wynika z pkt 361 i 362 niniejszego wyroku – thyssenkrupp nie zdołała wykazać, że Sąd przeinaczył dowody, dokonując takiego stwierdzenia, zarzut szczegółowy drugi podniesiony w ramach zarzutu czwartego należy oddalić jako bezzasadny.
- 366 W związku z tym zarzut czwarty należy w części odrzucić jako niedopuszczalny, a w części oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu piątego

Argumentacja stron

- 367 W ramach zarzutu piątego thyssenkrupp podnosi w pierwszej kolejności, że Sąd nie orzekł w przedmiocie zarzutu siódmego skargi w pierwszej instancji, ponieważ nie zrozumiał prawidłowo tego zarzutu.
- 368 W zarzucie siódmym thyssenkrupp nie tylko podniosła, że Komisja popełniła błąd proceduralny, gdy nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień wykonawczych w celu uzyskania większej liczby odpowiedzi na zwykłe żądania udzielenia informacji wysłane zgodnie z art. 11 rozporządzenia nr 139/2004. W ramach tego zarzutu thyssenkrupp podniosła bowiem również w istocie, że Komisja nie powinna przypisywać wartości dowodowej przypadkowym i niekompletnym odpowiedziom, które otrzymała w toku postępowania administracyjnego, w szczególności dlatego, że mniej niż połowa adresatów, do których Komisja wystosowała zwykłe żądania udzielenia informacji, rzeczywiście udzieliła odpowiedzi.
- 369 W zakresie, w jakim Komisja uznała, że powinna uzyskać konieczne informacje w rozumieniu art. 11 rozporządzenia nr 139/2004, nie może ona wysłać zwykłych żądań udzielenia informacji, gdyż takie podejście proceduralne jest niezgodne z prawem. Wobec tego ze względu na zbyt małą liczbę otrzymanych odpowiedzi nie można uznać, że odpowiedzi te mogą odzwierciedlać opinię wszystkich uczestników rynku lub przynajmniej wszystkich uczestników rynku, którzy otrzymali żądanie udzielenia informacji. Dlatego też otrzymane przez Komisję w niniejszym przypadku odpowiedzi nie mogą uzasadniać decyzji zakazującej planowanej koncentracji.
- 370 W drugiej kolejności thyssenkrupp podnosi, że w pkt 956 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie uznał, iż istniejący odsetek odpowiedzi na konkretne żądania udzielenia informacji pozwalał na wiarygodne zmierzenie reprezentatywności danego rynku. W szczególności thyssenkrupp uważa, że bez znaczenia jest to, czy odsetek odpowiedzi otrzymanych od konkurentów jest powyżej lub poniżej „progu 50 %” całkowitej liczby żądań udzielenia informacji wysłanych przez Komisję, ponieważ taki próg nie istnieje, a liczba odpowiedzi otrzymanych w niniejszej sprawie jest ewidentnie zbyt niska.
- 371 Ponadto thyssenkrupp uważa, że Sąd popełnił błąd, gdy stwierdził w pkt 956 zaskarżonego wyroku, iż nie można podważyć wiarygodności twierdzenia Komisji, zgodnie z którym próg 50 % odpowiedzi został przekroczony.
- 372 Komisja uważa, że argumentacja thyssenkrupp jest niedopuszczalna, a w każdym razie bezzasadna.

Ocena Trybunału

- 373 Co się tyczy dopuszczalności zarzutu piątego podniesionego przez thyssenkrupp, należy stwierdzić, że – wbrew temu, co utrzymuje Komisja – zarzut ten, mający na celu skrytykowanie Sądu za to, że, po pierwsze, nie zbadał zarzutu siódmego skargi w pierwszej instancji, a po drugie, narzucił próg pozwalający na wiarygodne zmierzenie reprezentatywności danego rynku, dotyczy kwestii prawnych i nie może zostać odrzucony jako niedopuszczalny.

- 374 Jeśli chodzi w pierwszej kolejności o zasadność argumentacji thyssenkrupp opartej na twierdzeniu, że Sąd nie orzekł w przedmiocie zarzutu siódmego skargi w pierwszej instancji, ponieważ nie zrozumiał go prawidłowo, należy uznać, że argumentacja ta bazuje na błędnym rozumieniu zaskarżonego wyroku.
- 375 Na wstępie należy zauważyć, że ze skargi w pierwszej instancji wynika, iż zarzut siódmy podniesiony w pierwszej instancji był zatytułowany „Błąd proceduralny polegający na niewymaganiu odpowiedzi na żądania udzielenia informacji”. W konsekwencji dotyczył on ewentualnego błędu proceduralnego Komisji.
- 376 Z treści tego zarzutu, a w szczególności z pkt 197–199 skargi w pierwszej instancji wynika też, że thyssenkrupp poprzestała na skrytykowaniu okoliczności, iż w niniejszej sprawie Komisja skierowała do uczestników rynku właściwego zwykłe żądania udzielenia informacji i nie wymagała w związku z tym od adresatów tych żądań udzielenia odpowiedzi na nie, mimo że jest ona uprawniona do wymagania odpowiedzi na swe żądania udzielenia informacji na podstawie art. 11, 14 i 15 rozporządzenia nr 139/2004. W konsekwencji, jak wynika z pkt 198 tej skargi, thyssenkrupp utrzymywała, że test rynkowy przeprowadzony przez Komisję na podstawie odpowiedzi udzielonych na owe żądania był nieważny z powodu błędu proceduralnego, w szczególności dlatego, że chodziło o sytuację, w której „[...] co najmniej połowa respondentów nie udzieliła odpowiedzi na [żądania udzielenia informacji wystosowane przez Komisję] i uszło im to na sucho, ponieważ nie zastosowano względem nich żadnego środka przymusu”.
- 377 W tym kontekście należy stwierdzić, że pkt 947 zaskarżonego wyroku wiernie odzwierciedla argumentację thyssenkrupp zawartą w pkt 197–199 skargi w pierwszej instancji.
- 378 W pkt 950–955 zaskarżonego wyroku Sąd oddalił argumentację thyssenkrupp, zgodnie z którą Komisja nie przeprowadziła testów rynkowych w sposób właściwy pod względem proceduralnym.
- 379 Przede wszystkim przypominawszy w pkt 950 zaskarżonego wyroku brzmienie art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004, Sąd słusznie dokonał rozróżnienia między zwykłymi żadaniami udzielenia informacji a żadaniami udzielenia informacji wystosowanymi w drodze decyzji. W tym kontekście w pkt 951 i 952 tego wyroku Sąd uściślił, że jeżeli adresaci nie prześlą żądanych informacji w wyznaczonym terminie, Komisja może nałożyć grzywnę na podstawie art. 14 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 139/2004 lub okresową karę pieniężną na podstawie art. 15 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia jedynie w przypadku, gdy żądania udzielenia informacji wystosowano w drodze decyzji.
- 380 Następnie w pkt 953–955 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że w niniejszej sprawie Komisja wskazała, iż wysyłała zwykłe żądania udzielenia informacji i regularnie wysyłała upomnienia do adresatów, którzy nie udzielili odpowiedzi w wyznaczonym terminie, czego thyssenkrupp nie zakwestionowała. Jeśli chodzi o zarzut tej spółki, że Komisja powinna była wydać decyzje na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004, a następnie wszcząć ewentualnie postępowania w sprawie nałożenia grzywien lub okresowych kar pieniężnych w każdym przypadku braku odpowiedzi ze strony uczestnika rynku, Sąd uznał, że takie żądania udzielenia informacji są niezgodne z wymogiem szybkiego działania, który charakteryzuje ogólną systematykę rozporządzenia nr 139/2004 i który zobowiązuje Komisję do przestrzegania ścisłych terminów w celu wydania decyzji końcowej. W związku z tym, biorąc pod uwagę szeroki zakres uznania przysługujący Komisji w ramach stosowania art. 11, 14 i 15 rozporządzenia nr 139/2004, nie można jej zarzucać, że – poza wysłaniem upomnień do adresatów, którzy nie udzielili

odpowiedzi w wyznaczonym terminie – nie zażądała od wszystkich tych adresatów lub przynajmniej od wystarczającej ich liczby, na podstawie tych artykułów, udzielenia odpowiedzi na jej żądania udzielenia informacji.

- 381 Wreszcie, co się tyczy argumentacji thyssenkrupp zawartej w pkt 198 skargi w pierwszej instancji, zgodnie z którą „[j]eżeli co najmniej połowa respondentów nie udzieli odpowiedzi i ujdzie im to na sucho, gdyż nie zostanie zastosowany względem nich żaden środek przymusu, wynik konsultacji z uczestnikami rynku jest nieważny z proceduralnego punktu widzenia”, Sąd uznał w pkt 956 zaskarżonego wyroku, że w niniejszej sprawie Komisja stwierdziła, iż średni odsetek odpowiedzi na odpowiednie kwestionariusze wysłane do uczestników rynków właściwych przekracza 50 % i że tego odsetka nie można uznać za niewystarczająco reprezentatywny. Ponadto Sąd stwierdził, że thyssenkrupp nie zdołała wykazać, iż jest inaczej.
- 382 W tych okolicznościach nie można zarzucać Sądowi, że nie zrozumiał prawidłowo zarzutu siódmego skargi w pierwszej instancji lub że nie orzekł w jego przedmiocie.
- 383 Co się tyczy w drugiej kolejności argumentacji thyssenkrupp opartej na twierdzeniu, że Sąd błędnie uznał w pkt 956 zaskarżonego wyroku, iż istniejący odsetek odpowiedzi na konkretne żądania udzielenia informacji pozwalał na wiarygodne zmierzenie reprezentatywności danego rynku, należy zauważyć, że argument ten również opiera się na błędnym rozumieniu zaskarżonego wyroku.
- 384 Prawdą jest, że Sąd odniósł się do „progu 50 %”, gdy stwierdził, iż w niniejszej sprawie średni odsetek odpowiedzi na kwestionariusze przekroczył tę wartość procentową.
- 385 Jednakże Sąd odniósł się do wspomnianego progu w celu ustosunkowania się do konkretnego argumentu thyssenkrupp, zgodnie z którym Komisja nie powinna była uwzględniać odpowiedzi na żądania udzielenia informacji, które otrzymała w toku postępowania administracyjnego, ponieważ co najmniej 50 % przedsiębiorstw, z którymi się skonsultowano, nie odpowiedziało na te żądania.
- 386 W szczególności z pkt 197 skargi w pierwszej instancji i z pkt 65 repliki thyssenkrupp w pierwszej instancji wynika bowiem, że to strona skarżąca, czyli ta spółka, powołała się przed Sądem na wspomnianą wartość procentową.
- 387 Owa okoliczność znajduje potwierdzenie w pkt 947 zaskarżonego wyroku, w którym Sąd streścił główne argumenty thyssenkrupp. Z rzeczonego punktu wynika, że spółka ta uznała, iż „w braku przymusu ze strony Komisji [...], aby uzyskać brakujące odpowiedzi od podmiotów, z którymi się skonsultowano, oraz biorąc pod uwagę średni odsetek odpowiedzi wynoszący poniżej 50 %, jak wynika z akt sprawy, nie można wyciągnąć w spornej decyzji z otrzymanych odpowiedzi żadnego wniosku co do tego, czy większość klientów lub konkurentów podziela pewien punkt widzenia”.
- 388 W tym kontekście należy stwierdzić, że w pkt 956 zaskarżonego wyroku Sąd odniósł się do tej wartości procentowej jedynie w celu ustosunkowania się do argumentacji thyssenkrupp.
- 389 Nie można zatem zarzucać Sądowi, że wywiódł on zasadę, zgodnie z którą aby Komisja mogła uwzględnić, w ramach dokonywanej przez siebie analizy koncentracji, odpowiedzi na zwykłe żądania udzielenia informacji skierowane do uczestników rynku właściwego, konieczne jest udzielenie odpowiedzi przez co najmniej 50 % adresatów tych żądań.

390 Wreszcie co się tyczy argumentu thyssenkrupp, że Sąd błędnie stwierdził w pkt 956 zaskarżonego wyroku, iż nie można podważyć wiarygodności twierdzenia Komisji, zgodnie z którym w niniejszej sprawie przekroczono próg 50 % odpowiedzi, wystarczy zauważyć, że o ile thyssenkrupp kwestionuje to powoływane przez siebie stwierdzenie, o tyle spółka ta nie kwestionuje tego, że średni odsetek odpowiedzi na odpowiednie kwestionariusze wysłane do uczestników rynków, w odniesieniu do których Komisja stwierdziła znaczącą przeszkodę w skutecznej konkurencji, mianowicie rynków Auto HDG i stali przeznaczonych do pakowania (TP, ECCS i stali walcowanej), rzeczywiście przekraczał próg 50 %, jak Sąd zaznaczył w pkt 956 zaskarżonego wyroku. W tych okolicznościach argumentacja thyssenkrupp dotycząca tego powoływanego przez nią stwierdzenia jest bezskuteczna.

391 W tej sytuacji zarzut piąty należy oddalić jako bezzasadny.

392 Ponieważ żaden z zarzutów podniesionych przez thyssenkrupp na poparcie odwołania nie został uwzględniony, odwołanie należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

393 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach. Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

394 Ponieważ w niniejszym przypadku Komisja wniosła o obciążenie wnoszącej odwołanie kosztami postępowania, a wnosząca odwołanie przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami poniesionymi w ramach niniejszego postępowania odwoławczego i kosztami postępowania przed Sądem.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) thyssenkrupp AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

Podpisy